

Giới thiệu Mùa Thay Lá

Thể loại: Hiện đại, Ngôn tình, OE

Editor: Lạc Vĩ Mộc

Số chương: 20 chương

Cuộc đời luôn giống một cuốn tiểu thuyết buồn, dù đi thế nào chẳng nữa, nghèo nghèo ra sao thì vẫn sẽ quay về lối cũ. Trong cuộc đời này ta sẽ gặp gỡ nhiều người như là người thân, người yêu hay đơn giản chỉ là một người bạn nhưng tất cả không hề quan trọng. Điều quan trọng là ta đã cùng những con người ấy làm bạn, làm người yêu đến hết cuộc đời này.

Đây không chỉ là một câu chuyện về tình cảm đôi lứa và càng chẳng có những điều chán ngán về những mối quan hệ phức tạp. Đây là câu chuyện không phải ai cũng thích, vì nó không lãng mạn, không xa hoa. Nó chỉ là một câu chuyện tình cảm giản dị, đủ để hy sinh, đủ để tha thứ và đủ để quay về bên người nào đó. Nhưng chuyện trao đi tình cảm đôi khi cũng là một sai lầm và là quyết định khiến con tim mình sẽ đau khổ và khiến cho những người đọc cảm thấy bị thương.

Trích đoạn:

"Trong màn sương ảm ảnh, ô thấy nhà thờ trắng sáng, vòm hoa rực rỡ. Bên trong mọi người gục đầu xuống tưởng niệm cho người con trai nào đó. Cô đứng giữa lối đi, nắng chiếu bóng cô in dài trên nền gạch men trắng, cô từng bước từng bước tiến tới nhìn xem người đó là ai nhưng đột ngột bị kéo quay ngược về sau. Tay cô bị một bàn tay to lớn siết chặt lấy, kéo vào lòng ngực cấm áp, vỗ về:

- Nhã Ái, không sao cả!

Giọng nói đó ấm áp hơn nắng xuân, trong trẻo hơn dòng suối, ẩn chứa tình cảm sâu sắc, nhưng anh nhanh chóng biến mất. Trên người cô là chiếc váy cưới trắng tinh, đóa hoa hồng đỏ trên tay rực rỡ sắc thắm, tang lễ nhanh chóng biến thành lễ cưới ngay lúc người con trai ôm cô biến mất, ai nấy đều vui vẻ hân hoan, cha sứ gọi:

- Mời cô dâu bước ra!

Không hiểu vì sao cô cứ tiến về phía trước nhưng người con trai đứng chờ cô ở đích đến lại bị che khuất lờ mờ trong màn sương ảo diệu, nhẹ nhàng chìa tay ra trước mặt cô, nắm chặt tay cô:

- Nhã Ái, Nhã Ái!"

Trong cuộc đời này không có gì là không thể, và dù thế nào thì đừng vội bi quan vì ở nơi nào đó họ lại có thể lại hạnh phúc. Thật ra chẳng có gì là quá thương tâm khi ta biết đầu tư cho cuộc sống, đầu tư "sửa sang" số phận thì ắt sẽ thay đổi được cuộc đời. Chúng đều như một giấc mơ chỉ cần tỉnh lại sẽ không còn khổ đau, những kỉ niệm sẽ trở thành tro tàn, bỏ qua tất cả mọi thứ, bỏ xa lại mọi thứ, sống cho bản thân một lần, sống thật hạnh phúc để không thấy hối hận lần nào khác.

Tôi muốn vẽ lên những trang tiểu thuyết không lộng lẫy nhưng có thể khắc sâu vào lòng người đọc, dù là ai đó có thể nhớ đến tên truyện hay không. Mùa thu mang theo nhiều thứ khác lạ mà chính tôi đã nhận ra nó quá phức tạp, khoảng thời gian mà tất cả đều thay đổi. Tôi muốn mang đến cho bạn những giây phút đắm chìm trong những khoảnh khắc mộng mơ, những khoảng lặng trầm của từng giai đoạn cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mùa thu trên thành phố Victoria sầm uất, tiếng lá xào xạc lạnh lẽo, từ trong giảng đường đại học đi ra cái lạnh như vội vã tấp vào người tôi, thổi tung chiếc khăn mỏng quấn trên cổ. Bạn học túa ra lúc chiều buông, nắng vàng soi xuống vòm cây điểm vàng điểm bóng xuống nền đất. Cadi và Mary đứng chờ tôi bên ngoài, thấy thế tôi bước nhanh hơn một chút tiến về phía họ. Mary mặc một chiếc áo hiệu etro họa tiết rồi mất nhưng rất đẹp nở nụ cười chuyện trò. Tôi đi ngang hàng với họ, hoà nhập vào dây chuyền tán gẫu. Chúng tôi nói rất nhiều, thường là về mấy chuyện linh tinh trong giảng đường. Hôm nay có anh bạn kia nổi tiếng ngớ ngẩn đứng lên trả lời câu hỏi đầy ngớ ngẩn của giáo sư thế mà được thầy khen quá trời, nhắc đến lại cười đau cả bụng.

- Nhã Ái, cô bạn mấy hôm trước thường đi cùng cậu đâu rồi? Hôm nay cô ấy không đi học sao?

Mary lúc nào cũng vậy, rất hay quan tâm đến người khác. Cô bạn mà cô nhắc đến là Bích Ly, người cùng quê với tôi. Tôi vốn là người Hà Nội, du học

ngành luật ở thành phố này đã được ba năm, còn Bích Ly thì học ngành quản trị du lịch. Chúng tôi ở cùng phòng trọ với nhau, hơn thế còn là bạn thân mười năm, tình bạn keo sơn không thể tách rời.

- Cậu ấy hôm nay không có tiết ở trường.

Cadi cùng Mary học cùng một lớp, ngành y. Nói đến thì không thể không nói Cadi bằng tuổi tôi nhưng tương lai đôi năm nữa sẽ có ngay một bệnh viện lớn, còn là sinh viên ưu tú có tham gia những kì thi quốc gia và mang toàn giải thưởng lớn, có đôi khi đi bên cạnh còn được nở mày nở mặt.

Đi bộ ra tới cổng Cadi đi lấy xe trước, Mary rủ tôi đi ăn vặt muộn. Lúc đầu tôi cũng không muốn đi lắm bởi còn phải mua thêm đồ ăn cho mấy ngày tới nên phải đến siêu thị nhưng Mary lại năn nỉ quá nên đành phải đi, nếu như có thể đi cùng bạn bè vui chơi một chút thật không phải là phí thời gian gì cả.

Cô dẫn tôi đi đến một quán ăn cách xa về cổng phía Tây của trường, nơi đó sinh viên ăn uống ít, cô bảo nơi đó yên tĩnh dễ nói chuyện. Trong quán có vài ba cái bàn ghế nhựa, xung quanh là một cặp đôi nam nữ tầm đôi mươi đang nói chuyện, chốc lại cười nhẹ nhàng đáng yêu đầy nét tình nghịch.

Tôi phui ghé ngồi xuống, Mary gọi hai phần khoai tây chiên ra, mùi thơm nức mũi xộc ra quyến rũ. Khoai tây chiên vàng bóng nhảy, bên cạnh là chén tương cà chua đỏ tươi bắt mắt. Cô lấy miếng khoai tây quết lên tương rồi đưa vào miệng nói:

- Ở đây khoai tây chiên rất ngon, châu này tớ mời nhưng cậu ăn ít thôi nhé, tớ không trả nổi đâu đó!

Tôi phì cười nhìn đáng về ăn uống ngon lành của Mary nói:

- Rõ rồi, tớ ăn ít lại khoảng mười phần khoai tây thêm tôm xiên, soda bốn hộp là được chứ gì! Mà cậu nói chuyện gì, đừng nói chỉ nói chuyện ăn uống thôi đấy nhé?

Mary cười lộ hàm răng trắng như quảng cáo kem đánh răng:

- Trời đất, cậu định làm tớ phá sản đấy à? Tớ muốn rủ cậu đi đến công ty bất động sản mua nhà, đi một mình tớ chán lắm, lần này sẽ đến xem nhà, có mắt thẩm mỹ của cậu tớ mới yên tâm. Chứ thật ra tớ mà chọn nhà chắc chắn sau lại chẳng vừa ý.

Tôi ngạc nhiên:

- Mua nhà? Cậu lấy đâu ra nhiều tiền thế chứ? Bất ngờ lắm nha, Mary triệu phú.

Mary cười phóng khoáng hai tiếng rồi phẩy phẩy tay:

- Triệu phú gì chứ! Tớ sắp đi xem mắt, ba tớ bắt tớ đi, thế là tớ nói đùa nếu ba cho con một căn nhà con sẽ đi, không ngờ ba tớ cho thật. Ông luôn miệng nói anh ta rất tốt, rất ưu tú, nếu lần này tớ cưới anh ta chắc chắn có tương lai sáng lạn.

Tôi thoáng đôi chút bất ngờ rồi chuyển sang thích thú:

- Anh ta là người ở đâu? Làm nghề gì?

- Anh ta là người ở đây nhưng làm việc ở Mỹ, lần này về là muốn tìm vợ, sau khi cưới sẽ cùng anh ta về Mỹ. Tớ nghe cha tớ nói thế, ông bảo nếu tớ đi Mỹ được sẽ có cơ hội việc làm tốt hơn.

- Nếu như tốt thế cậu cũng nên thử xem, kiếm chồng kiểu này thật là lợi nhuận nhiều nhì.

- Tớ biết mà. Nhưng tớ lại quan trọng chuyện tình cảm nhiều hơn, bố tớ bắt tớ đi lấy chồng rồi rất quan trọng những gia thế của gia đình chồng, tớ thấy rất mệt. - Mary thờ dãi nói.

- Nhưng nếu cậu không thích có thể không đồng ý mà, chắc chắn ba cậu cũng không ép cậu.

Mary mắt mẹ từ nhỏ, trong tính cách của cô có vẻ rất giống cha cô, bốc đồng và nóng nảy, khi làm việc lại chẳng suy nghĩ kĩ. Dù sao thì tôi vẫn đồng ý ngày mai đi cùng cô đến xem nhà.

Sau một hồi ăn uống uống rất lâu chúng tôi về nhà lúc chập choạng, tôi ghé vào siêu thị mua thức ăn.

Tôi nhớ Bích Ly bảo muốn ăn canh khổ qua nhồi thịt nên tôi mới đi tìm khổ qua tốt với thịt xay. Vì ngăn để khổ qua xa quá nên tôi phải vói rất khó, bỗng nhiên một bàn tay rất lớn lấy khổ qua đưa cho tôi. Tôi ngược lên bắt gặp đôi mắt sáng như ngọc của một người đàn ông chừng chạc, tôi không khỏi ngớ ngẩn vài giây.

Hiếm thấy, thật hiếm thấy người đàn tài giỏi, tôi đoán thế vì thấy anh ăn mặc rất chỉnh chu ra dáng lãnh đạo lại rất đảm đang, đi quanh cái siêu thị này tìm xem được mấy người đàn ông như thế, đúng là mẫu đàn ông trong lòng biết bao cô gái. Thế mà một tiếng “keng” vang lên, tôi giật mình nhìn xuống đất thì thấy đồng xu 10 cent của mình lăn lăn trên nền đất. Tôi vội vã đặt mấy trái khổ qua vào trong xe đẩy rồi vội vàng lúp xúp chạy theo nhặt đồng xu. Vừa chạy theo vừa vói tay, cuối cùng đã nhặt được nhưng lại va phải một người. Hoá ra là một người đàn ông, sao hôm nay một lúc tôi lại gặp tới tận hai người ông luôn thế không biết?

Anh ta cười nhẹ, không phải là người bản địa, có lẽ là người Việt Nam, điều làm tôi khá kinh ngạc:

- Vì đồng 10 cent mà va phải người khác còn chẳng xin lỗi.

Tôi xì mũi một cái nghe anh ta nói rồi bĩu môi:

- Anh mới là người phải xin lỗi tôi mới đúng. Đường rộng như thế sao anh không đi mà nhất định phải đi lối này? Anh phải tránh tôi ra chứ?

Anh ta mở to mắt ngạc nhiên tôi:

- Đùa à?

- Tôi đâu có đùa thừa người lạ, anh phải xin lỗi tôi đi.

Anh ta đi qua tôi, chép miệng:

- Mơ đi.

Tôi "hừ" một tiếng nhưng vẫn âm ức trong lòng, tôi chẳng thèm nhớ đến anh ta rồi mau chóng mua thật nhanh rồi mang đồ ăn về nhà.

Thời gian về nhà cũng là lúc bóng tối bao trùm, ngồi trong xe buýt tay tôi xuýt đứt ra vì túi đồ nặng trĩu. Tôi để túi xuống nền xe rồi nhìn ra phía cửa sổ bên ngoài đường phố lấp lánh ánh đèn đều đều, theo từng nhịp xe đi tới thì dãy đèn càng lùi về phía sau, ngày một xa tít, đến lúc chỉ còn le lói như sao trên trời. Tiết trời thu se se lạnh tâm mười độ vô cùng thoải mái. Gió len qua cửa xe buýt thổi vào trong ngực tôi, cảm giác như đang đi ngược gió.

Xe buýt dừng lại trước bến ở đường chính, tôi đi xuống xe mang theo túi đồ. Đường vào nhà trọ đi qua con đường vỡ nát lồi lõm. Hai bên đường là tường bê tông cũ bám đầy rêu phong xám ngắt, tôi đi sâu vào trong, dưới ánh đèn mờ ngọn dương liễu nhẹ nhàng rũ xuống.

- Nhà Ai, chờ tớ!

Tôi quay ra sau theo hướng của tiếng gọi, Bích Ly vẫy vẫy tay nói, tôi dừng lại chờ cô. Bích Ly nhanh chạy đến bên cạnh tôi, miệng cười rạng rỡ, giữa không gian là ánh sáng của màn đêm tựa thiên thần tỏa sáng:

- Cậu có mua khổ qua không? Cậu mà nấu khổ qua nhồi thịt thì ngon ra phết ấy.

- Có, ngày mai tớ sẽ nấu, làm thêm thế nào? Tốt không?

Tôi và cô sánh bước qua mấy công nhà sắt, nền trời đen thăm thẳm.

- Tất nhiên là tốt rồi, năm nay là năm cuối của tớ nên phải cố gắng làm việc thật tốt lấy kinh nghiệm chứ! - Bích Ly nói.

Vào nhà tôi làm một ít súp khoai tây và củ cải cùng ngồi với Bích Ly ăn.

Sáng hôm sau theo lời hứa lúc chiều tôi nấu xong khổ qua thì cũng là lúc Mary đến đón tôi. Cô lái một chiếc xe máy phân khối lớn đến, sau khoảng thời gian ngồi xe đường cao tốc chúng tôi cũng đến công ty bất động sản nho nhỏ mà Mary nói. Thư ký mời chúng tôi chờ bên ngoài đến khi người tư vấn đến. Cũng không chờ lâu lắm nhưng người đến khiến tôi rất bất ngờ. Anh ta ngồi xuống ghế, lúc thấy tôi cũng rất kinh ngạc:

- Cô gái 10 cent.

- Người lạ!

Tôi cũng nói, lại nhớ về người ngày hôm qua, đúng là oan gia, đã là lần hai gặp nhau rồi.

- Cậu quen Simon sao? - Mary nói.

Tôi gật đầu, đúng là quen nhau, nhưng là quen trong hoàn cảnh xấu, tình huống xấu, tệ quá.

Tôi chẳng thèm nghe Mary và anh nói gì, đến khi Mary nói sẽ đến khu chung cư gần đây để xem nhà rồi bảo tôi đi cùng tôi mới vui vẻ lên được một chút. Khu chung cư khá lớn khoảng hai mươi tầng cách công ty không xa lắm, Mary nói ở đó trị an tốt, gần siêu thị và bến xe buýt rất tốt, khó khăn lắm cô mới chọn được.

Tôi gật đầu ừ lấy lệ, mắt lại chú tâm chiếc Audi A6 mà Simon đang đi, đẹp quá chừng.

Cả ba đi vào thang máy, toà nhà trông rất mới, thang máy rất sạch sẽ, anh nhấn nút lên tầng mười.

Ra khỏi thang máy tôi không khỏi xuýt xoa với kiểu trang trí theo kiểu Tây Ban Nha rất đẹp. Nhà chúng tôi định xem là phòng số hai trăm lẻ hai, bên trong không có nội thất gì cả mà trống trơn, ánh sáng rất đầy đủ, có hai phòng ngủ và một phòng bếp.

- Cô thấy sao cô Mary? Căn nhà này rất đảm bảo ánh sáng rất tốt, và lại rộng rãi vô cùng, nếu đặt nội thất ở trung tâm phòng khách sẽ rất thoải mái.

Mary nhìn quanh một vòng, ra vẻ hết sức vừa ý:

- Màu sơn trắng đúng là rất tiện, sau này dễ dàng dán nhiều loại giấy dán tường nhiều màu. Nếu dễ như thế cũng rất dễ phôi đồ nội thất cũng như cây xanh, cậu thấy nhà thế này được không?

- Được, được, rất tốt.

Mary gạt đầu kí vào hộp đồng, anh nói:

- Thủ tục đều hoàn tất, ngày mai cô có thể dọn đến đây. Đây là giấy tờ nhà.

Mary nhận lấy giấy tờ nhà, vì không có bàn ghế gì nên chúng tôi đứng từ nãy đến giờ. Anh xong việc nên đi ra ngoài, tôi đứng lại khung kính lớn nhìn ra phía xa thành phố, khung cảnh bao quát màu lá vàng mùa thu đặc trưng, ẩn hiện giữa những toà nhà cao là ngọn phong tròn um tùm sáng rực dưới màu nắng.

- Chiều nay cậu đi xem mắt à? Nhưng mà nếu lỡ cậu kết hôn thì sao, lúc đó cậu sẽ đi Mỹ mà.

Mary cười nhẹ, giọng điệu đầy lém lỉnh:

- Lúc ấy tớ sẽ cho thuê, tất nhiên là mang lại một số tiền không nhỏ rồi, biết đâu sau này cần số tiền ấy làm việc quan trọng thì sao! Thôi, tớ phải về chuẩn bị xem mắt đây!

- Về thôi.

Mary đi trước còn tôi đi sau, cô đưa tôi về đến tận nhà, vì không muốn làm mất thời gian của Mary nên tôi không mời cô vào nhà. Đứng trước cửa đến tận khi cô đi khuất tôi mới vào nhà.

Căn nhà này là tôi thuê cùng Bích Ly từ một người quen của Cadi. Lần đầu tiên đặt chân xuống vùng đất thành phố Victoria này tôi cùng Ly ở chung trong một phòng kí túc. Sau đó làm quen với Mary và Cadi, tất cả đều quen nhau ở thư viện, đều là những con một sách kinh điển thôi. Sau mấy năm làm bạn chúng tôi khá hiểu nhau, Mary là tiểu thư nhà tài phiệt, Cadi là con trai viện trưởng bệnh viện lớn nhất nhì thành phố, Ly là sinh viên trao đổi giỏi giang, có khi tôi tự hỏi tại sao xung quanh mình đều là người ưu tú, quả thật có khi thấy mình quá kém cỏi.

Bích Ly đã về nhà từ lúc nào, nấu cơm ăn canh khô qua, lúc tôi vào nhà chợt nhận ra còn có một đôi giày nam, là giày của Cadi.

Tôi nhanh chóng chạy vào trong, Cadi mà đến chắc là có mang theo món gì. Từ ngoài cửa tôi đứng còi giày ra vừa đóng tai lên nghe ngóng. Bên trong vọng ra mấy tiếng nói chuyện, có hai người thôi mà lại náo nhiệt đến thế, tận ngoài này cách qua tường và cửa thế mà tôi cũng có thể nghe được.

- Nấu gì đó? Định ăn một mình mà không cho tớ?

Cadi ngồi trên nền nhà cạnh chiếc bàn nhỏ, trên bàn là một đĩa rau xa lách, còn có một đĩa củ cải trắng và cà rốt luộc, chính giữa là bếp nướng, vừa nhìn đã biết ăn món gì.

Cậu cười nham hiểm:

- Cậu ăn nhiều quá, chi e tớ chẳng thể mua nổi đủ thịt cho cậu, thế nên đành giấu ăn một mình, ai bảo cậu về sớm làm gì, kẻ hoạnh ăn một mình của tớ thất bại mất rồi.

Bích Ly từ dưới bếp đi lên, trên tay bưng một đĩa thịt bò lớn, miệng cười xinh:

- Nếu đã về thì ăn thôi, Cadi đúng là thích chọc ghẹo người khác. Rõ ràng mua thịt này chờ cậu về mới ăn thế mà còn nói nhiều.

Cadi bị nói trúng tâm can xanh mặt cứng họng chẳng nói được gì chỉ tập trung nướng thịt. Bích Ly hình như nhớ ra việc gì liền khăn trương đi tìm điện thoại, tôi thấy thế liền lên tiếng hỏi:

- Cậu làm gì thế?

- Tớ gọi Mary, nãy giờ chẳng nhớ đến cậu ấy, xuyt thì cậu ấy giận.

Tôi kinh ngạc đứng lên can lại:

- Cậu ấy đi xem mắt rồi, ta có gọi cậu cũng không thể nghe được.

Cô mở to mắt kinh ngạc:

- Xem mắt á?

- Đúng là đầu tiên tớ nghe thấy cũng rất kinh ngạc nhưng là thật đó, có khi chúng ta sắp phải dự lễ cưới rồi!

Bích Ly tiếc rẻ:

- Chưa chơi hết thời thanh xuân mà, tiếc quá!

Cadi lắc đầu:

- Thế chơi hết thanh xuân xong cậu tính chơi với đê à, lúc ấy đừng có mà than ế than ảm không ai cưới đấy!

Ly héch mặt lên:

- Tớ xinh đẹp thế này lo gì không có người lấy. Mà lỡ xui thì còn Cadi mà, tớ sẽ bám riết lấy cậu, khi đó ép cậu cầu hôn.

Cadi phẩy phẩy tay:

- Thứ lỗi cho kẻ bất tài vô dụng này, tôi không có lỗi khi sinh ra đã nhát. Con không dám....

Trong khi họ nói chuyện tôi cầm cúi cuốn thịt, vừa nhận ra có sự “dạ dày không đầy” họ liền đồng thanh:

- Ăn ít thôi, cho tớ với.

.....

Như mọi ngày đều đặn tám giờ sáng tôi đi đến, vừa đến cổng đã nghe đài phát thanh của trường phát bài Chiều Matxcova, buồn xé lòng trong bức tranh mùa thu u hoài. Ở cổng Tây đôi ba cặp tình nhân nắm tay nhau nói chuyện, chốc chốc lại mắng yêu, trong lòng thấy buồn vu vơ. Bỗng dưng tôi thấy thật lố bịch, tôi cần phải buồn sao?

Tiếng chuông vào lớp giục giã tôi đi nhanh hơn, cũng chẳng gặp được Mary và Bích Ly, thoáng thấy Cadi biến mất ở khu nhà ăn.

Đến tận trưa đến nhà ăn tôi mới gặp được ba người bọn họ đang hào hứng nói chuyện, thế nên cũng góp vui:

- Mary đi xem mắt sao hả?

Cadi và Ly mắt sáng rực, nghe đến chủ đề nóng liền hào hứng hẳn.

Mary ăng háng giọng trưng bộ mặt hình sự ra làm ai cũng hỏi họ không thôi:

- Xem mắt rất tốt. Anh ta làm kinh doanh nội thất lớn California, đẹp trai, giàu.

Nghe đến đẹp trai mắt ai nấy đều sáng rỡ, trừ Cadi, cậu ta lên giọng:

- Làm sao đẹp bằng tớ chứ!

- Anh ấy rất khiêm tốn nhé, không như cậu đâu! - Mary nói.

Cadi xì mũi, chép miệng:

- Có bao nhiêu đó nói bấy nhiêu, chán thật mà.

- Kể tiếp đi. - Tôi giục.

- Được rồi. Anh ấy tên là Weasley, tên hay nhỉ? Chúng tớ ăn tối sau đó anh ấy đưa tớ đi xem phim, một bộ phim rất lãng mạn. Anh còn là người rất tử tế nữa, đúng là khá hoàn hảo.

Tôi nghe từng câu nói của Mary một phần hiểu hết tâm tư của cô chính là rất thích anh chàng tên Weasley, xem ra lần này tôi sắp phải chi một số tiền cho cặp đôi mới này.

Hơn hai giờ chiều chúng tôi tan học, tôi về nhà một lát rồi hơn bốn giờ lại ra quán rượu của cô Magaret. Cô ấy là chủ nhà trọ mà tôi thuê cũng là bệnh nhân mà Cadi quen thân, cô bị suy thận nên rất hay đến bệnh viện. Cô từng có một người chồng nhưng ông ấy đã mất, còn con cái chẳng có ai, cô xem tôi và Ly như con cháu trong nhà thế nên vào chiều rồi chúng tôi lại đến giúp cô ở quán rượu đầu đường, hôm nay cũng vậy.

Cô khắc khổ như một người phụ nữ gần sáu mươi nhưng thực chất chỉ mới gần năm mươi. Khách đến quán khá đông là vì lí do môi ở đây khá ngon và lạ. Cô hay học hỏi mấy món từ châu Á, người Châu Mỹ thích ăn đồ Châu Á. Tôi nghe Ly bảo bàn bốn một chai rượu và một đĩa mực liền nhanh chân mang ra. Vị khách này khá đặc biệt, đi nhậu lại mặc com lê mang cặp táp. Từ dáng người phía sau tôi thấy rất quen, đã từng gặp nhau rồi. Đặt mấy đĩa xuống bàn tôi theo thói quen nói:

- Mời.

Anh ta quay mặt ra phía hồ nước trong, lá vàng tấp vào bờ thành đồng nhỏ, trên mặt hồ trôi bồng bênh mấy chiếc lá, không có chút động tĩnh đến khi

anh ta quay lại nhìn tôi nói:

- Cảm ơn.

Tôi ngạc nhiên:

- Là anh, Simon... người lạ.

Anh nhếch mép trầm ổn:

- Tôi chẳng thích cô gọi tôi là “người lạ”, gọi tôi là Vũ đi.

- Anh cũng là người Việt?

Tôi thấy vui vì hôm trước đã đoán đúng, cũng vui vì anh là người cùng quê.

Anh rót một ly rượu:

- Chắc cô cũng là người Việt?

- Đúng vậy.

Anh ta cười với tôi, có lẽ anh không giống như trong suy nghĩ của tôi, hách dịch và có vẻ tự cao tự đại. Nụ cười của anh ấm áp như gió xuân tràn vào lòng tôi, ấm áp vô cùng. Tôi đứng sững một lát đến khi anh nói:

- Ta làm bạn được chứ? Tôi nên gọi cô bằng một cái tên khác với “cô gái 10 cent”.

Tôi gật đầu, cảm thấy thật thú vị. Chúng tôi gặp nhau ba lần, rất có duyên:

- Tôi là Trương Nhã Ái.

Đột ngột tiếng Bích Ly vang lên:

- Nhã Ái, ai thế?

- Là bạn tớ, anh ấy tên Vũ.

Anh tỏ ý chào Bích Ly, cô bạn có vẻ chuyển sang nghi ngờ tôi, cũng chẳng biết là nghi ngờ điều gì. Đến lúc về nhà tôi mới biết cô nghi ngờ tôi điều gì, cô nghĩ đó là bạn trai tôi. Tôi cười ngất suốt cả dọc đường về, một đứa suốt hai hai năm tuổi trẻ chẳng có lấy một đứa bạn trai hay một mối tình vớ vẩn lại bị hiểu lầm có bạn trai mà giấu giếm.

Trước lúc ra về Vũ để lại một tấm danh thiếp trên bàn, lúc đó tôi đã lưu số anh vào điện thoại với cái tên “người lạ”. Đó là người lạ làm tôi trần trọc suốt cả đêm.

Tôi nằm trên giường nhìn vào màn hình điện thoại, tên anh trong danh bạ đứng yên đó, tôi không biết có nên nhắn tin chúc ngủ ngon hay không, chúng tôi mới chỉ là bạn. Đắn đo một hồi tôi mới nhận ra đã hơn mười hai giờ rồi. Tôi đi ra bếp rót ly nước nóng từ chiếc bình thủy cạnh chân bàn, hơi nước bốc lên nghi ngút tấp vào da mặt nóng ran. Tôi bụng ly nước nóng lên thối thối bất chợt nghe tiếng bước chân đều đều. Trong bóng tối mờ ảo tôi thấy ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại, Bích Ly từ trong phòng đi ra, trên người mặc một bộ đồ ngủ mỏng nhưng lại mở cửa nhà đi ra ngoài. Tôi đặt ly nước xuống bàn, len lén đi theo sau. Trên người tôi cũng mặc một bộ đồ ngủ mỏng, vừa mở cửa ra gió lạnh đã tấp vào người tê cứng, như thế này chắc là khoảng sáu bảy độ gì đó. Ly ngồi xuống ghé đầu dưới tán lá rủ rượi, gió lạnh thổi tung mái tóc dài mượt, trông buồn đến thương tâm.

Tôi đứng khuất trong góc tối chờ động tĩnh, Ly vẫn ngồi thế, lâu lâu lại bật điện thoại lên xem gì đó rồi rung rức. Thấy cô khóc tôi chợt nhói lòng, định đi tới ngồi xuống bên cô nhưng nghĩ lại nếu tôi làm vậy chắc cô rất khó xử, lại thêm muộn phiền. Nghĩ thế tôi lại đứng yên, chắc cô sợ tôi biết nên mới đi ra đây.

Mất tới hơn mười lăm phút cô mới đứng dậy, tôi hốt hoảng chạy vào thẳng phòng ngủ leo lên giường vờ như đang ngủ say. Lát sau có tiếng lạch cạch ở cửa, tôi cố tạo ra nhịp thở đều, tôi biết chắc đó là Ly. Rồi cửa cũng đóng lại, tôi hé mắt xem cô đi chưa, biết cô đi rồi tôi mới dám thở ra.

Mẹ tôi gọi điện tới, lúc ấy là hơn ba giờ sáng, do chênh lệch múi giờ nên ở Việt Nam lúc này là buổi sáng. Tôi cố gắng mở mắt, thấy tên mẹ trên màn hình điện thoại thì vội vã nhấn nút nghe. Bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào của người Huế:

- Nhã Ái, con có sống tốt không, năm nay con có về tết được không?

Tôi háng giọng cho ổn rồi nói:

- Tốt ạ, bạn bè con rất nhiều, lại rất quan tâm con. Việc học hành cũng rất là tốt. Còn... tết này con không biết có về được không! Mẹ thế nào?

- Mẹ cũng rất tốt, làm ăn phát đạt, hôm nào mẹ gọi tiền sang cho con. Mẹ phải may đây, chắc con đang ngủ, mau ngủ đi, mẹ thấy nhớ nên mới gọi.

Tôi nói nhỏ:

- Vâng.

- Ừ.

Tiếng “ừ” của mẹ lan tràn trong lòng như ẩn chứa một nỗi niềm to lớn, giọng nói run run như muốn khóc, chắc mẹ buồn lắm nên mới gọi cho tôi thế này, tự nhiên lại thấy rất buồn, tôi đứng là...

Tôi là con duy nhất của mẹ, chẳng có anh chị em gì, cha tôi lại mất sớm, cả thời tuổi thơ tôi gắn liền với chiếc máy may của mẹ và cũng lớn lên nhờ nó. Vừa đủ lớn lại đi du học xa, đến mỗi năm về quê ăn tết cũng không có, tôi tẻ quá.

Tôi cứ trần trọc cả đêm không ngủ được, mới hơn bốn giờ sáng đã thức dậy lau dọn nhà cửa, quét tước cổng nhà. Nhiều người qua lại tập thể dục rất đông, tôi cũng mặc thêm áo mà đi cùng theo. Lúc chạy ra bên ngoài mới nhớ ra mình không mang theo điện thoại ví tiền.

- Cô cũng ở đây sao?

Câu hỏi làm tôi phải quay lưng lại đằng sau, hoá ra là Vũ, đợi đến lúc chạy bằng với tôi tôi mới trả lời:

- Tôi ở gần đây nhưng hiếm khi đi tập thể dục sáng, chắc anh cũng ở gần đây?

Anh gật đầu, mắt nhìn thẳng phía trước, lát sau mới ậm ừ lên tiếng:

- Lát nữa cô đi ăn sáng chứ?

Tôi thấy rất khó xử không biết nên trả lời thế nào, vì tiền tôi chẳng đem thì ăn kiểu gì. Thấy tôi im lặng không trả lời anh có vẻ hơi lúng túng nói:

- Nếu cô bận... không cần đi nữa, khi nào đi cũng..

- Tôi quên mang ví!

Không biết sao tôi lại nói thế nữa nhưng chỉ sợ anh hiểu lầm tôi không muốn đi nên có sao nói vậy.

Tôi lo lắng anh biểu hiện ra sao, trông ngực đập thình thịch. Bỗng anh bật cười lớn, có lẽ là vô cùng thoải mái:

- Thế thì tôi mời cô.

Nói rồi anh chạy vượt lên tôi, tôi gắng chạy nhanh hơn một chút, í ới gọi:

- Sao thế được? Lần đầu tiên đi ăn để anh mời thật không phải.

Anh ngoảnh đầu lại chạy lùi:

- Sao chứ? Tôi mời cô ăn lần này để sau khi nào bắt cô mời lại tôi, khi đó nhất định tôi sẽ tính tiền nhiều hơn bây giờ, sẽ gọi những món thật đắt để cô không trả nổi!

Nắng vàng chiếu xuống khắp mọi nẻo đường, trên mặt lá bóng như nước. Tôi đi sau anh vào một tiệm cà phê nhỏ, tiệm này cũng bán điểm tâm sáng rất ngon, tôi ngồi xuống một cái bàn cạnh cửa kính, anh dịu dàng hỏi tôi muốn ăn gì, tôi chỉ nói ăn gì cũng được. Anh đi vào quầy gọi món, tôi từ góc bàn nhìn anh, bất chợt tim thổn thức. Có lẽ vì anh có đôi mắt đẹp, có dáng người cao, tôi không biết nữa nhưng nếu ngay lúc này trời đổ mưa dầm dề tôi cũng nói là trời đẹp. Anh bưng hai khay đồ ăn mang ra, đặt lên bàn. Bên ngoài cửa kính trong suốt là những khóm bách nhật tím sáng, nắng chiếu lên mặt kính vàng óng, tôi nhìn vào khay đồ ăn trước mặt, một chiếc bánh hamburger màu vàng bóng lốm đốm hạt vừng, bên cạnh là ly capuchino sóng sánh.

- Cô uống được capuchino chứ? Nếu không tôi mua cái khác nhé!

Tôi vội cản lại:

- Không cần, tôi uống được mà!

Anh gật đầu.

Ăn xong cũng đã bảy giờ rồi, chúng tôi đi cùng đi bộ một lát, tôi rẽ vào con hẻm nhà tôi, anh nói nhà anh cách đây một con đường rất dài, tôi cũng không có ý định muốn hỏi nên lẳng lặng nói lời tạm biệt.

Về đến nhà Ly đã đi học mất tiêu chỉ để lại một tấm giấy nhớ trên tủ lạnh, nhấn trưa nay không về, chắc cô lại đi làm thêm.

Cả ngày tôi chỉ nằm yên trong phòng học bài, đến bữa trưa cũng bỏ. Lại ngủ quên tận bốn giờ chiều, lúc tỉnh dậy đói đến mức không dậy nổi, bếp lại chẳng có gì, tủ lạnh còn mấy gói mì gói. Tôi đành phải nấu nước úp mì ăn vậy nhưng vừa bật bếp thì ngoài cửa vang lên tiếng chuông cửa, tôi vội vã chạy

ra ngoài.

“Bích Ly có chìa khóa mà? Sao lại bấm chuông chứ? Chắc lại làm mất chìa khoá.” – Tôi nghĩ vậy.

Tôi mở cửa ra, định mắng cho Bích Ly vài câu vì tội không chịu mang theo chìa khóa, không ngờ người đứng trước mặt lại là Vũ, trên tay anh xách hai túi đồ trắng trắng, nhún mày nói:

- Sao thế? Không định mời tôi vào nhà? Tôi đứng mãi ngoài kia, túi đồ nặng muốn chết đây!

- À, anh vào đi. – Tôi đáp ứng vì không ngờ người trước mặt lại là anh.

Tôi đi vào trong, bụng đói kêu lên mấy tiếng ọt ọt. Anh nghe thấy liền cười một tiếng, tôi thì xấu hổ không nói một lời nào. Anh đưa túi đồ cho tôi, tôi đỡ lấy nhưng không biết anh đưa cho tôi làm gì:

- Mấy cái này là sao? – Tôi nói.

- Không phải tôi nói chờ khi nào muốn cô sẽ phải mời tôi ăn sao? Nhưng mà tôi không thích ăn ở ngoài, thế nên cô nấu cho tôi đi!

Tôi xuyết “há” lên một tiếng nhưng cổ họng chẳng phát ra âm thanh nào, anh đẩy tôi vào trong bếp dặn dò:

- Nhớ nấu món gì đó ngon ngon đấy, tôi cực kỳ kén ăn nên sẽ không thích, nếu tôi không thích cô phải mời tôi ăn lần nữa.

Tôi nhăn mặt:

- Anh thật là quá đáng, nấu cái gì bây giờ?

- Canh cải thảo, tôi muốn ăn canh cải thảo.

Tôi xì mũi một cái rồi đặt mấy túi đồ kệ bếp, đi đến tủ lạnh rót ly nước cho anh. Anh uống một ngụm rồi đi ra phòng khách, tôi sợ anh chán nên đưa điều khiển ti vi cho anh. Tiếng nói chuyện trong ti vi phát ra đều đều, chốc chốc anh lại nói có cần anh giúp không, tôi đều trả lời không. Một lát sau tôi nấu xong, anh ngồi trên bàn ăn vỗ vỗ tay tán thưởng như đứa trẻ, tôi bày mấy đĩa la liệt ra bàn, một tô canh bắp cải, một đĩa thịt kho măng và cà rốt xào nấm. Tôi bới chén cơm cho anh, mùi thơm sực nức mũi từ mấy đĩa thức ăn. Anh nói:

- Không ngờ tay nghề nấu ăn của cô không tệ nhỉ!

Tôi tranh thủ lúc được nói vài câu tự phụ:

- Tôi mà, nấu là phải ngon, nhưng anh không làm việc hay sao mới hơn bốn giờ thôi mà, anh sớm tối lại đói nữa thì sao?

Anh cười:

- Bây giờ tôi không làm việc, thứ hai là tôi chưa ăn trưa, bây giờ xem như ăn trưa thôi!

Tôi chột ngạc nhiên nhưng không nói gì, im lặng nhìn anh ăn.

Bụng tôi cồn cào, tôi định đi lấy mì gói liền bị anh tra khảo:

- Đi đâu đó? Ngồi xuống ăn cùng tôi.

Tôi vừa miễn cưỡng ngồi xuống ăn cùng anh, tivi đang phát phim kinh dị. Tôi vừa ăn vừa sợ đến nỗi sồn hết gai ốc lên, còn anh... anh vừa xem vừa cười tẹt ga. Quả nhiên là người lạ lòng, xem phim kinh dị thì cười, không lẽ xem phim hài thì sợ hay sao? Thật là quái dị. Nhưng trong những thời gian tôi bên anh đó tôi chợt nhận ra rằng tôi đã thân với anh từ bao giờ.

Anh về trước tám giờ tối, làm mất cả buổi chiều, thế mà tôi cứ định sẽ đến giúp cô Magaret.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Cuộc sống trôi qua rất nhanh, vì đã là năm cuối nên Mary, Ly và Cadi đều tập trung vào học tập. Thế nhưng đến khi Mary đưa tôi thiệp mời đám cưới tôi mới bất ngờ. Mới một tháng trước thôi cô mới kể cho tôi về Weasly nhưng bây giờ lại bất ngờ tổ chức lễ cưới không khỏi làm tôi hoang mang. Dù sao cô cũng chỉ mới hai mươi hai tuổi, đối với chuyện cưới xin quả là rất sớm, có khi lại chưa nếm trải hết thanh xuân tươi đẹp khiến sau này hối hận. Mấy

đưa sinh viên cùng khoa tôi xông xáo lắm, nhất là sinh viên nữ, tôi chỉ nghe loáng thoáng rằng Mary kết hôn là vì công ty. Thế mới biết nhưng tôi đâu dám hỏi cô, cứ im im như không biết. Nếu cô ấy không muốn nói ắt hẳn là không muốn làm tôi lo lắng hoặc có lý do nào khác.

Đến ngày cưới của cô ai nấy đều nháo lên, vừa lo mặc gì mang gì vừa lo không có tiền mừng, cả buổi sáng trên lớp mà cứ nhao nhao, chỉ trách quan hệ bạn bè của cô rộng quá làm gì, đến khoa của tôi số người được mời đông như họ hàng.

Bích Ly nói đã chuẩn bị quần áo sẵn sàng, lúc tôi về nhà xuất không nhận ra cô, cô rất đẹp. Tôi về nhà lúc sáu giờ tối, còn trong thiệp mời thì đề bảy giờ tối, nếu không muốn đi muộn thì tôi phải thật nhanh lên.

Ly bỏ sẵn cho tôi một bộ quần áo đẹp trên kệ phòng tắm, sau khi tắm xong tôi mặc vào. Cô đúng là rất hiểu tôi, một chiếc váy màu xanh da trời nhạt màu có ren trên cổ áo và tay áo, rất nhã nhặn. Cô còn đưa tôi một chiếc túi tròn tròn nhỏ nhỏ màu be cát hết như quý tộc Anh.

Cadi đến rất đúng giờ, cậu đi một chiếc mũ trần màu nâu đỏ, hôm nay còn đặc biệt mặc come chính tề. Ai cũng háo hức không biết mặt chú rể ra sao, có mấy lần Mary nói sẽ giới thiệu anh ấy nhưng chúng tôi cứ bận rộn không gặp được, cuối cùng đến tận đám cưới chúng tôi cũng không biết mặt.

Xe dừng lại trước biệt thự nhà Wintons, tôi xuất xoa nhìn ngắm căn nhà to nhất vùng, rộng rãi và tiện nghi còn có vườn rộng đang tổ chức lễ cưới.

Sân vườn rộng tít tắp, bạn bè của cô và Weasly rất đông, xếp tận bốn chiếc bàn to dài. Tôi bị trôi vào đám đông, có một số sinh viên mà tôi chẳng quen biết. Bên góc Tây còn có những doanh nhân trên tay cầm ly rượu vang sóng sánh, tay ung dung bỏ vào túi quần, đôi khi chạm môi lên thành ly hớp một ngụm. Họ vừa nói chuyện nho nhỏ, miệng cười một cách thương hiệu. Tôi thấy loáng thoáng bóng Vũ nhưng cũng không quá để ý đến.

Tiếng lạo xạo bước chân, leng keng của những lần cụng ly đều hoà vào nhau nhưng đồng nhất bị xoá tan bởi giọng nói trên sân khấu. Giây phút Mary và Weasly trao nhẫn cưới cho nhau rất qua loa, tôi ngồi cạnh Cadi uống một ít rượu trái cây còn Ly thì đang đứng cạnh bàn bày đầy bánh và trái cây đều nhìn lên sân khấu, trông thấy giây phút quan trọng của Mary.

Mary mặc một chiếc váy cưới màu trắng bông bênh như mây, khuôn mặt xinh đẹp ẩn hiện chút tâm sự nhưng lại cố nặn ra nụ cười che mắt, bàn tay đan vào tay Weasly:

- Các cậu, anh ấy là chồng tớ.

Chúng tôi lên tiếng chào hỏi, quả nhiên anh ta rất được, trán cao cương nghị và khuôn mặt điềm tĩnh rất trưởng thành, độ tuổi chắc bằng Vũ, khoảng gần ba mươi. Mà sao tôi lại nghĩ đến Vũ nhỉ? Chắc là mới này thấy người giống anh ta nên nhớ tới thôi. Tôi nghĩ nhiều và xen kẽ mọi việc đến Vũ, hình ảnh của anh không ngừng xuất hiện trong tâm trí tôi từng giây từng phút.

Tôi chúc đôi vợ chồng mới cưới một vài câu thông dụng như sống đến đâu bạc răng long... Những người khác cũng chúc đại loại vậy rồi cô và Weasly rời đi.

Tất cả mọi người ngồi xuống ghế, trên bàn bày la liệt những món ăn bắt mắt, xanh xanh đỏ đỏ, có những đĩa tôm xếp lớp ngon miệng, gỏi sứa hay mấy món mực sốt cay, mùi thơm sực nức. Phục vụ thay phiên rót rượu thay đĩa thức ăn mới mỗi khi đĩa cũ trống trơn. Trên sân khấu “toà tháp” ly được xếp ngay ngắn, Weasly và Mary cùng bật nắp chai Sampanh lớn, bắt đầu rót lên tháp ly, màu rượu vàng óng sáng lên trên sân khấu trắng lè. Hai người bắt đầu mang rượu xuống cụng ly cùng khách khứa, ai cũng nhiệt tình uống hết.

Tôi không nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu ly rượu, chỉ biết cứ rót tràn ly lại cạn, nhiều lần rót và nhiều loại rượu, có khi là vang trắng nhưng có khi lại là vang đỏ hay Brandy xanh. Cũng may tư lượng của tôi tốt hay xó thể nói là không tệ nếu không chắc tôi đang nằm bẹp như Bích Ly hiện giờ.

Tiệc sắp tàn, ai nấy đều ngà ngà say chỉ còn lại một số bạn bè tán gẫu với cặp vợ chồng mới cưới. Cadi đưa Bích Ly về trước, mỗi tội Ly say quá lại bị ép uống thêm rượu mạnh nữa nên bây giờ còn có thể dựa vào Cadi.

Cadi đỡ Ly ra xe, tôi đứng trong này nhìn ra thấy Ly đã vào được trong xe mới yên tâm. Không ngờ Cadi quay lại hỏi tôi:

- Nhã Ái, cậu về luôn không? Tớ đưa về, lát nữa khó đón taxi lắm!

Tôi lắc đầu:

- Không cần đâu, cậu cứ về trước, tớ có chút chuyện phải ở lại. Lát nữa tớ về sau được mà!

Cadi “ừ” một tiếng rồi quay ra xe vào buồng lái đóng cửa xe, nhìn tôi rồi hỏi lại:

- Thật sự không cần chứ?

- Thật mà! - Tôi giờ chào tạm biệt.

Xe mũ trần của Cadi là một trong những chiếc cuối cùng đi ra khỏi nhà Mary. Đến khi xe rẽ ra đường lớn mắt hút tôi bắt đầu thờ một hơi dài ngồi xuống cái xích đu trong vườn, trên những thanh sắt quấn đầy dải ruy băng và buộc hai chùm bóng bay xanh đỏ. Mary từ trong đi ra, không biết từ lúc trên người không còn mặc váy cưới nữa mà thay vào đó là một chiếc váy cổ lọ với cánh tay dài. Cô ngồi xuống cạnh tôi, cái đong đưa nhẹ từ xích đu kéo theo tiếng kẽo kẹt từ mấu ốc vặn bên trên. Cô ngồi rất buồn, lớp trang điểm trên mặt nhòe đi rất nhiều, tôi ngồi im bên cạnh cô cố gắng không tỏ ra thương tâm hay đau khổ. Thật ra lúc trước buổi tiệc, khi tôi đang ngồi trong xe buýt cô đã gọi điện cho tôi, kể hết mọi chuyện cho tôi biết. Rằng Mary vốn không muốn đám cưới này diễn ra, nó được tổ chức hơn hết cũng vì mục đích của cha cô mà thôi. Công ty nhà Wintons làm ăn thua lỗ, duy nhất một

cách cô phải lấy Weasly mới có thể đưa vào gia đình anh ta mà vực dậy công ty. Cô nói với tôi ít nhưng rất lâu, vừa ngập ngừng vừa rung rung, tôi biết cô khóc. Có lẽ là buồn vì bị ép cưới người mình không yêu.

Giờ đây cô ngồi cạnh tôi im lặng đến đáng sợ, tôi im lặng không phải vì không có gì để nói mà là không biết nên nói từ đâu, tôi có quá nhiều chuyện cần nói, nhiều đến mức rối tung cả lên.

Mary bỗng nhiên rơi nước mắt, giọt nước mắt như viên pha lê óng ánh lăn ra khỏi đôi mi cong, trượt xuống gò má nhẵn nhụi, tí tách rơi xuống bàn tay cô đang bầu lầy vậy.

Tôi với tay nắm bàn tay Mary thật chặt, bàn tay ấy lạnh buốt, còn lạnh hơn tay tôi bây giờ, tôi thấy sống mũi cay cay. Thành linh cô ôm lấy tôi, sụt sùi khóc. Tôi chẳng còn biết mình nên làm gì, bàn tay theo quán tính vỗ vỗ lên vai cô.

Bên ngoài phục vụ bàn đã dọn dẹp sạch sẽ rồi đi về hết chỉ còn trợ lý chúng tôi ngồi đó.

Lâu lắm tôi mới lên tiếng:

- Mary, hôm nay là ngày kết hôn của cậu mà, đừng khóc nữa, nếu không sẽ rất xui xẻo đấy!

Cô lặng im, buông tôi ra, miệng cười tay lau nước mắt trên má:

- Đúng rồi, tớ phải vui mới đúng. Weasly ưu tú, thành công, đáng nhẽ tớ phải vui mới đúng.

- Cậu nhất định sẽ hạnh phúc. Không có tình cảm sau sẽ có, chỉ cần cậu đừng để mình thiệt thòi là được rồi. Sau này tốt nghiệp xong cậu cũng có thể đi Mỹ xây dựng sự nghiệp.

Cô cười nhưng trong mắt đượm buồn, nói:

- Tốt lắm. Cũng muộn rồi, cậu về đi nếu không Bích Ly sẽ rất lâu.

Tôi đứng dậy, miệng cười, nụ cười từ tận đáy lòng:

- Cậu vui về!

Mary gật đầu.

Tôi đi ra cổng rồi vội quay đầu lại nhìn cô, chỉ sợ cô nhận lúc tôi đi lại khóc nhưng cô thấy tôi ngoảnh đầu lại liền nở nụ cười:

- Tớ không sao!

Tôi bước ra khỏi cổng và chẳng lần nào ngoảnh lại nữa. Đã rất muộn rồi, tôi sợ trên đường lớn kia không còn taxi nữa, xung quanh cũng vắng lặng, nhà hai bên đường đều đóng chặt cửa. Tôi vẫn bước tới ngã rẽ trước mặt, ngay ngã rẽ có một cái trụ bê tông cốt thép, trên cao lắp một bóng đèn lớn có màu vàng, soi xuống mặt đường sáng loá. Xung quanh tôi lè tè đôi ba tia sáng từ những căn nhà kia phát ra. Tường đá hai bên cứng nhắc, dây leo quấn kín cả mặt đá, lá nhọn chìa ra theo từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Đối diện dưới ánh đèn phía trước bỗng chốc tôi nhìn thấy bóng người cao cao, mặc vest đứng quay lưng về phía tôi, bóng người khiến tôi nhớ đến Vũ, dáng người anh cũng cao cao tầm đó. Anh ta đang đứng đón xe nhưng chiếc taxi nào đi qua cũng không dừng lại, hết chiếc này đến chiếc khác. Bỗng người đó quay lại nhìn tôi, trong một giây tim tôi ngừng đập vì nghi hoặc không biết người đó có phải Vũ hay không. Đêm muộn sương phủ lờ mờ càng làm tôi không nhìn thấy rõ người trước mặt là ai. Đến khi người đó gọi:

- Nhà Ái!

Giọng nói quen thuộc cất lên khiến tôi càng khẳng định đó là anh, tôi bước nhanh về phía đó, cố gắng bước nhanh hơn, ngày một nhanh đến khi nhanh tới mức thành chạy. Chân tôi rất đau, đau vì mang giày cao gót mà đi bộ.

“Bốp” âm thanh dưới chân vang lên, tôi ngã quỵ xuống, cổ chân truyền tới một đợt đau nhói, khi tôi nhận lý do thì hết sức bất ngờ, gót giày của chân phải gãy sứt ra. Tôi ngồi xụp xuống đường tháo giày ra, thật tức chết, giày gì mà đắt quá trời nhưng lại chẳng bền gì cả, lần này coi như mất cả một đồng tiền.

Tiếng bước chân thỉnh thoảng vang lên ngày một gần, không cần nói cũng biết là ai. Anh ngồi xụp xuống trước mặt tôi, hỏi:

- Cô không sao chứ? Ai bảo vội vội vàng vàng, thấy tôi lại chạy đến như gặp được thánh!

Tôi “hử” một tiếng, giọng chua ngoa:

- Sao trắng gì chứ? Ai bảo anh gọi tôi, đau muốn chết đây! Anh gọi tôi mà lại để tôi đi đến ả? Xui xẻo quá đi mất!

Tôi đứng dậy, trên tay vẫn nắm hai chiếc giày cao gót đi thẳng về phía trước. Chân đau nên tôi chẳng đi nhanh được, anh nhanh chóng túm lấy tay tôi, vốn trong lòng tôi đang rất tức giận nên hất tay anh ra, anh vội nói:

- Tôi công cô, khoan đã!

Tôi hát hăm:

- Tôi tự đi được!

Nói rồi tôi đi thẳng nhưng anh chẳng nói gì nữa, đi được một lát tôi lại để ý sau lưng, anh chẳng có chút cảm xúc vừa đi vừa bỏ tay vào túi, mắt nhìn ra phía đường phố lấp lánh ánh đèn.

Tôi chợt thấy áy náy, có phải tôi hơi quá đáng không nhỉ? Là do tôi mà, nếu như tôi không cố chạy nhanh thì gót giày đã không gãy, hơn thế chắc anh là người hơi nhạy cảm. Nghĩ thế, áy náy thế nhưng cứ cho qua, cho qua riết tôi chẳng thể nào bước tiếp được nữa, quyết tâm dừng lại xin lỗi anh. Vừa dừng tôi vừa quay lưng lại nói:

- Thật ra...thật ra tôi không cố ý lớn tiếng đâu, xin lỗi anh.

Anh ngạc nhiên nhìn tôi hỏi:

- Xin lỗi gì? Tôi thấy chán nên im lặng ngắm thành phố đêm thôi. Cô nghĩ tôi giận cô chuyện lúc nãy à?

Tôi ngơ ngời, hoá ra tôi quá dễ ý đến người khác, thật là... Điện chết mắt!

Anh nhìn tôi mắt không chớp, môi mỉm cười nhẹ. Tôi xấu hổ cúi gầm mặt chẳng nói được lời nào, khó khăn lắm mới nói được một câu:

- Làm tôi nghĩ...

- Nghĩ gì? Tôi đâu có phải là kẻ nhỏ nhen thế! Đi cùng đi, bây giờ nếu có đón taxi cũng không có, cô mà về một mình sẽ rất nguy hiểm.

Tôi âm ừ gật đầu, nếu xét về lợi ích thì đi cùng anh sẽ tốt hơn, nếu không tôi thật không dám đi, anh cũng đâu có xấu xa và đi cùng anh có thể tránh được nguy hiểm.

Giữa phố xá vắng lặng chốc chốc lại vang lên tiếng nói chuyện. Suốt dọc đường về anh kể rất nhiều chuyện, kể cả những chuyện thời sinh viên ở đại học mà tôi cũng đang theo học. Những câu chuyện linh tinh vụn vặt anh và tôi đều thật tâm kể ra, những kỉ niệm khi còn bé, lúc ấy tôi rất thích ăn đậu phộng rang, thích tới mức lúc nào cũng ăn, mẹ tôi lại lo tôi bị ho nên không cho tôi ăn, có lần lên mẹ mua đậu phộng về rang lên ăn bị mẹ phát hiện ra, cứ tưởng mẹ sẽ la rồi đánh một trận, không ngờ mẹ mua thêm nữa rang cho tôi ăn dần, bỗng nhiên lúc ấy tôi thương mẹ tôi kinh khủng.

Anh là người rất chân thành, lúc nói chuyện với anh tôi luôn là chính mình, thoải mái nói ra tâm trạng của mình.

Gió đêm bắt đầu thổi rất lạnh, sương mù phủ xuống mờ mờ ảo ảo, từng bước chân bước tới giống như đặt chân lên mây, da áp sát vào làn sương lạnh lạnh. Mặt đường cũng lạnh băng, đôi chân trần của tôi dường như tê cứng nhưng chẳng dám nói gì.

Lúc rẽ vào đường hẹp chân tôi đột nhiên đau bất ngờ, lòng bàn chân rất không chịu nổi. Anh thấy thế liền hỏi:

- Chân cô không sao chứ?

Tôi lắc lắc đầu cố bước thêm mấy bước, đột nhiên người bị nâng lên, lúc bình tâm lại mới nhận ra anh đang đỡ tôi. Anh đi đều đều, tôi không nói gì cả, mà nếu có muốn nói cũng không biết mình nên nói gì. Anh đỡ tôi đến tận nhà, lúc vào đường hẻm anh nói:

- Ngủ ngon!

Tôi cà nhắc xuống khỏi lưng anh, nói tiếng cảm ơn rồi tiếp tục cà nhắc đi vào nhà. Có anh bầu bạn suốt dọc đường về tôi đã quên mất đi mấy trăm đô của mình, đôi giày gì mà đắt quá. Tôi chỉ mỗi tội chỉ thích đi giày sandal thôi, hôm nay mang đôi giày cao gót này đau chân muốn chết, anh đỡ từ nãy đến giờ đúng là rất thoải mái, không biết anh có nghĩ tôi nặng như heo không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Vẫn như những ngày thường tôi đến giúp cô Margeret nhưng hôm nay cô ấy bị bệnh nên tôi đành đi về. Lúc trên đường đi cũng là lúc chiều buông, phố xá nhuộm màu chiều thu vàng cam tiêu điều, người qua lại vắng vẻ. Chắc vì đây là đường nhỏ nên hiếm khi xe cộ qua lại nhiều nhưng người đi bộ lại rất đông, trên vỉa hè còn có những hàng quán bán nước nho nhỏ, những chiếc ghế con con lắt lắt trên nền đường. Tôi chào hỏi vài người quen biết.

Tôi nghe được tiếng rộp rộp của bánh xe trên mặt đường ròn rảng, ngoảnh đầu lại mới thấy Vũ đi xe đạp về hướng tôi, thắng kít lại cạnh tôi rồi hỏi:

- Xin chào!

Tôi huyết mũi, định quay đầu đi nhưng không hiểu vì sao lại ngoảnh đầu lại hỏi:

- Thế anh đi đâu đây? Đừng nói là bắt tôi nấu thêm một bữa cơm nữa mời anh đấy? Tôi không nấu nữa đâu.

- Sao cô đoán hay thế? Chẳng phải hôm qua tôi cõng cô sao? Ít nhất cũng phải đền đáp tôi gì đó chứ? Hôm nay tôi cô đơn một mình đạp xe, cô đi cùng với tôi không? – Anh nói.

- Đi đâu? – Tôi hỏi.

Anh cười lớn, giọng bồn chồn:

- Đâu là đâu, tôi rảnh rồi nên muốn đưa cô đi loanh quanh thôi.

Câu nói của anh làm tôi muốn cười ra nước mắt, người lạ lùng như anh thật là hiếm thấy. Bỗng dưng rảnh rồi đến rủ tôi đi xe đạp loanh quanh, tôi thử hỏi không biết anh có rảnh quá mà hóa rồ không?

- Nhưng tôi đâu có xe đạp!

- Thì tôi chờ cô đi!

Tôi thăm mắng anh trong đầu: “Đúng là...”

Tôi ngồi lên yên sau xe, anh đạp nhanh tới trước khiến tôi xuýt ngã ngửa ra sau, cũng may là tay tôi kịp bấu vào vạt áo anh, nếu không bây giờ tôi đã nằm dài trên mặt đường rồi. Anh đạp xe vào con đường nhỏ mà lần trước chúng tôi cùng đi, cảnh tượng rất quen thuộc, có những cô bé trong những căn nhà ven đường đứng ngóng mẹ về sau buổi làm việc. Có những giàn hoa trước nhà tỏa hương thơm ngát dưới ánh nắng chiều óng ánh như dát vàng. Tôi bỗng thấy dường như mình đang mơ thì phải, thật ra những cảnh đẹp ấy luôn luôn tồn tại nhưng thời gian qua tôi không phát hiện ra mà thôi, cảm giác thật là yên bình.

Mới đây bầu trời rất đẹp, thế mà bây giờ hạt mưa lớn đã bắt đầu trút lộp bộp trên đầu tôi. Tôi khăn trương vớ vớ lưng anh hét toáng lên:

- Mưa rồi, mưa rồi.

Anh đạp xe nhanh hơn.

Phía sau tôi lấy túi da che lên đầu, xe đạp lướt qua những bức tường đá xếp có dây quấn đầy thơ mộng, ven đường những cây hoa cẩm tú cầu ngã qua ngã lại vì những hạt mưa lớn. Tiếng mưa dội lên những mái tôn lộp bộp dữ dội, anh nói gì đó tôi không nghe rõ, chỉ loáng thoáng là về nhà gì đó. Mưa loang lổ ướt át trên mặt đường nhựa, tôi chợt cười lớn, cười như chưa từng được cười. Anh cũng cười, đi ngang qua lùm hoa cẩm tú tôi còn ngắt lấy một cành lớn đem cài lên tóc, một hành động mà tôi chưa từng thử làm. Lâu lắm rồi tôi mới ngắm mưa nắng thế này, mà không, đội mưa mới đúng.

Có một cô bé đang chơi đồ hàng trước nhà thấy mưa vội vàng chạy vào trong, không gian rộn ràng hẳn lên trong cơn mưa nắng lúc chiều tà đẹp dễ. Không gian như thu hẹp trong tầm mắt, khoảng cách giữa ta với thiên nhiên như thu gọn lại chỉ bằng cơn mưa nhỏ kia, giản đơn mà tươi đẹp hơn bất cứ thứ gì trên đời này. Mưa rơi xuống nền đất bốc lên mùi đất gây ho nặng, tôi ho một hồi mới quen với mùi đó, mùi đất thân thuộc mà ngỡ xa lạ bấy lâu nay. Cảm giác thật lạ, đúng vậy, lạ như chưa đi qua con đường này bao giờ. Mặc dù hằng ngày tôi đều đi lên nó đến trường, đi lên nó ra siêu thị, đi lên nó đi chợ hùn hạp với bạn bè như chưa bao giờ nhận ra nó lại đẹp đến như vậy, đẹp như con đường dẫn đến thiên đường có mưa trong đê gột rửa tất cả tạp bân của thế gian.

Anh phanh xe dừng lại trước một căn nhà lớn, trước cửa là một vòm hoa giấy trắng hồng đẹp dễ, chúng tôi bước xuống khỏi xe, đứng trú dưới vòm cây kề anh. Trời vẫn nắng, nhìn lên nền trời xanh những hạt mưa long lanh như viên pha lê được mài giữa căn thặng rơi xuống thế gian. Bất chợt anh vén tóc tôi, tôi đoán ắt hẳn là do tóc tôi dính gì đó.

Tôi quay sang nhìn anh, trên tay tôi vẫn nắm cành cẩm tú. Anh nhìn tôi dịu dàng, cảm giác vui vẻ chợt trào lên trong lòng tôi. Sao anh đẹp đến thế, một con người hoàn hảo, tôi nghĩ vậy.

Tôi ngược lên nhìn vòm hoa giấy trên đầu, trắng tinh khôi, hồng mộng mơ một cách kì lạ, cứ như dưới mưa loài hoa nào cũng đẹp như hoa hồng, không cần cầu kì trong hình vóc nhưng hoa giấy đẹp như một cô gái đang độ thanh xuân, tươi trẻ và nhiệt huyết cho cuộc sống tươi đẹp.

Anh chỉ quay lại phía cửa nhà mở, tôi thoáng bất ngờ, không phải chúng tôi chỉ trú mưa ở đây thôi sao?

Anh đi vào trong, mưa tạnh, phía đông nền trời in cầu vồng lớn, tôi thấy nắng chiếu xuống chỗ chúng tôi. Anh nói:

- Vào trong đi.

Chỉ là mưa nắng, tôi thăm thẳm. Cũng như cảm xúc vừa rồi của tôi với anh ắt hẳn chỉ là nhất thời, cũng có thể vì mưa nắng đẹp quá làm tôi thoáng mơ hồ.

Tôi đi theo sau Vũ vào trong, xung quanh xung quanh bao trùm một màn mưa óng ánh, lúc vừa đi đến mìa hiên tôi dừng lại một lát lau lau người mới vào

trong. Không ngờ nhà này là của anh, có vài lần tôi đi ngang qua nhưng không biết nó là của ai, chỉ thấy nó đẹp quá nên chú ý nhiều, lại thêm nó rất giống căn nhà mơ ước của tôi nên có đôi khi lại uốn bước vào trong xem sao nhưng không có lần nào dám.

- Cô ngồi xuống đi!- Anh nói.

Tôi ngồi xuống ghế, phía trên lầu có đôi ba tiếng nói chuyện nho nhỏ, tôi ngược lên vừa đúng lúc hai người đang nói chuyện đi xuống lầu. Tôi nhận ra một trong hai người là anh chàng ga lăng hôm trước giúp tôi lấy mấy quả khổ qua trong siêu thị, tôi ngạc nhiên nhìn anh ta. Có lẽ anh ta cũng nhận ra tôi liền cười ngoác miệng rồi nói:

- Là em! Thật là... Đúng là rất có duyên.

Anh ta ngồi xuống ghế, người còn lại lúc này nói chuyện với anh ta đã đi vào trong tỏ ra không quan tâm gì mấy, anh ta tỏ ra vô cùng thích thú rồi bắt đầu giới thiệu:

- Tôi là Dany, nhưng tôi là người Trung Quốc, em cứ gọi tôi là Cảnh Liêu cũng được, nhìn em có vẻ như cũng là người Châu Á đúng không?

- Vâng! – Tôi gật đầu, nói tiếp:

- Chắc anh lớn hơn em, em gọi anh là anh Liêu, anh cứ gọi em là Nhã Ái cũng được ạ!

Anh ta gật gù, nghĩ nghĩ một lát rồi nói:

- Thế anh có thể gọi em là tiểu Ái được không? Nghe cái tên này rất hay đó!

Tôi gật đầu một cái định nói rất hay thì đúng lúc Vũ từ dưới bếp đi lên, trên tay cầm theo hai cốc gì đó hơi nóng bốc lên nghi ngút. Bên ngoài mưa cũng tạnh hẳn, tôi vừa đứng dậy xin phép anh Liêu về thì bị Vũ cản lại:

- Uống chút gì đó đã, mất công đến tận đây mà ngồi chưa ấm chỗ lại vội vàng ra đi.

Anh Liêu nhìn Vũ cười cười, miệng bắt đầu châm biếm:

- Cái gì là chưa ấm chỗ, cậu xem chỗ tiểu Ái ngồi đã ấm chưa? Mới người ta vào nhà mà trà nước lại chậm chạp như thế, người ta bỏ về là phải. Và lại cần gì phải ngồi ấm chỗ mới về, thật ra muốn giữ người ta lại rồi kiếm đại cơ nào đó thôi mà!

Vũ đặt cốc nước xuống bàn rồi ngồi xuống bàn, tôi cũng theo đó mà ngồi xuống. Tôi nhìn cốc nước trên bàn, hóa ra là cà phê.

- Cô uống đi, đừng nghe tên dê hia này nói chuyện, chỉ giỏi châm biếm, suy đoán không thôi, miệng lưỡi linh hoạt quá mà!

Anh Liêu cứ như sắp nổi giận tới nơi, ai ngờ lại nguyệt Vũ một cái, bắt đầu nói lý:

- Miệng lưỡi tôi linh hoạt vậy mà còn không nói lại nổi cậu, cậu xem, vừa mới gặp nhau trong siêu thị, hôm nay đã dắt về nhà, xem ai linh hoạt hơn ai.

- Thôi thôi, tôi muốn về nhà. Vũ! anh phải chịu trách nhiệm đấy.

Anh Liêu đứng dậy, trưng bộ mặt nhí nhánh ra nói:

- Chịu trách nhiệm luôn cơ á?

- Anh liêu!!! – Tôi và Vũ đồng thanh, lúc nhận ra tôi thấy mặt mình nóng ran, trong đôi mắt anh in lên khuôn mặt của tôi hai má đỏ hoe, anh thì quay đi hướng khác nói lảng:

- Đi ra, tôi đưa cô về!

Cả buổi anh chờ tôi chúng tôi chẳng nói lời nào, mà có muốn nói cũng không biết nên nói gì cho phải, có trách phải trách người khiến tôi rơi vào tình trạng khó xử này là anh, tự dưng lại đòi chờ tôi đi loay quanh để bây giờ “xơ xác” trở về thế này.

Anh đưa tôi đến tận nhà, dừng xe cách nhà một khoảng nhỏ là vì phía trước cổng có một chiếc xe hơi đang đậu, mũi xe đối diện với chúng tôi. Ánh đèn le lói soi vào trong buồng lái khiến tôi choáng váng, cảnh tượng vô cùng nóng bỏng hiện ra, người đàn ông trong xe ôm hôn cô gái không ai khác là Bích Ly, tay người đàn ông còn để trước ngực cô, hành động vô cùng khiếm nhã.

Tôi hóng hót dụi mắt vào lưng Vũ, trông ngực đập thình thịch, Bích Ly đang làm cái quái gì vậy chứ? Anh vòng xe lại đi ra khỏi chỗ đó, tôi hỗn loạn không biết nên nói gì hay làm gì, trong đầu ẩn hiện cảnh tượng trước mắt lúc này, kinh khủng.

Anh đạp xe rất nhanh ra đường lớn, xe lăn bánh trên vỉa hè ghồ ghề vang lên tiếng rộp rộp và hơi nẩy. Khó khăn lắm tôi mới ngwura mặt ra khỏi lưng anh nhìn ra xung quanh, một bên ngoài đường xe cộ qua lại nườm nượp, một bên là bờ đá hao xum xuê. Cứ cách một khoảng thì có một cây đại thụ ta bằng hai người ôm, tán xòe rộng. Mọi người xung quanh đi bộ qua lại, có những cô cậu học sinh mặc quần jean áo thun thể thao cười cười nói nói, trên tay đang đưa gói khoai tây chiên. Anh khẽ đạp chậm lại một chút, y như là lấy hết can đảm để hỏi tôi một câu:

- Cô gái đó là bạn cô à?

Tôi nói, trong giọng điệu lại tràn ngập tiếc nuối và vô vọng xuất phát từ trái tim:

- Đúng vậy, còn là bạn thân từ bé nữa. Bây giờ tôi phải làm sao đây? Chạy về nhà mắng cậu ấy hư đốn sao?

Tôi không kiên nhẫn mà nói hết ra tâm tư của mình. Gió thu thổi nhẹ tóc tôi bay bay, tôi lấy dây buộc tóc trong túi áo buộc gọn lại, im lặng chờ câu nói từ anh, câu nói từ người ngoài cuộc. Có lẽ sẽ hợp lý hơn chăng?

- Tôi không biết cô gái ấy như thế nào cũng không biết giữa cô và cô ta có quan hệ thế nào hay thân thiết ra sao nhưng việc gì cũng có lý do của nó, tôi tin rằng bạn cô cũng có lý do, có lẽ cô nên hỏi cô ấy vì sao. Có thể cô sẽ cùng cô ấy giải quyết được!

Tôi “ừ” một tiếng rất nhỏ, không biết anh có nghe không. Trời rơi vào chập choạng, bóng người lơ mơ trong từng góc ngách, trong lúc ấy tôi thấy mình bị mất phương hướng, cảm giác đó là lần đầu tiên tôi trải qua, dù có bao nhiêu người bên cạnh cũng chẳng thể tìm lại phương hướng. Có lẽ như anh nói, Bích Ly làm thế có một lý do chính đáng và tôi tin đó không phải do một ai.

Anh đưa tôi đến trước nhà, tôi xuống xe, ngoảnh đầu ra nhìn anh, anh giơ tay làm biểu tượng cổ lên khích lệ tôi, tự nhiên tôi thấy mình bình tĩnh hẳn. Tôi tiến vào nhà như một chiến binh sẵn sàng ra trận, bên trong nhà rất bừa bộn, trong phòng của Bích Ly vang lên tiếng nhạc văng vẳng từ máy radio. Tôi đi vào trong, Ly nằm trên ghế bành giữa phòng nhắm mắt, đáng vẻ rất tâm sự. Tôi hỏi:

- Lúc này tớ nhìn thấy cậu ở ngoài cửa, ở trong chiếc xe hơi, cậu có thể giải thích cho tớ là vì sao không?

Cô mở mắt ra nhìn tôi, trong đôi mắt ẩn hiện tia bí ẩn, lớp trang điểm trên mí mắt rất dày, trông như sáng lên trong phòng tối:

- Sao phải giải thích cho cậu, cậu nhìn thấy thì là bao nhiêu đó, chẳng có gì khác cả!

Tôi vẫn không nói gì khác, trong lòng đau đớn tột cùng, có thứ gì đó khiến bạn tôi trở nên như thế này, đó đâu phải Ly, Ly rất hồn nhiên và trong sáng như một thiên thần.

- Tớ thật sự rất muốn biết lý do. Có phải cậu có chuyện gì khó nói với tớ phải không? An tâm, cứ nói đi...

- Tôi nói là không có. Cậu nghĩ sao về chuyện tôi cặp bồ cùng mấy đại gia giàu có, chia sẻ nhé, rất hay ho và thú vị.

- Cậu nói gì vậy? – Tôi hét lên.

Ly nghiêng người qua một bên, ngược mặt lên nhìn tôi, đôi mắt căm phẫn như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, quát:

- Cậu là ai? Là ai mà dám mắng tớ? Tớ nói cho cậu biết, chúng ta ngay từ đầu đã là bạn nhưng không đồng nghĩa tớ phải nghe lời cậu nói.

- Cậu không phải là người như vậy! – Tôi nói.

- Tất nhiên tớ là người như vậy, cần tiền có tiền, cần tình dục có tình dục. Thế thì sao nào? Liên quan gì đến cậu? Tình bạn là cái gì mà tớ phải quan tâm? Cậu chẳng thể cho tớ điều gì, tớ cần phải ở lại đây sao?

“Cậu...” – Tôi bật khóc, trong lúc này tôi nên làm gì, cô nói cô không cần tình bạn của tôi, đáng buồn, hóa ra lâu nay cô đâu xem tôi là bạn. Tôi không tức giận cô, chỉ thấy hổ thẹn với bản thân, cuối cùng tôi nói:

- Được thôi, cậu đã không cần tớ cũng không ép, kể từ ngày hôm nay tớ và cậu không có liên quan gì nữa, tớ sẽ đi ngay bây giờ!

- Tốt, đi đi!

Câu nói như ngàn lưỡi dao cắt vào lòng tôi. Tại sao cô lại trở thành như vậy, chúng tôi đã rất hạnh phúc. Tuy cuộc sống có chút khó khăn về tiền bạc nhưng chưa bao giờ chúng tôi cãi nhau lớn như vậy. Tôi đã làm sai khiến bạn tôi thành như bây giờ, tôi đã không quan tâm, tôi đã nhầm ư?

- Tớ hối hận vì làm bạn cậu! - Cuối cùng tôi thét lên một câu.

Trong mắt của Bích Ly ẩn hiện sự quật cường và bất cần. Dường như cô không để ý đến câu nói của tôi, đến một sự đau khổ cũng không có. Tôi đi ra cửa, cô liền lên tiếng, vẫn giọng nói đó nhưng vô cảm hơn nhiều:

- Hẹn không gặp lại.

Chưa bao giờ cô lại nặng lời với tôi như vậy. Mưa to không ngừng, trên người tôi chỉ mặc một chiếc váy xanh dương mỏng dính, từng đợt gió thổi qua làm tôi runng mình.

Tôi khóc không ngừng, tình bạn mười năm của chúng tôi đã tan biến. Cái lạnh này sao bằng cái giá lạnh trong lòng tôi. Sấm nổi đi đùng, mưa thấm vào tóc và váy tôi khi tôi chạy khỏi hiên nhà, tôi muốn gặp Phạm Vũ, muốn hỏi xem anh có biết lý do tại sao bạn tôi lại trở thành như ngày hôm nay.

Con đường đến nhà anh vắng vẻ vô cùng, đèn đường soi rõ hạt mưa lớn từ trời rơi xuống. Lúc tôi chạy ngang qua chỗ ánh điện bóng của tôi in xuống

mặt đường ướt đầm, tôi chạy thật nhanh, tôi biết không có ai đuổi theo nhưng tôi muốn chạy thật nhanh, bỏ lại tất cả mọi thứ. Tôi lướt qua thành đá xếp có dây hoa hồng leo, trong cơn mưa mờ nhạt như đoá phù dung. Như cuộc đời không thể lường trước điều gì, cũng như tôi cứ nghĩ chúng tôi sẽ mãi yên ổn như thế này.

Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy cánh cổng quán đầy hoa giấy hồng trắng. Người tôi ướt sũng, đứng bên chuồng cửa tôi không biết có nên nhón hay không. Người tôi lạnh buốt, khí hậu ở đây vốn cũng không lạnh lắm nhưng tôi không có sức khỏe tốt, mỗi lần bị bệnh tôi nằm liền tận ba bốn hôm. Ly là người sẵn sàng chăm sóc tôi những lúc như vậy, không lẽ cô không thể xem tôi như một chị em tốt được hay sao? Cửa nhà đột nhiên mở ra, Phạm Vũ trên tay cầm ô đứng trước mặt tôi, trong mắt anh in bóng tôi ướt đầm dưới mưa lớn.

Phạm Vũ đưa tôi vào nhà, mưa dồn xuống chiếc ô trên tay anh nặng trĩu. Tôi ôm anh khóc nức nở, mọi ám ức trong lòng đều trút lên người anh. Đôi tay ấm áp khẽ chạm vào lưng tôi, vỗ nhẹ:

- Vào trong thôi.

Anh đưa tôi vào trong, chắc là muộn rồi nên trong nhà yên ổn không tiếng động. Mỗi bước chân tôi đi qua đều để lại nước, nền nhà sặc lạnh làm chân tôi đơ cứng. Sao những lúc chia tay, cãi nhau lại cứ rơi vào ngày mưa thế nhỉ?

Anh đưa tôi lên phòng, tạm thời tôi phải tắm nước nóng ngay, còn phải uống trà gừng mà anh pha, anh bắt tôi làm thế. Tôi dần xao nhãng mấy việc trước, anh ngồi trên cặp bàn ghế trong phòng chờ tôi. Bất quá tôi không có mang theo quần áo nên phải mượn quần áo của anh. Nhìn tôi trong gương tôi phải bật cười. Chọn mãi tôi mới chọn được áo thun và quần thể thao, mặc vào người cứ như một cái bao bố. Ống quần dài hơn mắt cá cộng với tay áo dài như sợi dây, trông tôi cứ như quý lỵ không bằng. Tôi đẩy cửa phòng tắm bất gặp ánh mắt của Phạm Vũ làm tôi hơi khó xử, nửa đêm nửa hôm lại đến nhà anh. Anh đưa mắt nhìn xuống ghế bên cạnh, tôi ngồi xuống. Anh đẩy ly trà gừng sang phía tôi rồi nói:

- Uống đi.

Tôi cầm tách trà lên, vòng hết hai bàn tay vào thành tách, cảm giác ấm áp lan tràn:

- Cảm ơn anh.

- Em cứ yên tâm ở lại đây. - Anh nói.

Tôi gật đầu, tôi không còn nơi nào để đi nữa rồi.

Mưa ngoài trời tạnh hẳn, anh nhường giường của anh cho tôi còn anh nằm dưới sàn. Tôi không đồng ý, tôi là khách, nhất quyết trả lời anh:

- Anh cứ ngủ trên giường mình. Em xuống sofa ngủ!

Anh lắc đầu, nắm vai tôi đẩy tôi ngồi xuống giường:

- Em mà bị bệnh tôi không lo đâu đó!

Anh đi về phía tường rồi mở một cánh cửa, chắc là phòng làm việc. Tôi nằm im trên giường, đèn ngủ nhấp nháy, bên trong phòng kia vang lên tiếng lạch cạch của bàn phím. Đồng hồ đeo tay của tôi điểm hơn mười hai giờ đêm, thế mà anh vẫn làm việc. Đột nhiên cánh cửa bật mở, tôi giật mình kéo chăn che mặt lại. Tiếng bước chân nhẹ tiến gần lại giường, đệm khẽ động, anh đang ngồi trên giường. Tôi hoảng hốt nhắm tịt mắt lại, anh mở chăn ra, tôi cố gắng tỏ ra tự nhiên như mình đang ngủ, bàn tay ấm áp đặt lên trán tôi. Hóa ra anh muốn xem tôi có sốt không, làm tôi sợ muốn chết.

Anh đi khỏi tôi mới dám thở ra nhẹ nhõm. Anh vẫn không đóng cửa phòng làm việc, bên trong hắt ra ánh đèn bàn trắng sáng. Tôi tò mò không biết anh ngủ chưa liền rón rén bò dậy, đứng vào cạnh cửa xem anh đang làm gì. Đi vào trong phòng tôi mới ngỡ ngàng, nói anh kinh doanh môi giới bất động sản nhưng hoá ra cũng không giàu có như ta vẫn nghĩ. Một căn phòng nhỏ với cái bàn gỗ nhỏ ở giữa, một kệ cao đựng đầy tài liệu, trên bàn vương vãi giấy tờ, máy laptop vẫn đang mở và cả ly cà phê trông rỗng. Tôi rút chiếc áo vest trên móc xuống đắp lên người anh, anh thở nhẹ nhẹ, tôi trở về giường nằm im. Đứng là kiếm tiền vẫn khó như thường.

Sáng hôm sau tôi thức dậy sớm, lúc đi ngang qua phòng làm việc tôi thấy anh vẫn nằm im. Tôi tìm đường vào phòng vệ sinh, khó khăn lắm tôi mới tìm thấy một chiếc bàn chải mới tinh.

Sau vài phút vật lộn với chiếc vòi nước tự động tôi mới thờ phào nhẹ nhõm mà xuống lầu. Từ nhỏ đến giờ tôi chẳng biết vòi nước tự động nó sử dụng như thế nào, đến tận bây giờ mới biết chỉ cần kê tay cạnh vòi thì nước sẽ chảy ra. Bên dưới Mạnh Cảnh Liêu và Khả Dư Khoa đang ăn sáng, nhìn thấy tôi hai người đứng hình. Mạnh Cảnh Liêu còn làm rơi cả miếng bánh mì xuống đất, anh ta bắt ngờ hỏi:

- Nhã Ái, sao cô ở đây? - Anh nói bằng tiếng Anh.

(Người Canada dùng hai thứ tiếng là Anh và Pháp, tuy nhiên ở thành phố Victoria chuyên dùng tiếng anh. Vì thế khi giao tiếp các nhân vật đều nói tiếng anh.)

Tôi thấy khó xử đến mức không biết nên trả lời thế nào. Khả Dư Khoa dựa vào ghế, gió thổi nhẹ nhàng lên tóc mái của anh, vô cùng đào hoa:

- Nhã Ái xuống ăn sáng đi. - Tôi quay sang trả lời Mạnh Cảnh Liêu:

- Tôi ở nhờ vài hôm.

Tôi đứng sững giữa cầu thang, Phạm Vũ từ trên lầu đi xuống, thấy tôi anh liền lên tiếng:

- Đi ăn sáng thôi, Ái.

Tôi theo sau anh, lúc vừa ngồi xuống ghế anh liền đẩy đĩa trứng ốp la sang tay tôi.

- Cảm ơn. - Tôi nói.

Mạnh Cảnh Liệu đứng dậy đi về phía phòng khách, anh rút điện thoại đang kêu chuông từ trong túi ra nói gì đó. Phạm Vũ ăn đại vài miếng rồi rút điện thoại ra bấm bấm. Tôi hỏi:

- Hôm qua anh ngủ ngon không?

- Ngon. - Anh nhẹ giọng.

Khả Dư Khoa đứng dậy đi ra ngoài, trên tay cầm miếng sandwich không quên nhắc Phạm Vũ rằng nhớ đến công ty.

Phạm Vũ gạt đầu, nhìn về phía tôi nói:

- Hôm nay em có đến trường không?

- Không nhưng em có việc phải đi? - Tôi phải về phòng trọ lấy quần áo và sách vở, khi nào mọi chuyện êm xuôi tôi mới nói chuyện với Bích Ly.

- Khi nào đi nhắn tin cho tôi, tôi đưa em đi.

- Không cần, tôi tự đi. - Tôi nói, tôi đi về nhà trọ nếu lỡ gặp Bích Ly tôi sợ lại xảy ra xích mích.

Anh gạt đầu đứng dậy đi lên lầu, ngoài đầu lại nói:

- Tôi có việc trước, em cứ làm gì thì làm.

Đột nhiên anh gọi tôi là “em” một cách lạ lùng, rõ là anh vẫn gọi tôi như vậy nhưng thấy có chút khác làm tôi hơi bất ngờ, nhất thời hoá đá, lát sau tôi mới gạt đầu. Tôi im lặng nhìn theo bóng anh đi lên lầu, anh chắc bận lắm. Tôi dọn hết đồ ăn trên bàn, bắt chọt tôi thêm một món, bún bò Huế. Quả thật tôi bị nghiện món này, mẹ tôi là người Huế nên mỗi lần mẹ nấu là một lần tôi xoi cả một tô bụi chẳng. Nhắc lại mới nhớ cũng lâu rồi tôi không ăn. Mặc dù ở đây cũng có một số quán ăn bán bún bò Huế nhưng vị rất khác, sợi bún cũng chẳng giống loại sợi tôi ăn lúc còn bé, lại bán đắt kinh khủng. Tôi thả nhện còn tốt hơn. Cũng có nhiều lần tôi thử lên mạng tìm công thức nấu nhưng đều không thành công, bắt quá tôi ăn mì vậy.

Hơn tám giờ tôi mới đi bộ ra bến xe, từ bến xe đến khu nhà trọ của tôi chỉ mất gần năm phút. Lúc vào nhà tôi mới biết Bích Ly không có ở nhà, chắc là cô đi học rồi. Cũng tốt, nếu chúng tôi mà gặp mặt nhau lần nào nữa chắc lại cãi nhau, tôi không muốn thế.

Tôi dọn vài bộ quần áo và sách vở vào vali. Số sách tôi thường không dùng nhiều tôi đã để ở trường rồi nên sách ở nhà rất ít, vài cuốn điều luật và chính luận. Tôi vẫn thường học bài ở thư viện, ở đó có sách tốt hơn. Tôi muốn mua mấy cuốn luật nâng cao nhưng đắt, tôi chẳng mua nổi, vì thế mà tôi phải mượn thư viện.

Lúc tôi về nhà Phạm Vũ vẫn chưa về, tôi xuống bếp chuẩn bị cơm trưa. Trong lúc chờ nồi canh sôi tôi tranh thủ lướt web một chút, đang lướt facebook đột nhiên hình bát bún bò làm tôi muốn nhai ngấu nghiến cái điện thoại. Nồi canh sôi ùng ục làm tôi giật mình đặt điện thoại xuống bàn, chạy vào bếp. Tôi cho rau củ vào nồi thì nghe tiếng xe hơi đi vào nhà, chắc là Phạm Vũ hay ai đó nên tôi không ra xem thử mà đứng yên trong bếp. Lúc quay người lại mới bắt gặp Phạm Vũ cầm điện thoại của tôi:

- Anh về rồi à?

Anh gạt đầu, mắt không ngừng dán vào màn hình điện thoại. Tôi thấy anh có vẻ xúc động, thế rồi anh hỏi:

- Em muốn ăn bún bò Huế đến thế sao?

Tôi chột dạ lắc lắc đầu, anh giờ điện thoại lên trước mặt tôi:

- Còn lên mạng tìm hình nữa này! – Anh nói giọng điệu mỉa mai tôi nhưng tôi biết đều là ý tốt.

Tôi ngượng chín cả mặt, không biết tôi ghi dòng bình luận khi nào nữa, chắc là do tôi quên. Anh bỏ cặp da xuống ghế, xoắn tay áo lên nói:

- Nấu thôi.

Tôi ngớ ngàng nhìn anh, anh mặc một bộ comle đen ngay ngắn rất ra dáng dân làm ăn. Anh nở nụ cười ấm áp, anh nhắc nồi canh tôi đang nấu sang một bên.

- Giúp tôi lấy thịt bò đi.

Tôi chạy lại phía tủ lạnh lấy miếng xương bò rồi bỏ vào tô rửa đông. Anh nấu sôi nước, trên trán lấm tấm mồ hôi. Tôi đứng cạnh anh nộm nộm, tôi hỏi:

- Anh không thay quần áo trước sao?

- Nấu cho Nhã Ái nhà ta ăn đã, mặc comle nấu ăn nay là một mà. - Anh cười nói.

Nụ cười của anh khắc lên mắt tôi, dịu dàng và ấm áp. Tôi muốn hỏi anh sao anh cười đẹp thế, nụ cười duy nhất trên thế gian mà tôi thấy nó đáng để ghi nhớ.

Anh đứng bên kệ bếp mở tủ lấy ra một túi sợi gạo khô, trên ghi chữ bằng tiếng Việt:

- Cái này tôi nhờ đặt mua từ một người bạn người Việt, mang từ đó sang đây đây! - Anh vừa mở túi vừa nói.

- Thế cơ á? Thế ai dạy anh nấu món này thế? - Tôi hỏi.

Anh khựng lại một lát rồi cười nhẹ:

- Mẹ anh!

Tôi ngỡ ngàng, thì ra mẹ anh cũng biết nấu bún bò Huế. Khi nào hai mẹ của chúng tôi gặp nhau chắc ngày nào chúng tôi cũng phải ăn bún bò. Mà sao tôi lại nghĩ thế chứ? Tôi bị bệnh rồi, bị bệnh hoang tưởng nặng. Làm soa hai mẹ gặp nhau được, tôi đúng là nghĩ quá nhiều.

Tôi vén tóc dùng dây buộc tóc buộc chặt lại, nồi nước lèo thơm phức đậm mùi vị quê hương làm tôi muốn khóc. Anh đứng bên cạnh tôi không biết từ lúc nào đã cởi áo ngoài bỏ lên thành ghế, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng có viền đen.

Anh liến thoắng tắt bếp, nêm thêm một ít tiêu vào nồi. Anh quay sang phía tôi:

- Em múc ra tô nhé, anh lên lầu một lát.

- Vâng.

Tôi nhìn anh đi lên lầu rồi chú tâm cho bún và nước lèo vào tô.

Tiếng bước chân từ ngoài cửa vang lên, giọng nói oang oang của Mạnh Cảnh Liêu vang khắp nhà:

- Nấu món gì mà ngon thế?

Tôi quay lại:

- Bún bò Huế.

Sau khi nghe câu nói câu tôi anh có vẻ thất thần nhưng nhanh chóng cười vui vẻ. Theo sau anh còn có một cô gái xinh đẹp, cô đi sau Cảnh Liêu không có vẻ gì là dè dặt. Mạnh Cảnh Liêu đi vào phòng khách, cô gái ngồi xuống ghế một cách tao nhã. Tôi vừa pha trà vừa đánh giá cô gái, đừng nói là tư chất không những ngút trời mà lại xinh đẹp sắc sảo, vừa nhìn qua cũng biết là một bà chủ trẻ xinh đẹp và tài năng. Phạm Vũ ăn mặc chỉnh tề từ trên lầu đi xuống, thấy cô gái anh liền rạng rỡ hẳn, nhanh chóng chạy ra phòng khách ôm cô:

- Ngân Đình, cuối cùng chị cũng về.

Tôi bị choáng trước hành động của Phạm Vũ. Tôi đánh bạo mang bình trà ra phòng khách, Phạm Vũ không có tỏ ra là chú ý đến tôi mà ngồi thong dong xuống ghế. Ngân Đình, tên người Hoa, tôi đoán thế. Chị thấy tôi thì vui vẻ nói:

- Khoa đào hoa của chúng ta lại mang bạn gái về nhà à?

Cảnh Liêu liền đỡ lời:

- Đâu có, sau lần năm xưa cậu ta không dám nữa, đây là Nhã Ái, là bạn của Simon đó mà.

Bà chị Ngân Đình gật đầu. Lúc này tôi mới biết thì ra tên ở đây của Phạm Vũ là Simon, tôi giờ ra trước mặt Ngân Đình, khách sáo nói:

- Em là Nhã Ái, rất vui được gặp chị.

Chị cười hiền nắm lấy tay tôi:

- Em ngồi xuống, khách sáo làm gì. Ở đây đều là người một nhà hết thôi mà. Tên của em trong tiếng Hoa của chị có nghĩa là tình yêu cao đẹp nhưng tan vỡ, tạm hiểu là tình đầu. Tên hay và cũng rất sâu sắc. - Tôi không rõ đó là nói theo kiểu đề cao tên tôi hay thương hại tên tôi chỉ những mối tình đầu tan vỡ.

Tôi chỉ cười nhẹ:

- Cảm ơn.

Chị dịu dàng rót trà ra, tôi nhận ra chị rất tự nhiên, cứ như đây là nhà của mình vậy, chắc chị từng sống ở đây. Tôi nghĩ thay vì ngồi đây trò chuyện thì đi ăn cơm sẽ gắn kết hơn. Hơn nữa món bún bò của Phạm Vũ cũng đâu có tồi.

- Chúng ta ăn trưa.

Tôi vừa lên tiếng gặp đúng lúc Phạm Vũ cũng nói, thế là đồng thanh. Ngân Đình tặc lưỡi đứng lên đi về hướng bếp, ngoảnh đầu lại ghen tị và Phạm Vũ:

- Hai đứa hợp nhau ghê nha!

Tôi thấy thật buồn cười, tự nhiên anh lại lên tiếng, mà nói cùng một câu hết tôi. Anh cười nhẹ, kéo tôi vào bếp.

Hôm đó chiều muộn Ngân Đình mới về, cả ngày Khả Dư Khoa cũng không về, chắc là muốn tránh mặt chị. Lúc này Cảnh Liêu có nhắc đến chuyện của nhiều năm trước, tôi đoán lí do Dư Khoa không về là đây.

Từ hôm chị Ngân Đình đi đến hôm nay đã năm ngày, ngày nào tôi cũng ở trường cả. Vì gần đây tôi sắp có bài kiểm tra mà Phạm Vũ lại đi làm đến tối muộn nên năm ngày qua hầu như chúng tôi đều không nói chuyện.

Tôi cố gắng tìm tung tích của Bích Ly bên khoa kinh tế nhưng ai cũng nói là lâu rồi Bích Ly không đến trường, điều này làm tôi thấy hơi lo.

Hôm nay tôi dự định sẽ đi về nhà trọ xem Bích Ly sao rồi thế mà lúc đi khỏi lớp tôi lại gặp Cadi từ cuối dãy, cậu ta vẫy vẫy tay gọi tôi:

- Nhã Ái!

Tôi dừng lại, cậu ta chạy về phía tôi. Ngoài đồng sách vở trên tay tôi mới nhận ra hôm nay cậu ta đeo kính, trông ra đáng tri thức lắm. Tôi đi cùng cậu xuống lầu, vừa đi cậu vừa hỏi:

- Bài kiểm tra cậu thế nào? Hôm nay là kết thúc kiểm tra rồi đúng không?

- Tốt. – Tôi trả lời xong mới nhớ ra có thể Cadi biết tung tích Bích Ly ở đâu nên tôi hỏi:

- Máy ngày nay cậu có thấy Bích Ly ở đâu không?

Cậu ta lắc đầu, còn hỏi ngược lại tôi:

- Bích Ly đi đâu à?

Tôi gật đầu, hạ giọng nói:

- Thật ra tớ và cậu ấy cãi nhau nhưng mấy ngày nay chẳng thấy Bích Ly đi học, về phòng trọ cũng chẳng thấy đâu.

- Con gái các cậu lắm chuyện cãi nhau quá đi, để mình nhờ người tìm xem. Nhưng mà cậu dọn khỏi nhà trọ rồi à?

- Ừ, khi nào cậu toi đố xem Bích Ly có ở trong nhà không nhé. Mình thấy lo nhưng không dám tới, chỉ sợ lại cãi nhau nữa thôi.

Chúng tôi đi đến cổng trường, Cadi chào tạm biệt tôi rồi đi lấy xe, tôi nhìn ra phía xa. Vũ đứng đó chờ tôi, nhìn bộ dáng anh đứng chờ tôi dưới tán cây cạnh chiếc ferari làm tôi rất bất ngờ. Trưa mùa thu không khí dịu mát, anh vẫy tay gọi tôi, khung cảnh đẹp như mộng ảo, nhiều sinh viên cùng khoa của tôi đều sáng mắt lên. Tôi nghĩ không biết là do mùa thu đẹp quá nên tôi thấy anh cũng đẹp quá, chân thực chứ không hề giả dối chút nào. Tôi bước về phía xe, mở cửa chui tọt vào trong, anh cười nhẹ rồi ngồi vào ghế, khởi động xe.

- Kiểm tra thế nào? - Anh hỏi.

- Tốt. - Tôi có chút đang mơ mộng, lần đầu tiên tôi được đi xe sang trọng này.

Ước mơ của tôi là kiếm đủ tiền mua một chiếc Cadillac, vì thế tôi lúc nào cũng xem tạp chí xe hơi, xe của anh tôi đã thấy rất nhiều trên những tạp chí lớn, đắt không thể tả.

Mấy hôm sau tôi đến chỗ cô Margaret, lúc vừa vào trong cô đã hỏi:

- Gần đây sao cô không thấy Bích Ly đâu hết, Nhã Ái cháu có biết nó đâu không?

Tôi khựng lại một chút, thật ra tôi cũng đâu biết cô ở đâu, về nhà không thấy, đến trường cũng không thấy:

- Cháu không biết.

Margaret nhú mồm nhìn tôi:

- Sao thế? Hai đứa cãi nhau à? Có chuyện gì cô giúp cháu được không?

Tôi lắc lắc đầu:

- Việc này khá phức tạp.

Tôi không với cô vì tôi biết có nói ra cô cũng sẽ không thể giải quyết.

- Dù phức tạp như thế nào thì cô cũng mong hai đứa mau làm hòa đi. Cô khá hiểu nó, thật ra nó rất tốt mà. Nếu như việc này khá phức tạp thì hãy để thời gian gỡ ra, các cháu chơi thân như thế sau mỗi lần cãi nhau sẽ lại càng hiểu nhau hơn, từ đó kháng khí hơn.

- Vâng.

Thật ra tôi hiểu được ý của cô nhưng lại chẳng dám để cho thời gian trôi qua, nếu như cô không thay đổi thì sao? Chẳng phải lúc ấy tôi chính là người không khuyên nhủ cô để cô rơi vào vòng xoáy đen tối không lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Anh đưa tôi về nhà vào khoảng gần sáu giờ tối. Ăn tối xong chúng tôi đều phủ phục trên sofa ngoài phòng khách. Khả Dư Khoa hôm nay lúc đi làm về lại vùng tiền ra mưa tạt năm hộp nhỏ nữa. Cảnh Liêu lôi trong tủ ra chai rượu trắng, chúng tôi vừa xem tivi vừa ăn. Chương trình phim liên tục thay đổi, tôi thấy buồn ngủ nên lên phòng, tôi thấy Phạm Vũ đi đâu không có ở đây, Mạnh Cảnh Liêu và Khả Dư Khoa uống say rồi bày ra một bàn hỗn độn.

Tôi đi lên phòng, thấy trong phòng sáng đèn. Vừa đi vào tôi liền thấy Phạm Vũ vốc cả nắm thuốc vào miệng. Tôi hốt hoảng hét toáng lên:

- Sao anh uống nhiều thuốc thế?

Anh đặt ly nước xuống bàn:

- Tôi thấy hơi đau đầu nên uống theo chỉ dẫn bác sĩ thôi.

Tôi thấy xót cho anh nên tự động lại gần xoa bóp vai cho anh, cảm giác rất lo lắng:

- Anh phải giữ sức khỏe tốt vào chứ? Nếu không làm sao em ăn bám anh được nữa!

Anh dựa đầu vào thành ghế, cười lớn:

- Ăn bám luôn cơ à? Tôi chưa nhắc tiền thuê nhà nhé!

- Được lắm, em ở chung phòng với anh, tiền thuê giảm một nửa đi! - Tôi nói.

- Để tôi suy nghĩ đã, tiền ăn, tiền nước, tiền điện, tiền nước lau nhà...

Tôi đánh nhẹ vào vai anh:

- Tiền nước lau nhà ở đâu ra thế?

- Thế tôi hỏi em, em hằng ngày đi qua đi lại trong nhà làm bẩn sàn, phải tốn nước lau sàn chứ!

Tôi nhăn mặt, lắc lắc đầu nói:

- Kinh doanh các anh tính toán chi ly quá!

- Tính toán mình em thôi.

Tôi thở hắt ra, đi lấy sách học:

- Không nói chuyện với anh nữa.

Anh cười nói với theo:

- Còn tiền bột giặt nữa nhé!

Tôi vừa bực vì không cãi lại anh vừa vui vui. Tôi vừa cười vừa đi xuống lầu đánh thức hai ông tướng kia dậy rồi dọn dẹp đồng bừa bộn trên bàn. Mấy đĩa nhỏ được ngay ngắn vào tủ lạnh.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, tôi thận trọng đi ra ngoài xem xét, thấy không có ai nên tôi đóng chặt cửa lớn và cửa sổ, đi ngủ.

Sáng hôm sau tôi mới biết sai lầm lớn của tôi hôm qua. Tôi tỉnh dậy rất trễ, lúc tôi dậy cũng là lúc Khả Dư Khoa thức dậy. Tôi thấy anh ta xuống mở tủ lạnh, chính lúc này tôi mới nhớ ra, tối hôm qua tôi lỡ bỏ mấy đĩa nhỏ vào ngăn đá, hôm nay... chúng thành nho đá mất thôi.

- Tiểu Áiiii....

Tiếng Khả Dư Khoa vang lên phía dưới bếp. Thôi xong tôi rồi, tôi không dám nhìn mặt Dư Khoa đâu. Một tràng cười rộ lên, là tiếng của Phạm Vũ:

- Theo tổ chức y tế do Nhã Ái đứng đầu khuyên rằng bữa sáng nên ăn trắng miệng bằng nho đá sẽ có lợi cho sức khỏe.

Tiếp theo là giọng trầm của Mạnh Cảnh Liêu:

- Hôm nay Khoa nhà ta mài răng à không, ướp răng mới đúng.

Mấy tuần sau tôi nghe nói Bích Ly đã bảo lưu kết quả một năm. Tuần này tôi được nghỉ xả hơi sau thi nên cứ nằm ở nhà, gần đây mối quan hệ của bốn chúng tôi rất tốt. Vì là đứa con gái duy nhất nên tôi được giao nhiệm vụ nấu ăn cho cả nhà. Gần đây tôi có nghe Mạnh Cảnh Liêu than vãn rằng không có người đi dự dạ hội cùng. Tôi còn ghẹo anh ta dẫn Dư Khoa đi cùng, anh ta liền bảo tôi đi cùng Phạm Vũ.

Cuối cùng vào thứ tư Vũ cũng mua cho tôi một bộ váy đẹp rồi trưng bộ mặt ủy khuất ra cầu xin tôi đi chung, cứ nhìn bộ mặt ấy là tôi chẳng thể từ chối. Và lại đi dự tiệc chắc chắn sẽ có rất nhiều đồ ăn, đại gì mà không đi.

Địa điểm mà chúng tôi đến là một toà biệt thự nằm dưới chân núi. Địa hình đến đó rất gồ ghề nên chúng tôi xe jeep sẽ đỡ bị xóc hơn. Khoảng gần năm giờ chiều chúng tôi đến nơi. Đến bây giờ tiệc mới bắt đầu nên tôi không vội. Vì Phạm Vũ, Cảnh Liêu và Dư Khoa đều là khách quý nên chủ nhà chuẩn bị sẵn phòng. Lúc vào phòng anh liền tục dẫn tôi:

- Em nhớ đừng đi đâu đấy. Chủ nhà này là người quản lý rất nhiều khu địa ốc, anh phải rất đề phòng. Nghe lời, không được đi lung tung.

Tôi gật đầu, anh gật đầu rồi đi ra ngoài. Tôi mở vali lấy ra bộ váy anh tặng tôi. Có khi tôi không rõ anh tặng tôi vì điều gì? Nhờ tôi đi dạ tiệc chăng? Tôi biết mục đích đưa tôi đi vì người đàn ông thành công là người thành đạt về mọi mặt, tôi thường xem phim truyền hình mấy kiểu lấy điểm này tôi còn lạ gì. Nhưng cũng có thể anh tặng tôi theo nghĩa đen, thích thì tặng thôi.

Tôi cầm chiếc váy lên ngắm nghía, bộ váy màu xanh dương đậm, màu quý phái. Chất liệu rất nhẹ, đúng kiểu mà tôi thích. Trên cổ áo viền một ít ren mỏng màu trắng xanh.

Phòng sáng lên màu nắng chiều, tôi đứng cạnh khung cửa sổ nhìn ra ngọn cây phong lá đỏ, nhiều đàn chim bay về hướng núi, thật tự do tự tại. Bên dưới vườn hoa có rất nhiều vòm hoa hồng leo được cắt tỉa gọn gàng. Vườn hoa thoang thoang mùi hoa hồng nhưng tôi không chú ý mấy, tôi tưởng tượng ra khu vườn bí mật của các hoàng tử hoàng gia Anh và các công chúa xinh đẹp thời hoàng gia Nga, sáng lên với những bộ cánh lấp lánh và đồ sộ. Tất cả như mộng ảo làm ai cũng hằng mong ước, một tương lai đầy sáng lạn của những người quý tộc ấy hay khu vườn đẹp như mộng nhưng phù phiếm và xa hoa. Những thứ ấy có làm họ hạnh phúc không?

Tôi nhìn xuống phía cuối vườn hoa, ở đó có một khóm hoa giấy tia hình trái tim, đó mới là điều làm tôi chú ý. Hoa giấy trắng mộc mạc, đẹp thật. Không thị phi như những người ngoài kia, ăn dật và thanh tao.

Tôi mở cửa phòng đi ra ngoài, không quên mang theo điện thoại, nếu Phạm Vũ tìm tôi thì anh ấy sẽ gọi điện thoại cho tôi.

Bên dưới bàn ghế xếp ngay ngắn, trong vòm hoa hồng treo đèn điện lấp lánh. Bỗng một cô nhân viên va phải tôi, số rượu trên tay cô đổ hết vào người tôi, cô gái hốt hoảng lau vết ướt trên người tôi và luôn miệng:

- Xin lỗi tiểu thư!

- Không sao! - Tôi lắc đầu nói.

Tôi đi vào nhà, sau khi cô gái kia lau tay tôi thì tay tôi hơi đau, cứ như bị kim châm ấy.

Tôi mở điện thoại ra thì thấy tin nhắn của Phạm Vũ, tôi đi tắm rồi thay chiếc váy. Váy đuôi cá xè trông rất hợp với tôi, đúng lúc anh gõ cửa.

- Em rất đẹp. - Anh nói. Tôi cười nhẹ.

Chúng tôi đi ngoài, bên sân cỏ dịu nhẹ tiếng đàn dương cầm. Tôi khoác tay anh đi ra ngoài, Khả Dư Khoa đang đứng nói chuyện với mấy cô gái Canada

xinh đẹp. Còn Mạnh Cảnh Liêu cứ lo mấy món ăn, rượu Tây và hoa hồng, hiếm thấy anh ta trầm lặng vậy.

Ông chủ giàu có mặc vest tiến lại phía tôi, bắt tay với Phạm Vũ rồi nói:

- Chào ông Watterson, tôi là người công ty địa ốc X, sau này rất mong hợp tác.

(Tên của Phạm Vũ là Simon Watterson, để lịch sự trong giao tiếp làm ăn, người nước ngoài chỉ gọi họ là ông Watterson.)

Anh cười nhẹ, đáp:

- Hy vọng là vậy.

Tôi bất ngờ trước kiểu ra dáng kinh doanh của anh, anh lấy ly nước ép táo đưa cho tôi, nhắc:

- Em đừng uống rượu!

- Vâng! - Tôi đáp rồi nhìn về phía hai cô gái đang tiến lại gần chúng tôi, trên tay còn cầm ly rượu.

Cô gái ăn mặc hớ hênh chìa tay trước mặt anh, anh vẫn giữ phép mà nắm lấy:

- Chào cô, tôi là giám đốc bất động sản DAL.

Cô gái ông ọ trả lời:

- Tôi là Jessica, phó giám đốc HED.

Cô cố ý nắm chặt tay anh. Tôi khó chịu nhìn cô ta, người gì mà mặt dày thế, đáng trách vì người đàn ông bên cạnh tôi quá hấp dẫn. Anh bắt điện thoại đang reo trong túi, không quên nói

- Xin lỗi.

Anh đi đến nơi khuất nghe điện. Hai cô gái đứng khoanh tay trước mặt tôi, đúng là vắng chủ nhà mèo ăn vụng. Hai cô ả đứng hất tung mặt lên trời, lên mặt nói:

- Cô gái này ở đâu ra vậy? Rượu cũng không uống được, Siamon đúng là đã nhìn lầm mắt rồi.

Tôi nhìn hai cô gái mang phong đàn đá khó hiểu này, định thách tôi chứ gì. Được tôi uống. Tôi lấy ly Vodka mạnh trên bàn tu một hơi:

- Các chị đúng là rất xinh đẹp, rất giỏi giang nhưng đặc biệt rất giỏi dụ dỗ đàn ông, vừa nhìn đã biết các cô tài năng về khoản này mà, đúng không? Ít nhất hôm nào tôi phải học tập từ các chị một ít mới được! Nhưng mà kiểu người này đúng là quá mặt dày, em mặt em không đủ dày để làm những việc đó, tiếc nhỉ?

Hai cô gái đứng sững, tôi thấy còn chưa hả giận. Giàu hơn tôi nhưng chưa chắc đã tốt hơn tôi, lúc nào cũng phải tỏ ra mềm yếu chỉ tỏ làm cho đàn ông khinh thường.

Phạm Vũ quay lại thì đúng lúc hai cô gái kia rời đi. Anh ngược mắt nhìn tôi, hỏi:

- Sao thế?

Tôi mừng rỡ kể lại chiến tích với anh:

- Em vừa cho hai cô gái kia một bài học, ai bản dám lợi dụng Vũ của em.

Tôi chợt nhận ra trong câu nói của mình tôi liền cuối mặt. Anh cười nhẹ, lên tiếng chỉ trích:

- Em mới uống rượu...

- Hay quá, anh đoán được rồi! - Tôi đánh trống lảng:

- Ta đi ra ngoài kia đi!

Anh lắc đầu nói:

- Chẳng chịu trưởng thành.

Khả Dư Khoa giơ tay lên gọi tôi:

- Tiểu Ái.

Tôi đã quen với cách gọi đậm nét Trung Hoa thế này nên cùng Phạm Vũ đi về phía Dư Khoa. Đầu tôi chột đau dữ dội, có lẽ là do rượu mạnh.

Đứng giữa đám đông làm tôi thấy ngột ngạt nên tôi lánh đi một lát. Tôi đi vòng vòng tìm nơi yên tĩnh, chẳng lẽ tôi say rồi sao? Phía tường đá có một chiếc xích đu, tôi lẳng lặng ngồi xuống lấy điện thoại ra nghe nhạc. Tôi choáng như muốn ngã, đầu đau kinh khủng khiếp. Đột nhiên trời đất tối sầm, tôi chẳng còn biết gì nữa.

Tôi lơ mơ tỉnh dậy, dưới thân là lớp lá khô giòn, tôi lắng tai nghe tiếng người nói chuyện:

- Đây là công của cô. - Tiếng người đàn bà nghe sắc lạnh như dao cứa.

Xung quanh tôi tối đen như mực, tiếng dế kêu inh inh quanh tai. Tôi gắng bò dậy nhưng tay chân đều bị trói chặt. Tôi ú ớ la lên kêu cứu:

- Cứu tôi với, có ai không?

Tiếng bước chân đạp lên lá khô tạo ra âm thanh sắc xé làm tôi nảy sinh lo lắng. Trong đêm tối tôi nhìn thấy chiếc váy lấp lánh soi lên đôi bàn tay mảnh đeo bao tay da. Đôi bàn tay khê khàng nâng cầm tôi lên, dưới ánh trắng thoai thóp xuyên qua kẽ lá soi rõ đôi mắt của người đàn bà. Ánh mắt âm lãnh quét lên người tôi, tôi rùng mình bởi ánh mắt đó. Tuy nhiên tôi vẫn lên tiếng:

- Cô mở trói giúp tôi.

Người đàn bà kia... Tôi ngờ ngẩn quá, người bắt tôi chắc chắn là cô ta.

- Chịu khó ở đây!- Cô ta nhét búi vải vào miệng tôi. Tôi ra sức giãy giụa nhưng vô ích. Cuối cùng đành bất lực nhìn cô ta rời đi.

Tôi không mang điện thoại, không thể tháo dây. Cô gái kia mang theo đồng âm ảnh dán lên người tôi. Ánh trắng soi sáng mỗi góc ngách trong rừng, xung quanh vắng lặng ghê người. Búi vải trong miệng cứng nhắc, tôi muốn kêu cứu như chi phát ra tiếng ú ớ. Phía góc xa vang lên tiếng sột soạt, xung quanh tiếng chim cú kêu gai óc, nghe thôi cũng đủ tưởng tượng ra những con vật quái ác trong màn đêm lạnh kia. Tôi sợ hãi nhích người lùi lại, âm thanh ấy lớn dần, từ trong góc tối xuất một chú sóc bé xíu. Tôi hết hồn phát khóc, cứ ngỡ con gì ghê lắm. Đột nhiên còn sóc bị con gì đó nuốt chửng, từ trong bóng đêm lộ ra cái lưỡi chẻ của một con rắn. Nó bò tới, nấp tôi như bị giật điện, cố gắng tháo dây trói cứng ra nhưng chỉ mất thời gian. Con rắn to bò ra khỏi bóng tối, lè lưỡi ngoắc qua ngoắc lại, mắt sáng rọi trong đêm. Tôi lùi lại, mong nó đi đi, đi đi. Tôi quay đầu lại, nó chạy nhanh đến phía tôi. Tôi không muốn chết, Phạm Vũ mau đến cứu tôi, tôi chỉ ước tôi có thể la lên.

Con rắn âm thầm kề sát cánh tay tôi. Tôi nín thở, ác mộng của tôi, đây là ác mộng, không phải thật. Nhưng nhát cán của con rắn kéo tôi về hiện thực. Hiện thực tàn khốc, con đầu truyền từ cánh tay lên tận trái tim tôi, tôi lặn ra xa, con rắn bỏ đi. Trên cánh tay tôi chảy ra dòng máu ấm, tôi khóc, Phạm Vũ không tìm tôi sao? Trong tim tôi tràn đầy thất vọng, những thứ trước mắt mờ dần như mây khói. Trong giây phút tất cả như đang dừng lại để cảm nhận từng nỗi đau truyền từ bờ vai như chạm thẳng đến trái tim, nặng nề đến khó thở.

Tiếng bước chân mạnh vang lên, tôi mở mắt. Bóng người trong đêm to lớn, ẩn hiện. Tôi nhận ra người đó là Phạm Vũ, tôi ra sức đập mạnh xuống lá khô vang lên âm thanh xào xạc. Phạm Vũ vội chạy tới, tháo búi vải ra khỏi miệng tôi.

- Cuối cùng anh cũng đến.

Anh tháo dây trói cho tôi, vô tình chạm vào vết cắn. Anh thay mặt nghiêm trọng nói:

- Rắn cắn?

Tôi bị anh giằng lấy vai đau đớn mà nhủ mày. Anh đỡ tôi ngồi dậy, cúi xuống kề môi lên cánh tay tôi, tôi vội cản lại:

- Không được.

Anh đẩy tay tôi ra, nhả mày hút hết máu phun ra ngoài. Tôi lo lắng nhìn anh lau vết máu trên khóe miệng, nếu như chúng tôi đều trúng độc thì sẽ rất nguy hiểm. Anh nhìn tôi cười:

- Yên tâm đi, lên anh công.

Anh ngồi sụp xuống, tôi chột nhói lòng. Đây là lần đầu tiên có người nói sẽ công tôi ngoài ba tôi. Anh thấy lâu nên quay lại hỏi tôi:

- Sao thế? Không lên à?

Tôi dựa lên lưng anh, bờ vai vững chãi cho tôi dựa vào, ấm áp hơn nhiều thứ trên đời. Anh công tôi đi giữa rừng rậm hoang vắng, mang lại sự bảo vệ chưa từng có. Tôi biết anh đã mệt, đoạn đường dài anh độc bước công tôi đi, cảm giác như cùng anh đi đến cùng trời cuối đất. Dù rừng hoang nguy hiểm đến đâu, có anh tôi sẽ không sợ. Từ trước đến giờ chưa từng có ai vì tôi lại dám hy sinh như vậy, chỉ cần có anh, tất cả như sẽ không có sợ hãi hay nguy hiểm, bên anh như những tháng ngày sống trên thiên đường, yên bình đến mức như đang nằm ngủ trên thảm hoa bồ công anh tuyệt đẹp.

Anh im lặng hồi lâu mới lên tiếng nói với tôi bằng tiếng Việt, giọng nói đầy thâm tình:

- Nhã Ái, lạnh không?

Tôi muốn khóc quá, trong lúc này anh vẫn quan tâm tôi, tôi nức nhen:

- Vũ...

Tôi không biết mình nên nói gì, chỉ thốt lên như vậy rồi nhẹ nhàng siết lấy anh. Anh đi rất chậm, mồ hôi vã ra đầy trán, ánh trăng sáng như ban ngày, tôi thấy anh nhột nhột. Đầu óc tôi cũng rơi vào mơ màng, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Chúng tôi vẫn không ra được khỏi rừng, điện thoại của anh cũng không có sóng.

Anh khựng lại, tôi nhảy xuống khỏi lưng anh, anh có vẻ như trúng độc. Tôi bình tĩnh đỡ anh đi, chắc chắn chúng tôi sẽ ra khỏi rừng, chúng tôi không biết đường đi nên chỉ chậm chậm men theo một con suối nhỏ. Anh đi cùng tôi một lát rồi dừng lại, sắc mặt anh tái nhợt, tôi xót xa, tại tôi không chịu nghe lời anh. Anh nắm vai tôi, ngồi xuống bờ suối, tiếng nước chảy róc rách ngân nga, giọng anh trầm và quyết đoán nói với tôi:

- Em đi trước đi, anh lo được.

Tôi lắc đầu, anh cứu tôi, tôi không bỏ anh.

- Sợ gì chứ? Chúng ta nhất định sẽ ra khỏi đây!

Nói rồi tôi đỡ anh dậy, nhất định còn hi vọng, một chút tôi cũng không từ bỏ.

Phía xa vọng ra tiếng gọi:

- Phạm Vũ! Nhã Ái!

Tôi nhận ra đó là tiếng của Khả Dư Khoa, đèn pin trên tay Mạnh Cảnh Liều rọi thẳng vào người tôi. Phạm Vũ yếu ớt té xuống đất, tôi đỡ anh, tôi chỉ vừa lên tiếng:

- Dư Khoa, Cảnh Liều.

Tôi ngất lịm trong lòng Phạm Vũ, tai nghe lóng ngóng thấy tiếng gọi thân thương của Cảnh Liều:

- Tiểu Ái.

Tôi giật mình thức giấc, tiếng tí tí của máy móc vang lên giữa không gian yên tĩnh. Tôi quay xung quanh, chỉ có mỗi tôi trong phòng. Túi nước biển truyền qua cánh tay tôi. Phạm Vũ không có trong phòng, tôi rút ống truyền nước, xô cửa chạy ngoài. Hành lang vắng lặng không bóng người. Tôi nhìn lên đồng hồ, kim giờ chỉ tám giờ tối. Xung quanh không có động tĩnh, các phòng bệnh đều đóng chặt cửa. Tôi bước đi trên hành lang, tiếng bước chân đều nung nấu nỗi sợ trong tôi. Chắc chắn Mạnh Cảnh Liều và Khả Dư Khoa đã cứu chúng tôi, nhưng Vũ đâu rồi?

Tôi đi lên lầu, bên trên vang lên tiếng nói chuyện của Khả Dư Khoa và Mạnh Cảnh Liều. Hai người họ chắc chắn sẽ biết Phạm Vũ ở đâu.

Vết kim truyền nước lúc này tôi không băng lại nên lúc này máu rỉ ra, thấm lên tay áo đồng phục bệnh nhân. Lúc tôi vừa lên đến tầng trên thì Khả Dư Khoa rời đi, tôi giờ tay vẫy gọi:

- Anh Liều!

Anh quay lại nhìn tôi, tôi lưỡng lự bước về phía anh. Chúng tôi ngồi xuống ghế chờ của một căn phòng. Tôi là người mở miệng đầu tiên:

- Anh Vũ đâu ạ?

- Tiểu Ái à! Em phải biết tự bảo vệ bản thân mình chứ! Em có biết lúc Vũ không tìm thấy em nó hoảng loạn như thế nào không hả? Em là người thân duy nhất của nó, đừng để nó phải lo lắng nhiều cho em.

Tôi chẳng biết nói gì, tôi hối hận, vì tôi quá ngỗ nghịch, anh dẫn tôi nhất định ở trong phòng. Nói mới nhớ tôi sinh nghi ngờ cô gái làm đổ rượu lên người tôi, sau đó tôi xảy ra mấy chuyện này, rồi câu nói của người đàn bà làm tôi ám ảnh.

Anh Liều trầm tĩnh hơn thường ngày, lúc nào mắt cũng dán lên đôi bàn tay siết chặt trên đầu gối. Mùi nước hoa thoang thoang mà tôi quen thuộc:

- Phạm Vũ là trẻ mồ côi.

Câu nói của anh làm tôi xuýt ngã quỵ.

- Thế là thế nào?

Tôi thấy mình thật ngớ ngẩn. Tôi đầy đủ ba mẹ, ấy thế mà có lúc tôi thấy mình bơ vơ. Trong khi đó Vũ một thân sống một mình trưởng thành, tôi với anh có thực giống nhau?

- Vũ là sinh viên du học ở đây. Năm ấy tôi và cậu ta biết nhau như tiền bối năm cuối và hậu bối năm đầu. May mắn tôi có chút vốn từ gia đình ở Thượng

Hải nên sau khi tốt nghiệp liền mở một công ty bất động sản nhỏ. Phạm Vũ tốt nghiệp xong thì cùng tôi xây dựng nên mới có như ngày hôm nay. Rồi có lần chúng tôi cần huy động vốn để mở rộng công ty, lúc này chúng tôi mới gặp được Khả Dư Khoa. Anh ta vốn là kinh doanh sòng bạc ở Macao nhưng lại hứng thú với bất động sản, thế là anh ta nhờ người trông coi giúp còn mình thì gia nhập công ty. Khoảng thời gian ấy chúng tôi đều là “kị binh” mới, làm sao kinh doanh thành công. Có lần đầu tư nhầm khu địa ốc mà chúng tôi mất trắng, may mà có chị Ngân Đình. - Giọng anh trầm từ từ kể lại chuyện cũ.

Tôi vẫn chú ý lắng nghe, anh nói tiếp:

- Lúc ấy Vũ chỉ mới hai ba tuổi, sai lầm ấy xuất đưa chúng tôi vào ngõ cụt. Có một lần Vũ uống say, tâm sự hết với chúng tôi. Rằng lúc cậu ta tám tuổi thì ba mất, mẹ cậu ta đem bỏ cậu ở một cô nhi viện. Món ăn cuối mà mẹ cậu ta nấu cho cậu là bún bò Huế, em có biết nó không bao giờ ăn món đó nhưng vì em nó đã nấu, hôm ấy anh cứ bất ngờ không thể tả. Sau khi tỉnh rượu phát hiện mình nói quá nhiều nên cậu ta không bao giờ uống rượu say nữa, lại hay thích sống khép kín hết mức, chắc là cậu ta vẫn chưa kể với em đâu.

Bây giờ tôi mới biết Vũ vì tôi mà làm những gì. Tôi phá đi những nguyên tắc, khơi lại quá khứ của anh, thế mà anh không trách tôi. Dù ghét bún bò nhưng anh vẫn nấu cho tôi, dù tôi uống rượu mà không nghe lời anh nhưng anh không tức giận. Tôi xin lỗi, xin lỗi anh. Tôi nghĩ mình trưởng thành, mọi chuyện đều giải quyết được. Thế nhưng đối diện với anh tôi không là gì cả.

- Anh ấy đâu rồi ạ?

Anh Liêu chỉ vào căn phòng bên cạnh, lúc tôi đứng lên đi vào phòng anh liền níu tay tôi lại:

- Hôm nay là ngày mà hai mươi hai năm trước Vũ bị bỏ rơi.

Tôi lặng người nhìn Mạnh Cảnh Liêu đi vào thang máy. Hai mươi hai năm rồi, ngày này những năm ấy anh sống thế nào?

Tôi đẩy nhẹ cửa phòng bắt gặp Vũ đang ngồi trên ghế dựa quay mặt ra phía cửa sổ. Bên trong phòng hiu hắt ánh đèn đường rọi vào. Tôi nhón người nhìn ra, đèn điện sáng chiếu vào đường phố đông đúc xe cộ, xa xa có thể thấy cả khóm hoa ở trung tâm thành phố. Hôm nay rất đặc biệt, là ngày anh bị vứt bỏ. Tôi không thương hại anh mà là đồng cảm với anh. Ngày này Hà Nội lạnh lắm, nếu có gió nồm rét buốt thì càng giá lạnh hơn. Hà Nội đẹp trong mắt tôi, đẹp vì sự sầm uất, đẹp vì có hàng hoa sữa nở rộ vào thu, đẹp vì cái giá lạnh của miền Bắc. Nhưng trong Vũ có hiện diện nét đẹp đó không, cái phong vận mà nhà văn nào cũng muốn ngắm nghía và bay bổng?

Anh ngồi một mình trên ghế, cô tịch trong anh là tìm tôi thất lại. Tôi nên ôm lấy anh hay tiếp tục đứng đằng sau nhìn anh? Anh chẳng bao giờ tâm sự với tôi điều gì, tôi cũng không giận.

Bởi lẽ nếu con người đã muốn quên thì đâu cần thiết để tâm sự. Tâm sự nhiều lại khiến tìm một mối.

Lúc trước tôi từng viết nên một bài thơ tùy hứng, lúc này mới nhận ra nó thật hay:

Thu xơ xác vương ngang chiều tiễn biệt

Con gió đông xua đuổi khúc giao mùa

Hỏi trái tim sao sớm tàn như nắng?

Đem tình yêu vứt nơi góc phố buồn.

Bóng tôi in trên cửa kính, anh thấy tôi liền quay đầu lại, tôi nở nụ cười:

- Ôn chứ!

Nói rồi tôi làm như không có chuyện gì đi về phía anh. Anh cũng cười trả lời:

- Ôn!

Một tuần nghỉ xả hơi trôi qua, tôi bắt đầu trở lại học. Cứ ngỡ Phạm Vũ sẽ đến đón tôi như hằng ngày không ngờ anh lại nhắn tin báo với tôi anh đang ở Thành phố Roma.

Khoảng thời gian cuối mùa đông này các bạn bè của tôi ở các khoa trong trường đại học thay nhau tổ chức tiệc nướng hay tiệc rượu. Hôm nay là giáng sinh nhưng thời tiết không lạnh lắm mà ngược lại còn có mưa. Mưa làm tôi nhớ về thời trung học khi còn ở Hà Nội. Lúc ấy tôi hay ngồi bên khung cửa sổ ngắm mưa mùa đông, nghe đi nghe lại bài Kiss the rain. So với lúc ấy thì bây giờ hạnh phúc hơn nhiều. Tuy mưa ở đây không đẹp bằng Hà Nội nhưng ở đây tôi có Phạm Vũ, đồng nghĩa tất cả mọi chuyện rất tốt. Không biết từ lúc nào chúng tôi lại thân nhau đến như vậy nhưng không gặp hai làm tôi nhớ anh muốn phát điên, cứ ngỡ phải trải qua hàng năm xa cách. So với lúc ấy thì bây giờ hạnh phúc hơn nhiều. Tuy mưa ở đây không đẹp bằng Hà Nội nhưng ở đây tôi có Phạm Vũ, Tôi cười nhẹ, cuối cùng anh vẫn là người hiểu tôi nhất:

- Em sẽ trở thành một luật sư quốc tế tài năng mà!

- Thế là tốt. À, chúc em giáng sinh vui vẻ, hôm nay anh không cùng em đón giáng sinh được rồi.

- Thế là hồng luôn kế hoạch rồi này, em định thế nào giáng sinh năm nay sẽ cùng anh ăn tối hay ít nhất cũng xúng nhau uống cà phê rồi nói chuyện, thế

mà... Nhưng mà không sao, tối nay em còn đi lễ giáng sinh cùng các bạn nữa, anh giáng sinh vui về.

- Hay lắm, thể thân của anh là bạn em à, thật là... Nhưng ta còn có giáng sinh năm sau nữa mà. À, nhớ về sớm một chút, về trễ là rất nguy hiểm đó!

- Vâng, thôi anh cứ làm việc đi nhé. À, khi nào anh về, em đón.

- Không cần đón, khoảng chiều mai anh về thôi.

Anh kết thúc cuộc gọi, tôi tắt máy rồi ra khỏi thư viện.

Cũng rất lâu rồi tôi không đi xe buýt làm tôi nhớ đến lần nào giữa trưa anh cũng đến đón tôi, những lần đó không để lại ấn tượng trong tôi nhưng đến bây giờ lại làm tôi thấy thiếu thiếu, anh mới đi mấy ngày mà tôi lại nhớ thees này, tôi bị nghiện rồi.

Đêm giáng sinh cuối cùng cũng đến, Cadi lái moto đến đón tôi. Vừa đi cậu vừa nói chuyện trên trời dưới đất, thể mà có chuyện hay thời học trò của cậu thế này:

- Thời mà tớ còn đi học trung học, có một cô dạy môn văn. Mà nói thật tớ rất lười học bài. Có lần tớ bị kiểm tra bài cũ mà không thuộc bài. Cô giáo liền hỏi số điện thoại của ba tớ. Tớ thì sợ bị ba phạt nên nói dối số điện thoại cho cô. Cậu biết sau đó thế nào không?

- Không biết? - Tôi nhìn hàng cây trơ lá chạy ngang qua mắt.

- Tớ cho số điện thoại sai nhưng cô giáo gọi trúng vào số của một bà bán cá, bà ta la oang oang vào điện thoại là mau mang cá đến chợ Càng, tiền bạc bà ta còn nợ sẽ trả. Sau đó mắng vào mặt cô giáo hàng tá câu khó nghe. Lúc ấy tớ hồi hận lắm nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy rất buồn cười.

Tôi nghe xong đều cười ngặt nghẽo, đúng là làm thế Cadi cũng không có ý nhưng mà cô giáo một phen bán loạn không chừng. Cậu nói tiếp:

- Thế khi còn bé cậu có kỉ niệm vui vẻ nào không?

- Kỉ niệm á? - Tôi cố lục lại kỉ ức.

- Lúc còn ở trường tớ học trong một lớp khá là tệ trong khối, năm đó là năm tớ học lớp bảy hay sao đó có tổ chức hội trại. Trong hội trại có tổ chức văn nghệ, tớ cũng có diễn. Lúc ấy bài hát tớ hát đạt giải nhất, số tiền đạt giải mấy bạn trong lớp lấy mua một ít nước ngọt. Tớ không uống được nước ngọt có ga nhưng các bạn đều ép, bảo rằng tớ là người có công nhiều nhất nên phải uống, cậu biết sao không? Tớ bị say giống như uống bia vậy, tôi tớ đi vệ sinh sau đó leo vào trại của lớp bên ngủ tới sáng, lúc thức dậy mới biết cả đêm bạn bè tìm tớ muốn chết, cứ lo tớ đi lạc.

- Bị ai quá, nhưng mà các bạn câu lớp mà cậu đi nhầm trại có biết cậu không?

- Cậu không biết đó thôi, chúng nó ngủ mất tiêu hết rồi, trại có sập chưa chắc chúng nó đã thức dậy.

Cadi rẽ xe vào một con đường nhỏ. Lá trên nền đường vẫn chưa được quét dọn, trời rét khô lạ thường. Tôi nhìn lên ngọn phong trơ trụi rồi nhìn lên bờ vai Cadi. Vai cậu rộng, mũi cậu cao, là chuẩn mực phương Tây. Cậu quay ra sau nói với tôi:

- Sao thế? Cậu nhớ đường nhà Sara chứ?

- Tớ á? Lâu rồi nên tớ không nhớ!

Cadi gật đầu, tôi nghĩ có lẽ cậu nhớ, nếu quên thì thật là hơi khó đấy.

Sau mấy lần rẽ trái rồi rẽ phải chúng tôi cũng đến nhà Sara. Từ bên ngoài chúng tôi đã trông thấy cây thông Noel treo đầy đèn lấp lánh. Tôi xuống xe, Cadi mở cốp xe lấy ra chai Sampanh lớn mang vào nhà. Đám bạn đang nhốn nháo làm ngỗng quay, mùi thơm sực nức sộc vào mũi tôi làm tôi thấy đói bụng.

Gần chín giờ tối mới tàn tiệc, đám bạn ai về nhà nấy, tôi thấy Cadi ngà ngà say. Lúc này cậu ta uống rất nhiều whisky, thế nên tôi quyết định tự mình lái xe để đảm bảo an toàn. Tôi lái được nửa đường đột ngột Cadi dựa vào lưng tôi, nói:

- Mệt quá!

Tôi nghĩ chắc là do rượu nhưng không, đột ngột cậu khóc. Lần đầu tiên tôi thấy cậu khóc. Tôi không rõ vì sao nhưng cậu khóc nhiều và không ngừng, tôi an ủi:

- Không sao chứ?

Tôi thấy lưng tôi ướt, cậu cũng không nói gì, mỗi người đều có lúc yếu đuối, có lẽ tôi mãi chẳng hiểu được tâm tư của một người nhưng tôi thật tâm vì họ mà đốt cháy thời gian của mình. Tôi chỉ thấy được vẻ hào nhoáng bên ngoài con người Cadi và tôi không dám chắc nó là thật. Đi qua con hẻm nơi tôi thuê trọ Cadi bỗng lên tiếng:

- Cậu vào xem Bích Ly có ở trong nhà trọ không?

Tôi thấy rất lo cho Cadi nên ngại ngừng nói:

- Ngày mai ta đến cũng được mà!

Cadi đột ngột nắm lấy hai cổ tay tôi, nói:

- Không còn thời gian nữa, mau đi đi!

- Không còn thời gian? - Tôi hỏi một cách mơ hồ.

Cậu không nói gì mà chỉ giục tôi mau đi vào trong. Tôi đi vào con hẻm, chốc chốc lại quay ra phía đầu hẻm, Cadi gật đầu nói lớn:

- Đi đi!

Tôi bước qua mấy vũng nước loang lổ trên mặt đường bê tông nứt nẻ. Vì lúc nãy trời mưa nên đường trơn trượt hẳn đi, tôi phải rất cẩn thận mới không bị trượt ngã. Cây dương liễu trước nhà ngã qua ngã lại vì gió mạnh, tôi mở cửa đi vào trong, phòng khách bừa bộn lon bĩa và quần áo. Chắc đã lâu lắm rồi không ai dọn phòng, tôi đi vào phòng Bích Ly. Tôi xuyết té vì cô đang nằm giữa cửa phòng, trên người Bích Ly nồng nặc mùi rượu. Tôi đỡ cô lên giường, chưa bao giờ tôi thấy cô say đến như vậy. Bao nhiêu năm làm bạn bè với cô khiến tôi chẳng thể nào bỏ mặc. Ngày hôm nay mọi chuyện ra nông nỗi này đều một phần lỗi là do tôi. Có lẽ tôi không biết lý do tại sao nhưng tôi biết con người Bích Ly thuần khiết cũng giống như cái tên của cô. Cô nằm im trên giường, nhịp thở đều. Tôi im lặng cảm nhận sự yên ắng quanh đây, lát sau thì đi ra phòng khách dọn dẹp. Tôi cố gắng làm thật nhanh, Cadi đang bên ngoài chờ tôi. Dọn xong tôi đi vào phòng ngủ của Ly xem cô thế nào thì đúng lúc điện thoại cô có tin nhắn mới. Tôi mở ra xem thì thấy hộp thư ấy đến từ một số lạ không có trong danh bạ. Trong hộp thư trông không chẳng có chữ nào cả, tôi cứ ngỡ ai đó quấy phá nên cho qua.

Tôi kéo chăn đắp cho Bích Ly. Đôi tay bị chai đi rất nhiều của cô làm tôi xót xa. Tôi còn nhớ năm đầu chúng tôi đến đây, chúng tôi cùng ăn cùng ngủ, cùng bị ông chủ mắng vì làm phục vụ mà không nói được tiếng anh. Thế mới nhớ tôi còn may mắn hơn Triệu Mặc Sinh*, lúc ấy một thân một mình ở Mỹ, tôi còn có bạn đồng hành.

(*Triệu Mặc Sinh là nữ chính trong cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Bên nhau trọn đời của Cố Mạn. Khi một mình du học ở Mỹ đã rất khó khăn vì không biết nói tiếng anh, khi làm thêm bị ông chủ mắng rất nhiều lần.)

Ngày mai sẽ có người đến đón Ly đi, Cadi nói với tôi không còn nhiều thời gian, chắc chắn có liên quan đến nhau, nhất định ngày mai tôi sẽ đến đây xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Tôi đi khỏi nhà, từ xa tôi trông thấy Cadi đang nằm ngửa trên xe, bắt chân chữ ngũ. Tôi thấy cậu nhìn lên nền trời đen thẫm thẫm không có lấy một ngôi sao, tay vất lên trán dăm chiêu. Tôi lên tiếng gọi:

- Cadi!

Cậu quay lại nhìn tôi, cười nhẹ mà ảm áp như nắng ban mai:

- Mau lên!

Suốt buổi tôi lái xe máy với tốc độ chậm, thế giới im lìm trôi qua nhẹ nhàng. Tôi ước lúc này bên cạnh tôi không phải là Cadi mà là Vũ. Không biết từ lúc nào tôi có thứ khao khát muốn có Vũ bên cạnh ngắm màn đêm lạnh, ngắm nắng ban mai trên vòm hoa giấy trắng tinh khôi.

Tôi mở cổng nhà đi vào, Cadi lái xe đi trước. Lúc bước vào phòng khách tôi thấy lon bĩa ngổn ngang, nằm giữa đồng lon là anh Liêu, tôi hốt hoảng đỡ anh nằm dậy:

- Anh Liêu! Anh không sao chứ?

Đáp lại lời tôi là giọng nói lúc được lúc mất của anh:

- Khoa... Khoa lừa chúng ta...phản bội ta!

Tôi nghe chẳng hiểu gì, phản bội:

- Là thế nào?

- Cậu ta lừa chúng ta đầu tư vào đám đất ma trị giá hàng chục tỉ đô **...Tôi cứ tưởng bạn bè tin tưởng nên không kiểm tra, cuối cùng mấy chục tỉ mất trắng.

Sự thật như búa trời giáng một cú mạnh vào đầu tôi, mấy chục tỉ:

- Thế còn Phạm Vũ, anh ấy có biết không?

Anh Liêu lắc đầu. Ngày mai Vũ về rồi, nếu như anh ấy biết sẽ rất sốc, tôi biết làm sao đây?

- Công ty sẽ thế nào?

- Phá sản! - Anh Liêu như người mất hồn nói với tôi.

Tôi biết công ty quan trọng đối với anh Liêu thế nào, đối với Phạm Vũ cũng thế. Tôi không hiểu tại sao Khả Dư Khoa lại làm vậy. Ít nhất là bạn bè cùng quê như hấn và Cảnh Liêu hấn cũng phải sống tình nghĩa một chút. Hơn nữa ba người họ tác với nhau gần mười năm, chẳng lẽ một chút chân tình cũng không có.

**Đô la Canada dùng riêng cho người Canada.

Mọi chuyện đang xấu dần, tôi đỡ anh Liêu nằm lên sofa, nín lấy tấm chăn đắp cho anh rồi đi lên phòng Vũ.

Tôi thay quần áo rồi vào phòng làm việc của Phạm Vũ dọn dẹp tài liệu. Tôi đang sát lo lắng liền bắt gặp một mô hình thuyền nho nhỏ trên kệ sách, bên cạnh là một hộp thủy tinh với miếng lót bằng vải trắng. Trên miếng lót là đồng xu 1 cent của Canada, mặt đồng xu cũ còn in lại hình chiếc lá phong đầy nét biểu tượng. Đồng xu này rất hiếm, thì ra anh còn có thú vui sưu tầm tiền cổ. Bên cạnh hộp này còn có mấy hộp khác, đồng 5 cent có hình con chuột và đồng 10 cent có hình thuyền buồm mờ nhạt. Bên dưới vang lên tiếng động cơ xe hơi, tôi nghi vấn không biết là ai đến nhà vào giờ này. Tôi vẫn đi xuống lầu thì thấy xe hơi posche của Vũ đi vào gara. Tôi chạy ra ngoài, Vũ thấy tôi liền cười nói:

- Em vẫn chưa ngủ sao?

- Vâng.

Tôi giúp anh mang hành lý vào nhà. Trong lòng tôi tràn ngập hai ý nghĩ đến từ hai hướng khác nhau, một là giấu anh đến ngày mai, hai là nói ngay bây giờ. Lúc đi đến cửa chính anh đột nhiên quay lại hỏi tôi:

- Em có chuyện muốn nói với anh à?

Tôi chột dạ lắc đầu.

Sau khi khoá cửa cẩn thận tôi liền đi lên lầu, chờ anh ra khỏi phòng tắm tôi mới lên tiếng hỏi:

- Anh nói ngày mai mới về mà!

- Công việc xong sớm nên về sớm với cả anh nhớ Nhã Ái nhà mình quá! - Anh nói vọng ra, trong ngữ điệu có chút đùa bỡn. Nhưng trong lúc này tôi làm gì còn tâm trạng mà đùa với anh.

Thấy tôi thế anh liền trải chăn xuống đất, tắt đèn lớn, chỉ để lại đèn ngủ phát ra ánh sáng hư ảo. Tôi nằm im trên giường nhưng mãi mà không ngủ được. Đột nhiên giữa không gian tĩnh mịch vang lên giọng nói của anh:

- Em không ngủ được à? Nói chuyện với anh nhé!

- Vâng! - Tôi đáp.

- Anh luôn thấy nói chuyện trong bóng tối là hay nhất.

- Vâng! - Tôi nói, đến lúc này tâm can của tôi đang dần xé nhau, chuyện của công ty anh sớm muộn cũng sẽ biết. Đến tận bây giờ tôi mới biết giấu giếm là nhược điểm của tôi.

- Em kể về gia đình em đi! - Anh nói.

Tôi vén bức màn che cửa sổ; đối diện là một căn nhà gỗ làm theo phong cách Hàn Quốc cổ, trước hiên treo một bóng đèn sáng như ban ngày, tôi bắt đầu kể về gia đình tôi:

- Em là người Hà Nội. Mẹ em là người Huế. Năm em lên tám tuổi thì bố em mất, lúc đó nhà em rất khó khăn.

- Em không có anh em gì hết sao?

- Không! - Tôi nói mà mắt vẫn dán vào khung cửa sổ.

- Anh...- Tôi ngập ngừng không biết nói thế nào.

- Hử? - Anh nói.

- Chuyện của công ty...

Tôi quay sang nhìn anh, chờ đợi điều gì đó. Anh nở nụ cười nói:

- Anh biết rồi.

Tôi hơi ngạc nhiên, anh biết nhưng thân nhiên thế sao. Anh nói tiếp:

- Nãy giờ em lo chuyện đó thời à? Thật ra vì việc này nên anh mới về sớm thôi. Em yên tâm, sẽ không sao.

Nói là nói thế nhưng làm tôi có thể yên tâm đây, công ty mất gần mấy chục tỉ đô, đừng nói là không lo, lo chết đi được ấy chứ. Tôi im lặng nằm trên giường, không quên chúc anh ngủ ngon. Rèm cửa được tôi cẩn thận kéo xuống, thế mà hình ảnh bên ngoài cửa làm tôi suy nghĩ. Nó làm tôi nhớ đến ngày có mưa nắng, anh đạp xe đạp chờ tôi, sao mà đẹp đến thế? Những ngày ấy sao mà đẹp đến thế nhỉ?

Hôm sau buổi sáng tôi vẫn đến trường, vì bây giờ là khoảng thời gian gần tết nên người Canada chuẩn bị trang trí đường phố. Ngày hôm nay là ngày học cuối rồi tôi sẽ được nghỉ tết, tính đến ngày một tháng một đầu năm còn hơn sáu ngày nữa. Tôi đã ăn tết ở đây hai lần rồi nhưng mà vẫn rất lạ lẫm, cả via hệ thành phố Victoria tràn ngập sắc hoa, thảo nào ở đây vào dịp tết có rất nhiều du khách du lịch đến đây. Tôi mở điện thoại nhắn tin cho Vũ không cần đến đón tôi, thế nên tôi tranh thủ lúc này đi dạo tết một lát. Những quán cà phê đều được dọn dẹp sạch sẽ đón khách dịp tết, có nơi còn trang trí lộng lẫy như nhà hàng ngoài trời. Tôi ngồi xuống ghé một tiệm cà phê ngoài trời. Vì đã hơn mười giờ rồi nên trời nắng nhẹ, tôi kéo dù sát lại gần một chút. Cô nhân viên từ trong đi ra nói:

- Chị dùng gì ạ?

- Một Americano.

Cô gái đi vào trong, tôi nghe người hít một hơi. Lâu lắm rồi thành phố Victoria mới có nắng đẹp như thế này tôi phải tranh thủ “phơi nắng” một lát nếu không sẽ không cao nổi. Bỗng nhiên tôi thấy phía xa có một đám người mặc áo đen cứ như xã hội đen đang bàn tán gì đó. Tôi nhướn vai cho là bình thường, dù sao đó là chuyện của người khác. Lát sau cô phục vụ mang cà phê cho tôi, đang uống tôi giật mình vì ở chính giữa đám người đó là Bích Ly. Tôi nhanh chóng tính tiền rồi chạy theo. Đi bộ theo hơn hai mươi phút tôi mới biết hóa ra họ cũng chỉ đi về nhà trọ của tôi và cô.

Tôi đứng bên ngoài nhìn vào trong, Ly ngồi trên ghế, một cô gái có vẻ hung dữ ngồi trên ghế bắt chéo chân trông rất “chị hai”. Cô ta đột nhiên lên tiếng, tôi nhận ra giọng nói đó, giọng nói quen thuộc phát ra trong đêm tôi bị trói trong rừng. Cô ta vừa nói vừa trợn mắt như đang uy hiếp Bích Ly, chỉ tiếc vì tôi đang đứng bên cửa sổ kín nên chẳng nghe được gì, trong nhà tràn ngập người. Tôi khẳng định cô gái “chị hai” kia chắc chắn là người phụ nữ đó, ngay cả ánh mắt uy hiếp khiến tôi run lên kia cũng vậy. Tại sao Bích Ly lại có quan hệ với người đàn bà nguy hiểm đó?

Đám thuộc hạ từ trong nhà đi ra, tôi trốn vào một góc khuất hướng mắt ra. Tên cầm đầu ngoảnh đầu lại uy hiếp Bích Ly bằng ánh mắt nguy hiểm, ánh mắt ấy cũng làm tôi run người.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tôi đón xe buýt về nhà, vừa về thì bắt gặp Vũ đang ngồi trong phòng khách cắm mặt vào máy tính. Thấy tôi anh liền vẫy tay nói:

- Lại đây.

Tôi đi đến ngồi xuống bên cạnh anh:

- Sao thế?

- Sắp tết rồi, anh mua vé cho em về Hà Nội nhé! - Anh chỉ tay vào màn hình máy tính nói.

Tôi lắc đầu quầy quậy:

- Không được.

Quyết định này không phải vì tôi không nhớ nhà mà trong lúc này tôi quay về Hà Nội thì quá không thích hợp. Ly vẫn đang là dấu chấm hỏi lớn nhất của tôi, công ty của anh Liêu và Vũ đang trong thời kì cấp bách. Tuy tôi không giúp được nhiều nhưng tôi muốn ở bên cạnh anh ít ra vẫn có thể vui buồn cùng anh. Anh không nói nhưng tôi thấy anh rất mệt mỏi, anh Liêu lúc nào cũng ở bên ngoài, có hôm đến tận hai ba giờ sáng mới về.

- Sao thế? - Vũ hỏi.

- Em không muốn về. - Tôi nói thế và nghĩ anh sẽ gạt đầu như ngày thường. Nhưng không, anh nhất định bắt tôi đi. Anh nói không cần lo cho anh. Tôi nhìn anh, anh như gáy tôi kẻ mặt anh, anh nhe nhằng đặt môi lên trán tôi rồi nói:

- Nghe lời anh đi!

Ánh mắt anh quá chân thành làm tôi xốn xang. Được, tôi sẽ nghe lời anh, một tháng sau tôi sẽ về.

Tôi đi lên lầu, đi được nửa đường tôi ngoảnh đầu lại nhìn anh. Tấm lưng rộng của anh in lên mắt tôi, anh khom xuống lấy ba hộp thuốc rồi mở ra rồi vớ lấy ly nước anh cho cả nắm thuốc vào cổ họng. Bất chợt tim tôi đau nhói, không lẽ bệnh tim của tôi tái phát nữa rồi hay sao?

Tôi không rõ tại sao, rõ ràng tôi đã khỏi rồi cơ mà.

Tôi giấu Vũ hai giờ chiều ra nhà xe lấy xe đạp đi bệnh viện. Đây là lần đầu tiên tim tôi đau nhiều như vậy, uống thuốc cũng không hết đau, khó chịu hơn những lần trước rất nhiều.

Tôi đến bệnh viện kiểm tra xong thì bác sĩ dặn tôi hôm sau đến lấy kết quả. Lúc trở về tôi ghé vào siêu thị mua thêm đồ ăn thì gặp chị Ngân Đình. Thấy tôi chị sốt sáng lên tiếng:

- Tiểu Ái!

Đó là cái tên mà anh Liêu gọi tôi. Không hiểu sao người Trung Quốc thích gọi là tiểu gì đó. Nhưng mà nghe ửng rất hay.

- Chị Đình.

Chị tiến về phía tôi, trên môi nở nụ cười rạng rỡ:

- Thế nào? Sắp đến tết Tây rồi nên mua đồ đặc hả?

- Đâu có! Em mua rau củ thôi ạ! Còn chị?

Chị bước đi đều đều. Chúng tôi đi qua sạp rau quả, đến sạp rượu chị Đình mới lên tiếng:

- Chị định mua ít rượu và bánh kẹo để về Thượng Hải ăn tết.

- Vâng.

Tôi nhìn sơ qua một lượt mà choáng váng với giá một chai rượu hơn mấy trăm đô, có chai gần ngàn đô. Rượu gì mà đắt thế không biết. Chị đứng lựa qua lựa lại, dù sao tôi cũng mua xong rồi nên tôi giúp lựa bánh kẹo với chị, sẵn tiện tôi hỏi:

- Chị có gia đình ở Thượng Hải ạ?

- Đâu có, chị mang bánh kẹo cho các em ở mái ấm tình thương, đó là gia đình của chị.

- Em xin lỗi! Thế chị mua rượu làm gì? - Tôi chợt đau lòng, xung quanh tôi toàn là những người mồ côi thế mà họ còn thành công hơn tôi tưởng.

- Chị nghiện rượu.

Câu nói của chị nhẹ nhàng phảng phất qua tai tôi, vừa có chua xót và bất lực.

Chị nói tiếp:

- Chị có quá khứ rất kinh khủng, em không muốn nghe đâu.

Tôi gật đầu, trong lòng ngưỡng mộ chị. Chị dám sống, dám đối mặt với nhược điểm của bản thân, dám tu sửa bản thân và mạnh mẽ vượt lên số phận. Đó là hạnh phúc, tự do làm tất cả những điều mình thích. Tôi mơ nhiều nhưng chẳng dám thực hiện, có khi tự ti về khả năng của bản thân, được như chị chính là ước mơ lớn nhất của tôi.

Tính tiền xong tôi ra về, tôi mời chị Đình về nhà chơi nhưng chị bảo chị rất bận. Lúc tôi về nhà thì đã gần năm giờ chiều, thế mà Vũ vẫn nằm ngủ trên giường. Tôi thấy hơi lo nên mới đi đến gần giường xem anh có sao không. Tôi sờ trán anh mới biết trán anh nóng không tả nổi, bất ngờ tôi gọi anh:

- Vũ, có sao không?

Anh hôn mê không trả lời, tôi nhắn tin cho Mạnh Cảnh Liêu về giúp tôi đưa anh Vũ đến bệnh viện.

Tôi và anh Liêu đứng bên ngoài phòng bệnh. Ông bác sĩ lớn tuổi bước ra khỏi phòng Vũ định nói gì đó nhưng bị anh Liêu cản lại lời đi. Tôi quá lo lắng nên không để ý đến họ. Lát sau anh Liêu quay lại, tôi hấp tấp hỏi:

- Anh Vũ có sao không ạ?

Anh Liêu thất thần lắc đầu. Tôi nhìn về mặt anh làm sao tôi yên tâm, không có gì san anh Liêu lại có vẻ lạ thế?

- Em vào chăm sóc nó đi, anh đi mua thuốc.

Tôi vẫn hồ nghi anh, nhất định tôi phải tìm xem mấy hộp thuốc Vũ đang uống và anh Liêu sắp mua về đây là gì.

Tôi chăm sóc anh Vũ cả đêm, thuốc Cảnh Liêu mang về anh ta giữ cẩn thận không cho tôi xem.

Sáng hôm sau Vũ tỉnh dậy cũng là lúc tôi phải đến trường, đến tận tôi mới nấu cháo mang vào. Thấy tôi anh liền lên tiếng nói đùa:

- Anh tưởng em bỏ rơi anh rồi chứ!
- Hừ! Đến lúc này rồi mà anh còn đùa được, xem ra anh khoẻ rồi, em về đây.
- Khoan đã, anh bệnh nặng lắm.

Anh vờ nằm xuống giường, tay chân sụi lơ như bệnh nặng lắm. Tôi đặt hộp cháo lên bàn, nói:

- Thế thì sao? Sao em phải chăm sóc anh chứ?
- Đừng vô tình thế chứ? Em chưa trả tiền thuê phòng mà.
- Hay lắm! – Tôi nói.

Tôi mở hộp cháo ra múc cho anh một bát. Anh nhìn bát cháo trên tay tôi nhăn mày:

- Ăn cháo? Anh không ăn.

Tôi thấy buồn cười quá. Anh trông trưởng thành thế mà cũng có lúc trẻ con đến vậy. Theo đúng hẹn buổi chiều tôi đến chỗ bác sĩ lấy kết quả. Khi vào phòng ông nhận ra tôi ngay:

- Ay, cháu ngồi đi.

Tôi căng thẳng ngồi xuống ghế đối diện bác sĩ. Rõ ràng tôi đặc biệt giữa các bệnh nhân của nên bác sĩ mới nhớ tên tôi thế. Ông lấy kết quả ra từ ngăn kéo, tôi bắt đầu hơi run. Bệnh tôi tôi hiểu, nhưng tôi sợ rời xa Vũ.

- Cháu mau nhập viện điều trị đi! - Bác sĩ nói rồi đưa tờ kết quả cho tôi. Cầm tờ giấy trên tay tôi hồi hộp đọc, theo đó bác sĩ cũng giải thích:
- Cháu bị suy tim cấp, cần nhập viện gấp.

Tôi vừa sốc vừa không tin:

- Sao có thể thế được? Đúng là trước kia cháu từng bị suy tim nhẹ nhưng đã rất lâu rồi, lúc ấy bác sĩ nói chỉ cần uống thuốc là sẽ khỏi.
- Đúng là sẽ khỏi nhưng suy tim sẽ nặng dần, đến lúc nào đó thuốc không còn có thể trị được nữa. Nếu không cháu chỉ còn ba tháng nữa thôi! Nếu có tim có thể cấy ghép, cháu sẽ không sao.

Tôi thấy mình không còn chút sức lực nào nữa, buông thõng hai tay; tôi đi ra khỏi phòng. Tôi bước đi như người vô hồn lên cầu thang, hướng đến phòng bệnh của Vũ.

Bên ngoài khung cửa sổ cái rét ập tung vào người tôi, không hiểu sao tôi lại khóc. Thì ra đây là cảm giác lo sợ trước bờ vực cái chết, tất cả đều ám ảnh và khủng khiếp. Tôi không muốn xa tất cả mọi người; xa mẹ, Vũ và Bích Ly và cả Cadi nữa. Tôi như cảm thấy mình đứng lơ lửng giữa rừng cây lá khộp già buốt, cô tịch và đơn côi. Tôi ngước lên cao, ngọn cây khẳng khiu đen nhánh chìa thẳng lên trời, mầm non khê khẳng nhú lên xanh mon mọn nhưng không có cảm xúc mà chỉ còn lo sợ và bất an.

Tôi ngồi cong người trên nền đất, chưa bao giờ tôi muốn sống đến thế này. Muốn làm tất cả, thử tất cả và mạo hiểm tất cả để nếm trải thật nhiều.

Tôi úp mặt xuống đôi tay đan chéo trên đầu gối. Đột nhiên một giọng non nớt cất lên như tiếng họa mi hót:

- Chị ơi! Dẫn em về với mẹ em đi!

Tôi ngước lên nhìn đứa bé, nó tầm ba bốn tuổi, mặc một chiếc màu xanh da trời nhẹ nhàng. Đứa bé đột nhiên nhìn tôi bằng ánh mắt trong sáng, đưa đôi tay bé xíu lên lau nước mắt tôi:

- Chị đừng khóc.

Tôi nở nụ cười, bóng tôi in đôi mắt sáng như gương của cô bé:

- Mẹ em ở đâu?
- Mẹ em ở khu D, phòng 103 ạ!

Tôi nhìn cô bé, nắm chặt đôi bàn tay bé xíu dặt đi. Tôi chợt nhận ra cô bé mang cho tôi sự bình yên.

Tôi đi mấy lần thang máy rồi mới nhớ ra khu D là khu dành cho bệnh nhân điều trị bệnh nặng, thường là ung thư. Tôi đưa cô bé đến tầng sáu, như đã quen thuộc mà bé độc bước đi đến phòng 103 rồi mở cửa. Không hiểu sao cô bé vẫy tay gọi tôi vào phòng.

Bước vào trong tôi liền bắt gặp một người phụ nữ mặc đồng phục bệnh nhân, trên đầu đội mũ. Tôi quay sang nhìn tấm bảng phía cuối giường để bà Lena Hinton, ba mươi hai tuổi và mắc ung thư máu.

Tôi hơi choáng nhưng chợt hiểu ra lí do tại sao người phụ nữ lại đội mũ lên rộng che hết đầu. Tim tôi nhói lên, Lena thấy tôi liền đặt chiếc laptop trên đùi xuống:

- Em đưa con chị về đúng không?

- Vâng.

Tôi xót xa cho người phụ nữ tiều tụy trước mặt. Đó là lần duy nhất tôi thương xót cho một người lạ lần đầu tiên gặp mặt, chắc là do sự ốm yếu và bệnh tật của Lena.

Chị cười nhẹ quay sang phía cô bé nói:

- Con mau mang ghế ra cho chị ngồi.

- Để em. - Tôi đỡ ghế từ tay cô bé.

- Con bé là Anna. Chắc em hơi khó hiểu. Thật ra chị nằm viện hơn hai tháng nay rồi nên không thể đưa cô bé đi đâu chơi. Chắc vì thế mà nó hay đi lung tung.

- Sao chị không để em ấy ở nhà để ba chăm sóc? - Tôi hỏi.

- Nó không có ba.

- Em xin lỗi. - Tôi thấy hối hận vì câu nói của mình.

- Không sao! Dù sao cũng cảm ơn em đã dắt Anna về nếu không con bé đi lạc mất.

- Không có gì ạ! Cô bé đáng yêu thế nào làm sao em để cô bé ngoài đó được.

Cô bé vói tay đòi tôi bế lên, tôi đặt cô bé lên đùi nhưng mắt chú ý đến màn hình vi tính, tò mò hỏi:

- Chị phải làm việc ả?

Chị nhìn tôi lắc đầu:

- Đâu có! Chị viết tiểu thuyết, chị là nhà văn.

- Thật sao? Hay quá, em cuối cùng cũng gặp được một nhà văn. Bút danh của chị là gì ả?

- Bút danh của chị là “Đon”.

- Đúng rồi, em từng đọc sách của chị. Có một câu trong cuốn sách “Mưa bụi giữa thu” là “Mùa thu làm ta buồn vì sắc màu ảo diệu. Tôi buồn vì mưa bụi cứ bám riết lấy mùa thu của tôi, làm tan biến giấc mộng đẹp duy nhất của cuộc đời tôi”. Đọc xong cuốn đó em khóc nhiều lắm lắm luôn, sau này mỗi lần nhắc lại liền thấy nhói.

Chị chăm chú nghe tôi nói, miệng cười khả ái:

- May quá. Nhưng chị không còn nhiều thời gian nữa rồi, có khi đây là cuốn tiểu thuyết cuối cùng của chị.

Tôi im lặng lắng nghe chị nói, đôi mắt ấy ẩn hiện nét buồn nhưng lạc quan và tràn đầy hy vọng. Dường như chị nhận ra mình đang nói tới chuyện buồn nên hoạt bát chuyện chủ đề:

- Thế em tên gì?

- Ay ạ.

Tôi xem đồng hồ đã gần năm giờ chiều nên xin phép về trước, lúc tôi đứng dậy chị nói:

- Phiền em quá!

- Đâu có ạ, khi nào em lại đến nhé!

Tôi đi ra khỏi phòng, tôi chợt nhớ ra tờ giấy kết quả bị tôi nhét vào túi liền rút ra, miết thẳng lại.

Lena làm tôi thấy hổ thẹn vô cùng, cuộc sống của chị ngăn ngủi như vậy nhưng vẫn rất lạc quan, hướng chỉ tôi còn tới tận ba tháng, còn có thể làm nhiều việc hơn nữa.

Nghĩ thế tôi phần chần hẫn, vội vàng về khu B. Trên đường đi tôi vô tình va phải một người trên tay cầm một xấp tài liệu, cú va đập kia làm chúng tôi té lăn ra nền, tài liệu và tờ giấy trên tay tôi rơi xuống. Tôi vội nhặt đồng giấy lên, vừa riu rít:

- Xin lỗi, tôi không cố ý.

- Không sao.

Bất chợt cả hai dừng lại, tôi nhận ra một giọng nói quen thuộc, ngược lên mới nhận ra đó là Cadi. Cậu cũng rất bất ngờ:

- Thật là...

Có lẽ tôi đã không để ý tới Cadi đang cầm tờ giấy của tôi. Lúc nhận ra thì Cadi đã đọc hết. Cậu nhìn tôi bằng ánh mắt kinh hoàng. Lúc đầu tôi không biết tại sao nhưng khi thấy tờ giấy trên tay cậu tôi mới hiểu được lí do tại sao. Cậu gấp gấp nín tay tôi ngồi lên ghế mặc cho đồng giấy lộn xộn trên sàn rồi nói:

- Có đúng không? Có thật cậu bị suy tim cấp...

- Tôi không sao mà!

- Cậu còn định giấu tớ, theo kết quả này thì bệnh không nhẹ đâu. Cậu mau nói thật đi? - Cậu nói dồn dập, ngữ điệu vừa lo lắng vừa hoảng loạn.

Đối diện với Cadi tôi không biết có nên nói hay không nhưng bất chợt nhận ra đây là bệnh viện nhà cậu, muốn biết chút thông tin về bệnh tình của tôi không khó; vả lại Cadi là bạn thân của tôi:

- Tôi còn ba tháng nữa. Bác sĩ nói tôi nên nhập viện, ông ấy nói tôi có thể thay tim để được sống tiếp, nhưng tôi thật sự không muốn nhập viện!

- Cậu nói mà không quan tâm đến sức khỏe bản thân gì cả, nếu như cậu xảy ra chuyện gì thì thế nào? Đúng vậy. Tôi sẽ nhờ ba tôi giúp, tôi sẽ nói với Vũ khuyên cậu nên nhập viện. Nhấ Ái, cậu phải nhập viện.

- Không được, tôi không muốn cậu nói với Vũ, cũng không nhập viện. Cậu nói nhờ cha cậu. Đúng, bác ấy là viện trưởng nhưng đâu thể tạo ra tim. Hiện tim đâu phải ai cũng làm được. Cậu muốn tôi cắn rứt cả đời này ư? Không, tôi sẽ không làm gì cả, không nhập viện, không phẫu thuật.

- Thế cậu muốn tôi làm gì? - Đột ngột Cadi nắm chặt vai tôi hét lớn. Tôi giật mình ngỡ người không dám nói gì. Cậu ôm chầm lấy tôi, ti cầm lên vai tôi. Tôi thấy người cậu run bần bật. Trong chính khoảnh khắc ấy cậu làm tôi nhận ra tình cảm tận đáy lòng cậu, một tình cảm chân thành. Tôi để mặc cậu rơi nước mắt trên vai tôi. Ai nói là nam tử hán không được khóc, họ có quyền được khóc cho bản thân và chính người mình yêu.

Tôi thấy vai mình ươn ướt, tận đáy lòng dấy lên một nỗi áy náy tội cùng. Tôi không yêu Cadi, tôi yêu Vũ và tôi biết anh cũng yêu tôi. Vì không thể đáp lại tình cảm mà tôi lo sợ sẽ mất người bạn như Cadi.

- Cậu cứ làm gì cậu muốn. - Tôi nói.

Cậu nói lỏng tay, đối diện với tôi:

- Thật chứ?

Tôi gật đầu.

- Thế tôi vẫn sẽ làm tất cả để cậu sống.

Cậu buông tôi ra, đứng dậy đi về phía hành lang nhặt giấy lên rồi đi về phía trước. Đèn chiếu bóng cậu in dài chắc nịch trên sàn, vững chãi và kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Tôi đi đến khu B cùng lúc Vũ đang làm thủ tục xuất viện, thế là tôi cùng anh về nhà. Anh có hỏi tôi đi đâu nhưng tôi không nói, tranh thủ lúc anh không

chú ý tôi ném tờ kết quả vô sọt rác. Vừa về đến nhà anh lao đầu vào công việc. Tôi nghe Mạnh Cảnh Liêu nói lại công ty nhờ sự giúp đỡ của chị Ngân Đình nên đã có thể hoạt động trở lại. Mặc dù việc xoay vòng vốn rất khó khăn nhưng môi giới rất tốt, nghe tin đó tôi rất vui.

Tuy nhiên đối với Khả Dư Khoa đều không có liên lạc với chúng tôi, tôi thấy Mạnh Cảnh Liêu giận lắm, mỗi lần tôi nhắc đến Dư Khoa là y như rằng Mạnh Cảnh Liêu sẽ hét toáng lên: “Đừng nói nữa!”

Việc công ty đã rất ổn, chúng tôi chuẩn bị ăn tết Tây. Còn hơn hai tháng nữa mới đến tết âm lịch nhưng Vũ có vẽ vội vàng đặt vé cho tôi. Tôi hỏi sao anh cần vội thế thì anh bảo anh cũng sẽ về Hà Nội và về mua về Tết nên đặt sớm nếu không sẽ hết vé. Tôi không chú tâm mấy đến ý định của anh mà lên kế hoạch cho riêng mình.

Nhà tôi chỉ có mỗi mẹ và tôi, tôi sẽ đưa anh về ra mắt mẹ, chắc là vui lắm.

Mấy ngày này tôi được nghỉ tết dương lịch nên cũng tương đối rảnh rỗi. Ngoài dọn dẹp nhà và mua đồ ăn thì không có gì khác, chủ yếu phòng hờ khi bạn bè của Vũ và Mạnh Cảnh Liêu đến.

Cũng may tôi có đề phòng nếu không bạn bè của Vũ và anh Liêu đến lúc gần chín giờ đã không có gì ăn rồi. Cả tốp hơn mười người, nam có nữ có. Hầu hết tôi đều không quen biết ai, chỉ ít tôi biết được vài người qua lần dự tiệc kia. Nhưng tôi phải nói là họ rất tử tế, có người mang rượu, có người mang bánh hay trái cây.

Mạnh Cảnh Liêu đã hẹn họ trước mà quên mất nên cũng không báo với tôi, gấp quá tôi đành lấy trái cây chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh ra mời. Mấy cô gái mắt xanh xinh đẹp hay chọc ghẹo tôi: “Ày là người duy nhất được Simon kể lại với chúng tôi. Đã nghe đến danh tính lâu rồi nhưng thật sự là chưa có dịp để gặp gỡ, không ngờ người làm Simon nói nào cũng nhớ chính là cô gái xinh đẹp này?”

Tôi hơi ngượng liền cúi gằm mặt xuống.

Trong các bạn của Vũ tôi thấy mình hợp nhất với Apby - một chị xinh đẹp và chỉ cao bằng tôi. Chắc là phần nào hiểu được tính hay quên của Mạnh Cảnh Liêu mà Apby mua sẵn nguyên liệu nấu lẩu hải sản. Trong lúc tôi và Apby nấu lẩu thì Joey cá tính, Willy sấm sét gọt trái cây và nhặt rau. Những biệt danh kia là Apby kể cho tôi.

Apby lo nấu nước còn tôi thì thái mực, tôi muốn tìm hiểu thêm về còn người Vũ trong công việc nên lên tiếng hỏi Apby:

- Ở công ty Siamon chắc lạnh lùng lắm đúng không chị?

- À, Siamon đối với đối tác như chị rất lạnh lùng, có đôi khi rất nghiêm túc quá luôn ấy chứ? Cậu ta đúng là tính tình vô cùng khó đoán, lại khó tính không ai bằng, làm việc thì luôn luôn nghiêm túc. Thế nào? Muốn tìm hiểu xem ở công ty người tình có đào hoa không à?

Tôi gạt nẩy mình lắc đầu:

- Đầu có!

- Nhưng mà gần đây công ty Siamon đang rất...

- Apby...Xong chưa. - Mạnh Cảnh Liêu cướp lời không cho Apby nói tiếp.

Tôi rất lấy làm lạ vì hành động của Mạnh Cảnh Liêu mà Apby cũng không nhắc đến chuyện công ty nữa.

- Sắp xong rồi. - Apby nói.

Tôi thái mực xong liền đưa cho Apby còn mình đi dọn bát đĩa lên bàn ăn. Tôi không biết đám con trai trên phòng khách lôi đâu ra một máy chơi game đánh guitar chơi ỳnh ỏi. Tôi đứng trong bếp thấy Vũ chơi vui vẻ với cây guitar đeo chéo ngang hông, một anh bạn cùng đứng song song với Vũ cầm mắt lên màn hình ti vi đầy màu sắc và chuyển động.

Apby vỗ nhẹ lên vai tôi nói:

- Trước kia Siamon rất khép kín, từ khi chị nghe anh ấy kể về em.

- Anh ấy nói em thế nào ạ?

- Em trong mắt anh ấy là cô bé chẳng chịu trưởng thành nhưng rất can đảm và nghiêm túc, đôi khi lại liều mạng làm nhiều điều mà không tính trước tính sau.

Tôi vừa vui vừa giận, không lẽ trong mắt anh tôi trẻ con đến thế sao?

Tôi đảo mắt nhìn anh chơi đùa như đứa trẻ cùng bạn bè thời tuổi thơ. Tôi mỉm cười nói với Apby:

- Anh ấy tặng bóc em đó mà!

Apby biết tôi nói đùa nên tiếp tục dọn nồi lẩu ra bàn. Thường thì người Canada rất thích ăn đồ Đông Nam Á, tôi hiểu phần nào món ăn hôm nay là lẩu.

Hơn thế hôm nay trời se lạnh, ăn lẩu là hợp nhất.

Bây biện xong Apby đi gọi các “ông anh” vào bếp. Tôi mở tủ lạnh lấy mấy lon bia ra, mấy vụ ăn uống thế này mà không có còn còn gì mà vui nữa.

Hơn mười mấy người tập hợp lại bàn ăn dài, tất cả đều biết tôi. Một anh có vẻ hoạt bát ra tay giới thiệu tất cả mọi người:

- Chắc là Ay không biết hết tất cả mọi người ở đây rồi. Đây là Henry, Jack, Mark và Jase. Anh là Anthony, gọi anh là Ann. - Ann vừa nói vừa chỉ người ngồi cạnh mình từ trái sang.

- Ann, cậu nói nhiều quá, uống đi. - Mạnh Cảnh Liêu vừa nói vừa dí lon bia sát miệng Ann, quay sang phía tôi nói cười ra mặt:

- Tiểu Á đừng nghe Ann, mau ăn đi, nghe hết chuyện của cậu ta tới chiều.

Tôi bật cười.

Nói chuyện từ nãy đến giờ tôi không thấy Vũ đâu hết. Lúc định đi lên lầu tìm anh thì tôi gặp anh đang đi xuống cầu thang, sắc mặt không tốt lắm. Tôi vội chạy đến cạnh anh thăm dò:

- Vũ, anh không sao chứ?

Anh lắc đầu nhưng đôi mày nhíu lại, một thân đi xuống bàn ăn. Tôi lảng lạng đi theo sau anh.

Cả buổi trưa chúng tôi đều cười nói vui vẻ. Vì lúc sáng hội bạn gái chúng tôi đã nấu ăn nên khi ăn xong thì hội bạn trai phải dọn dẹp rửa chén. Thế nên hội bạn gái chúng tôi đang ngồi trên sofa ăn bánh phở mai xem tivi, lâu lâu lại quay xuống bếp nhìn xem hội bạn trai đang làm gì. Cứ tưởng họ vụng về không biết dọn dẹp rửa bát ngờ đâu chỉ một loáng đã dọn xong cái bếp lộn xộn và đồng bát đĩa chất cao ngất.

Vũ mở nắp lò nướng lấy ra mấy khay bánh quy thơm lừng. Tôi vừa ngửi thấy mùi liền chạy ù vào, dán mắt lên khay bánh nói:

- Thơm quá! Cho em một cái đi.

Anh cẩn thận xếp bánh vào đĩa rồi thuận tay đưa cho tôi một cái rồi nói:

- Coi chừng nóng.

Tôi cười phi thoi ngועi chiếc bánh trên tay, cắn thử một miếng. Bánh giòn rộm và mùi mè đen béo ngậy hấp dẫn làm tôi ngây ngất:

- Giống y hệt bánh đóng hộp. - Tôi cười nham hiểm:

- Sau này làm cho em nhiều vào nhé!

Anh “hừ” một tiếng rồi cốc đầu tôi:

- Anh sẽ dạy cho em cách làm, em làm cho anh ăn, đừng có mà lười biếng đấy!

Nói rồi anh mang đĩa bánh ra phòng khách, để tôi đứng sau gọi anh đầy ừy khuất:

- Vũ!!!

Vừa ăn bánh chúng tôi vừa chia đôi chơi cờ ti phú. Mãi đến tận hơn năm giờ chiều tất cả mọi người mới ra về. Vũ đứng ngoài cổng tiễn mọi người, thế mà mọi người còn rủ anh đi tặng hai. Họ cũng rủ tôi nhưng tôi còn một chuyện cần làm nên từ chối. Tôi đứng ở cổng nhìn xe mọi người khuất dần, lúc trở vào ngay lập tức thực hiện kế hoạch. Thật ra không phải là kế hoạch gì lớn cho lắm nhưng tôi định tìm xem thuốc mà Vũ uống là thuốc gì.

Nơi mà tôi nghĩ đến đầu tiên là phòng làm việc và phòng ngủ. Tôi đi lên lầu, trong nhà không có ai nên khá vắng lặng. Lục lọi hết tất cả ngăn kéo, hộp cứu thương... nhưng tôi vẫn không thấy thế là tôi mở ngăn kéo, lấy chìa khoá xe của anh. Thế nhưng tôi chỉ thấy một chìa khoá Mada, mấy xe còn lại đều mở bằng điều khiển. Chẳng thấy cái điều khiển nào nên tôi vội cầm chiếc chìa khoá chạy xuống nhà xe.

Từ xa tôi chỉ thấy troi có một chiếc xe. Tôi tra chìa khoá vào ổ, lục tung bên trong lên mà vẫn không thấy. Bây giờ trong đầu tôi đang có hai câu hỏi lớn, thuốc anh để ở đâu và xe của Vũ và anh Liêu đâu mất hết rồi.

Tôi trở vào trong nhà, bỏ chìa khoá vào ngăn kéo tủ rồi đi xuống lầu, bật tivi lên xem. Không biết tôi ngủ thiếp đi lúc nào nhưng khi thức dậy đã thấy mình nằm trên giường. Tôi nhìn xuống đất không thấy Vũ đâu nên đứng dậy đi vào phòng làm việc của anh. Đêm khuya yên tĩnh tới mức nghe rõ môn một tiếng bước chân tôi và tiếng thờ dài của anh. Tôi mở cửa phòng rồi đi vào, đã hơn một giờ sáng rồi mà anh vẫn ngồi trên bàn làm việc.

Ánh đèn trên bàn sáng soi lên khuôn mặt mệt mỏi của anh, tôi đứng cách anh vài bước. Thấy anh thế này tôi thật không nỡ, có lẽ anh giấu tôi nhiều chuyện. Anh ngồi đó mà hình như anh không để ý đến tôi. Tôi đứng lặng nhìn tấm lưng anh đang oằn mình gánh vác công việc. Tôi biết tôi đâu thể giúp anh nhưng mỗi lần anh ngồi một mình trong phòng làm việc đến tận một hai giờ sáng thì ruột gan tôi như xoắn lại, đau tê tâm liệt phế.

Dưới ánh đèn anh trở nên mơ hồ hẳn đi, tôi từng nói tôi rất thích lúc người đàn ông chú tâm vào làm việc, họ rất nghiêm chỉnh, đứng đắn. Tôi cứ ngỡ câu

đó là do tôi bịt miệng nói ra, hóa ra là tôi thích thật.

- Em...sao lại thức dậy thế? Mau ngủ đi.

Tôi nhào tới ôm cổ anh, nức nở:

- Sao anh không nghỉ ngơi?

Sở dĩ tôi không phải lo cho anh lúc này không thôi mà còn lo sau này anh cứ như vậy thì ai nhắc nhở anh.

- Anh định khi nào em nghỉ hè sẽ cho em đi Roma chơi vài tuần, sau đó đưa em đi Paris nữa. Chẳng phải em nói em rất muốn đi sao?

Trong khi tôi ngủ ngon giấc trên giường thì anh lại mất ăn mất ngủ vì tôi có đáng không?

Tôi nhìn lên dây số dài trên màn hình, hình như là cổ phiếu, anh mau cổ phiếu của công ty khác hay sao?

Tôi nói lòng tay ra, hối hận nói:

- Không cần! Em không muốn đi nữa. Anh nghỉ ngơi đi! - Anh còn...

Tôi kéo anh ra khỏi phòng làm việc, xô anh lên giường. Anh bất ngờ trước hành động của tôi, tôi leo lên nằm vào phía trong tường rồi chấn một cái gối ôm ở giữa, kéo chấn ngủ. Anh đứng hình nhìn tôi đắp chăn, vừa cười vừa nói:

- Ngủ chung luôn hay sao?

Tôi che chấn kín mặt, cố gắng nhắm mắt:

- Đừng có nham nhở, ngủ đi.

Tôi thoáng hối hận vì hành động vừa nãy, ngày mai thế nào anh cũng ghẹo tôi mà xem.

Sáng hôm sau khi tôi thức dậy liền chạm mặt anh. Nắng buổi sáng trong lành chiếu qua cửa sổ ấm áp, tôi đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt xong đi ra vẫn thấy anh đang nằm ngủ trên giường. Ai bảo đêm qua thức khuya quá làm gì, mà cũng may lúc này tôi đã tắt đồng hồ báo thức nếu không anh đã dậy từ lâu rồi.

Tôi ngồi bên khung cửa sổ nhấp nháp ly cà phê, cảm giác thật thi vị. Đầu xuân không khí mát lạnh làm đầu óc sáng khoái, tôi nhìn lên cành cây bắt ngang qua khung cửa sổ đọng đưa, chồi non tỏa ánh hào quang dưới bình minh.

Tôi quay sang nhìn anh đang ngủ, đã rất lâu rồi tôi mới ngắm anh lâu đến thế, từng đường nét khuôn mặt rần rờ, sống mũi cao cao khắc tạc lên trong lòng tôi một bức tượng vừa đẹp vừa nặng.

Đó phải chăng là thứ anh làm tim tôi loạn nhịp ngay từ lần đầu gặp mặt, không phải quý ông trang nhã nhưng chân thật tận đáy lòng?

Anh tại sao lại làm tôi khó tâm đến vậy?

Tôi cứ thế nhìn anh thật lâu, cảm giác bất an tận sâu thẳm lòng tôi mách bảo tôi phải nhớ anh, nhớ rõ từng ánh mắt, từng câu nói của anh, có lẽ tôi hơi ích kỷ.

Anh khẽ động mình, tôi quay ánh mắt ra cửa sổ để anh không phát hiện tôi đang nhìn anh, sau lưng không động tĩnh tôi mới vừa quay lại vừa đề phòng.

Anh rời đi từ lúc nào, trên giường chỗ anh nằm còn ấm, tôi vút thẳng nệm rồi gấp chăn lại gọn gàng. Cảm giác ấm áp truyền từ ngón tay chạm vào trái tim mãnh liệt.

Tiếng cửa phòng mở ra, tôi đoán chắc là Vũ nên không quay lại mà chỉ lên tiếng:

- Chúng ta đi ăn sáng nhé!

Không ngờ giọng nói đáp lại tôi không phải của Vũ mà là của anh Liêu:

- Vũ đi ra ngoài sớm rồi.

Tôi gật đầu, có sự kiêng dè luôn tồn tại giữa tôi và anh Liêu. Vũ đối với tôi rất mực yêu thương, anh Liêu luôn xem tôi như đứa em gái, thế nhưng tôi không rõ bức tường cản lối tôi là gì.

Tôi đi xuống bếp nấu cháo yến mạch, chờ khi nào Vũ về chúng tôi cùng ăn.

Trong lúc chờ Vũ tôi lên mạng tìm cây cảnh gì đó trang trí trong nhà và ngoài vườn. Khó khăn lắm tôi mới chọn được vài chậu hoa chịu hạn giá rẻ và hai chậu hoa giấy leo.

Chờ người giao hoa mang hoa tới tôi liền đi xuống nhà kho lấy vài khuôn dây thép rồi ra vườn, tôi đóng hai cọc sắt xuống nền đất. Bỗng cổng nhà mở ra, tôi cứ tưởng là người giao hoa hóa ra là Vũ. Thấy tôi loay hoay anh liền đi về phía tôi, hào sảng lên tiếng:

- Em làm gì thế?

Tôi quấn dây thép thành vòm tròn, anh cũng phụ tôi cắt dây thép:

- Em mới đặt mua hoa giấy trên mạng, định làm xong cái vòm này sẽ trồng hai gốc hoa giấy leo ở hai bên, sau này nó sẽ thành vòm rất đẹp.

- Hay lắm, em mua hoa màu gì?

- Là màu trắng và màu hồng tím, đẹp đúng không?

Anh “ừ” một tiếng, chuông cửa vang lên ding dong, tôi và anh chạy ra cổng nhận hoa. Người giao hàng đưa giấy bút cho tôi ký nhận, Vũ cùng người giao hàng mang mấy chậu cây lớn vào trong trước còn tôi mang mấy chậu nhỏ vào sau.

Mang vào xong hết tôi chống hông xoay qua xoay lại nói:

- Xong rồi, em tự làm tiếp được, anh chưa ăn sáng mà đúng không?

Vũ dùng xẻng đào hố, miệng cười ảm áp:

- Ta cùng làm rồi ăn sáng luôn, em làm một mình sẽ mệt lắm đó!

Tôi nở nụ cười, trong mắt anh trong veo soi hình ảnh tôi nở nụ cười vô tư. Sau này hơn năm năm nữa vòm hoa giấy này sẽ xum xuê hoa lá, đâm chồi nảy lộc bắt đầu một cánh cổng mới sán lạn. Tương lai ấy mới đẹp để biết bao!

Vun xong hai gốc hoa giấy chúng tôi xếp mấy chậu cảnh nhỏ lên giá, lớp hoa trái đều như cánh đồng hoa xa tận chân trời. Chúng tôi hạnh phúc bên nhau, dành ra khoảng trời tận hưởng.

Thành phố Victoria nổi tiếng có vườn hoa đẹp mà tôi chưa bao giờ thưởng ngoạn. Bởi lẽ câu nói “Thiên đường không dành cho kẻ nghèo”, ý tôi muốn nói là tiền vé vào thăm vườn hoa đắt tới mức tôi có muốn cỡ nào cũng chẳng thể đi. Thế mà hôm nay sau khi ăn cháo yến mạch xong anh lại rủ tôi đi vườn hoa, lại nói là ở gần đó mở hội chợ rất vui.

- Hoá ra là anh muốn cùng em hẹn hò chứ gì, anh định mượn cớ đi hội chợ, đáng tiếc vì em quá thông minh nên hiểu hết! - Tôi ra về hân hỉ vì đọc được suy nghĩ của anh.

Anh không về gì là ngạc nhiên, lại còn hạ giọng:

- Hôm nay hội chợ giảm giá, có đi không thì bảo.

Tôi giãy nảy:

- Đi thì đi, chơi mà!

- À, đúng rồi, sách của em - Anh lấy ra từ cặp da của mình năm quyển sách luật dày cộm đưa cho tôi rồi nói tiếp:

- Anh có người bạn là luật sư rất giỏi lại còn rất biết sách nào tốt cho cỡ trình độ năm ba của em nên anh nhờ cậu ta mua giúp, sáng nay anh mới qua lấy.

Tôi ôm chầm sách nặng trong lòng biết ơn vô cùng. Mấy cuốn sách này tôi từng thấy nó được đặt trong tủ trưng bày của một nhà sách lớn, số tiền đè bên dưới là một con số khủng, ở đây tôi có năm quyển, đủ tiền ăn học và nhà trọ của tôi hơn hai tháng. Tôi cảm kích vì anh vẫn hay để ý đến tôi, lần anh đi Roma anh nói sẽ mua sách cho tôi nhưng ngay cả tôi cũng quên mất, thế mà anh vẫn nhớ:

- Cảm ơn anh!

- Cái gì? Anh nghe không rõ. - Anh cố ý trêu tôi, tôi biết nhưng vẫn đáp:

- Cảm ơn anh!!!

Anh giờ tay làm ống nghe tiếp tục ghẹo tôi:

- Nói lại đi, anh không nghe thấy!

Tôi “hừ” một tiếng kéo dài rồi nói:

- Cảm ơn, cảm ơn cảm ơn...!

Anh bật cười xoa xoa đầu tôi.

Tôi đem sổ sách lên lầu đặt lên bàn rồi dùng lược chải mượt tóc, vớ lấy cái mũ rộng vành rồi chạy ù ra cổng.

Trên lầu Mạnh Cảnh Liêu đang ngồi trên bàn cạnh lan can, trên mặt đeo thêm cặp kính tròn vo y hệt nhà văn, thấy tôi và Vũ ra ngoài liền nói với theo:

- Trưa nay đừng về nhà nhé, cứ ăn ở ngoài đi, tôi cần yên tĩnh.

- Bộ chúng tôi làm anh khó chịu lắm à? - Vũ gạt chân chống xe đạp nhìn lên lầu nói.

- Đâu có, tôi mà dám than phiền với tiểu Vũ nhà này sao? - Anh Liêu vừa uống ngụm cà phê vừa ngóng xuống, ánh mắt dù xa nhưng tôi thấy sự trù mến trong anh.

Vũ ra hiệu cho tôi ngồi lên yên sau, đến lúc này tôi mới hận tại sao lúc này chẳng chịu mặc quần lại học đòi mặc váy, bây giờ rất bất tiện.

Tôi ngồi lệch sang một bên, anh đạp xe chậm chậm qua đường nhựa. Năm nay khí hậu ẩm áp hơn nhiều năm trước, mùa xuân khoảng mười mấy độ nên không khí cũng hơi lạnh.

Tôi vòng tay ôm qua hông anh, dựa đầu vào tấm lưng rộng của anh. Ngay lúc này đã là quá tốt đối với tôi, có thể bên cạnh người mình yêu thương là sự may mắn. Ông trời đã khéo léo mang chúng tôi lại gần nhau, dễ yêu, dễ nhớ; lần anh chở tôi trên xe đạp vào chiều mưa nắng ấy đẹp hơn bây giờ. Đó là lúc tình cảm vươn lên như mầm non, bây giờ chúng tôi sắp kết thúc rồi, tự hỏi ông trời làm nên tình yêu đầu của tôi nhanh như vậy để làm gì, có chăng cũng chỉ là một chuyến tàu huyền ảo của cuộc đời?

Anh đạp xe nhanh như gió, lần vẩy tôi lần tần như con sóng, đẹp đẽ và mộng mơ như trong chuyện cổ tích. Suốt dọc đường anh không nói gì, tôi không biết anh có yêu tôi không nhưng chưa lần nào anh nói với tôi “anh yêu em”, tôi không đòi hỏi anh phải thổ lộ nhưng có đôi khi tôi ước anh nói với tôi một lần để chắc rằng anh có yêu tôi.

Bỗng nhiên tôi muốn siết chặt anh, có lẽ trong anh vẫn luôn sống với cô đơn mà tôi không thể hiểu được. Thành phố Victoria lớn như vậy, đẹp như vậy nhưng ba năm qua tôi như chưa từng biết đến. Anh thấy tôi siết chặt liền ngạc nhiên hỏi:

- Lạnh à, tiết trời này bình thường mà!

- Đâu có.-Tôi đáp.

Bánh xe quay tròn tròn, tôi nhìn sang hai bên đường bắt gặp lùm hoa cẩm tú cầu nở. Vì thời tiết ở đây lạnh nên hoa cẩm tú cầu rất nhiều, cứ như đám hoa đại trên đường ga xe lửa lớn ở thành phố này.

- Hoa ở đây nhiều giống ở Đà Lạt nhỉ? - Anh nói.

- Ủ. Em hỏi anh cái này nhé?

- Em hỏi đi. - Anh trầm mặc nghiêm túc hẳn.

- Nếu như, em nói nếu thôi, nếu em nói dối anh một việc rất quan trọng liên quan đến tính mạng em anh có giận em không?

- Tất nhiên là không. Anh chỉ tự trách bản thân không đủ hiểu em để em lừa anh. Nhưng nếu em nói dối lừa anh không cho anh giúp em anh sẽ hận em cả đời này.

Câu nói của anh làm tim tôi lạnh buốt, hận cả đời sao?

- Ủ. - Tôi đơn đơn mà trả lời.

- Sao em hỏi anh như vậy? Chẳng lẽ em nói dối anh à? - Anh thất kinh hỏi tôi.

Tôi giật mình, tôi đang im lặng cho tình yêu hay đang mong tình yêu nhanh chóng kết thúc đây?

Tình yêu quá mong manh, dễ bị gió thổi bay mất, dễ bị đánh rơi, dễ làm tan vỡ và khó làm trọn vẹn.

- Đâu có, em nói thế thôi chứ làm gì có chuyện giầu anh.

Xe dừng lại nơi đang tổ chức hội chợ, bên cạnh là vườn hoa vòm nổi tiếng. Người đi hội chợ có thể gửi xe bên ngoài rồi mua vé vào vườn. Tôi đứng chờ anh gửi xe, mấy ngày này người ta đi xe đạp nhiều, mục đích chủ yếu là bảo vệ môi trường, và lại đường phố ở đây đẹp như vậy đi xe đạp rất tiện ngắm nhìn.

- Đi thôi.

Anh mua sẵn vé vào vườn và vé hội chợ, lúc vào liền hỏi tôi:

- Đi hội chợ hay vào vườn hoa trước?

Tôi ngẫm nghĩ mới đưa ra kết quả:

- Đi vào vườn hoa trước đi!

Anh gật đầu. Chúng tôi đi qua biển người mênh mông, anh luôn nắm chặt cổ tay tôi, chắc anh sợ tôi đi lạc, anh còn dặn:

- Nếu bị lạc thì đứng nơi nào cao nhất có đông người qua lại, trong đám người qua lại ấy chắc chắn có anh, anh sẽ thấy em trên cao.

Tôi gật đầu:

- Vâng.

Anh đứng bên ngoài soát vé, tôi nhìn vào bên trong dòng người qua lại tấp nập, người châu Á, châu Âu, ngay cả người da đen cũng ở đây cùng với con đường dài có vòm hoa hồng nở rộ càng thêm rực rỡ. Điểm tụ cuối đường khiến cảm xúc tôi ngổn ngang căng tràn như đồng hoa cải.

Anh cùng tôi song song bước vào vườn, trước mắt là sự nguy nga như những khu vườn hoàng gia bất mắt.

- Oa, đẹp quá!

Tôi chạy nhanh ra bên ngoài, không quên dặn anh:

- Anh chờ em một lát nhé, em đi mua mấy ảnh.

Tôi chạy ra ngoài cổng, lúc này tôi thấy có rất nhiều hàng quán bán máy chụp ảnh lấy liền. Sau một hồi lựa chọn tôi mua máy màu xanh da trời nhạt màu. Tôi đưa mấy mươi đồng cho ông chủ bán hàng rồi vội vàng chạy vào bên trong tìm anh. Mới gần chín giờ mà khách trong vườn ít hẳn, chắc là người ta đi hội chợ hết rồi.

Tôi thấy anh nổi bật giữa hai ba người qua lại, dáng anh cao gầy, đôi tay bỏ vào trong túi quần, anh đá đá chân tôi trước. Không hiểu sao thấy anh thế tôi lại cười, cười ngật ngèo. Anh thấy tôi liền rút tay ra khỏi túi, nhúm mày nói:

- Sao em đi lâu thế? Anh chờ mãi.

Tôi cười nhẹ, chạy về phía anh. Gió nhẹ huu huu thổi vào tóc anh bay bay, mắt trầm tư khó tả. Tôi lôi tay anh ra lấy dây buộc tóc trong túi ra buộc tóc lại gọn gàng. Tôi không thích nhuộm tóc hay uốn, tóc tôi đen thẳng từ nhỏ, thế nên tôi muốn giữ nó như vậy. Tôi buộc tóc thấp sát gáy thế mà vẫn dài tới tận thắt lưng.

Anh nhìn tôi buộc tóc, đôi mắt ấy chân thật tới mức ai nhìn thấy tim cũng sẽ tan chảy, ngay cả tôi. Anh nói:

- Tóc em rất đẹp.

Tôi phì cười nắm lấy đôi bàn tay anh, bước tiếp rồi nói:

- Em muốn tóc mình thật tự nhiên.

Chúng tôi dạo đến vòm hoa hồng vàng, từng đóa từng đóa một đẹp rực rỡ như hoa hồng Pháp. Tôi đưa anh mấy ảnh rồi chạy đến phía trước cạnh vòm hoa rồi tạo dáng:

- Anh chụp cho em một tấm nhé.

- Em định chụp mỗi em thôi à?

- Ừ nhỉ? Anh nhờ ai đó chụp giúp em đi.

Anh nhờ một người phụ nữ chụp giúp. Anh đến đứng sát cạnh tôi, miệng cười tươi, tôi cũng cười nhìn vào ống kính, máy ảnh chụp xong liền đẩy ảnh ra. Tôi nhận lại máy ảnh rồi cảm ơn người phụ nữ, chị nhìn chúng tôi trong ảnh nở nụ cười dịu dàng:

- Hai cô cậu đẹp đôi thật!

- Cảm ơn!

Anh nhận lấy bức ảnh từ tay người phụ nữ, gật đầu nhẹ, môi nhếch lên đường cong bí ẩn. Tôi cầm mắt vào bức ảnh trên tay anh, đúng là hình đẹp thật.

Quanh quanh vài vòng tôi liền thấy hơi chán, nếu như...

- Sao ở đây không có hồ ước nhỉ?

- Ở đây là vườn hoa mà, lời đầu ra hồ ước. À, ở trung tâm vườn có một cái hồ nhỏ, ta đến đó.

- Ở đó có ước không hở anh?

- Không có ta làm cho có!

Tôi chẳng hiểu ý anh muốn nói là gì nhưng vẫn chạy theo sau anh, anh dẫn tôi đi đến một ô vuông khung cây cảnh được tía gọn gàng. Ở chính giữa là một hồ nước nhỏ xíu, trên là tượng đá thiên thần có cánh tinh khôi.

- Anh, hồ này...ta sẽ tung tiền vào đây ạ?

- Đúng vậy!

- Nhỡ bảo vệ bắt chúng ta thì sao? Ở đây ta không được vứt cái gì cả!?

- Bảo vệ không chạy nhanh bằng anh đâu!

Anh đưa tôi đồng xu nhỏ, tôi nắm chặt nó trong lòng bàn tay, nhắm mắt ước một lần.

Ước sau khi tôi đi anh sẽ sống thật hạnh phúc.

Tôi không biết anh ước gì, nhưng lúc tôi tung đồng tiền xuống nước anh vẫn đang nhắm mắt.

Tôi nhón chân lên hôn lên má anh. Đột nhiên từ xa vang lên tiếng nói khàn khàn nhưng rất vang:

- Cô cậu kia, làm gì đó.

Tôi ngượng chín cả mặt, anh vội vàng ném đồng xu xuống hồ rồi nắm tay tôi chạy ra ngoài, ông chú bảo vệ lớn tuổi đuổi theo vừa gọi í ới:

- Mau đứng lại cô cậu kia, thiếu ý thức quá!

Anh kéo tay tôi chạy thật nhanh, hi hục cười nói:

- Nhanh lên!

Bạn đang đọc truyện *Mưa Thay Lá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Kì nghỉ Tết đã hết, nhịp sống trở lại nhưng gần đây Vũ rất ít khi đến công ty, thường ở nhà; đến giờ thì đưa đón tôi đến trường, đón tôi về nhà, chung quy cuộc sống rất yên ổn.

Tôi lo sợ cuối tháng một dương lịch là sắp đến tết nguyên đán mà tôi phải thi thì không không thể về Việt Nam, thật may là vào khoảng thời gian đó chương trình ít, giáo sư lại là người Việt Nam nên rất thông cảm cho tôi liền quyết định giao đề tiểu luận trước cho lớp, em nào về thì về và dành thời làm tiểu luận, em nào ở lại thì có thể đến thư viện tự học, nếu có gì thắc mắc có thể liên lạc với thầy. Tôi đã có mấy quyển sách Vũ mua cộng với sách của tôi chắc cũng đủ.

Hơn hai giờ chiều tôi tranh thủ lấy xe đạp chạy ra quán hàng bán trái cây mua một thùng cam rồi lẳng lặng đạp xe đến nhà trọ của Ly.

Đường cũ lâu ngày không đi sẽ lạ, người cũ không gặp lâu sẽ quên.

Đã rất lâu rồi tôi không gặp được Bích Ly, không phải tôi quên nhưng có lẽ đúng theo lời Bích Ly nói, chúng tôi không hợp làm bạn.

Tôi rẽ vào con đường đã hoá thành dĩ vãng, quay đầu lại không còn thấy hình ảnh tôi và Ly đi cùng nhau như năm xưa, tất cả đều trở thành kí ức, một kí ức muôn màu từ khi là những đứa trẻ, là bạn học cùng bàn, là du học sinh cùng trường, là bạn cùng phòng. Tôi từng ngỡ chúng tôi là tri kỷ nhưng bây giờ đã khác, giống như câu “Ai lớn lên rồi cũng khác” vậy.

Tôi dừng xe lại bên dưới gốc dương liễu rũ trước cửa nhà, lặng thinh quan sát hành động phía trước.

Chiếc ô tô đen đậu trước cửa nhà trọ rất bí ẩn, cửa xe mở một người đàn ông khoảng ba mấy tuổi đi ra, mặt mũi bị cái kính đen che khuất nên tôi chẳng thể nào thấy rõ được.

Bích Ly bước ra từ phòng trọ với vẻ mặt thất thần rồi lên xe cùng người ông kia, xe lăn bánh, tôi cũng đạp xe đạp theo sau.

Xe đi qua nhiều khúc rẽ, đến hết đường này đến đường khác, dẫn đến đâu tôi cũng không biết, cứ thế mà âm thầm theo đuôi. Tôi chỉ lo lắng Bích Ly đi cùng với người đàn ông kia để làm gì, vừa nhìn thoáng qua tôi đã biết anh ta chẳng phải hạng người đàng hoàng.

Con đường đi dài xa tít mù, đến nơi xung quanh mép đường là bờ cỏ, xa xa tôi còn có thể thấy cánh đồng lúa mì xanh um. Đuôi xe hơi dội lên bao nhiêu là khói bụi, xuyết nữa tôi đã làm mất dấu, may mà xe hơi màu đen nổi bật nên tôi vẫn nhìn thấy xuyên qua lớp bụi dày như màn sương.

Tôi có thể nhìn thấy một quán bar lớn với khung chữ nổi sáng rực dưới ánh tà dương. Thế là tôi đã đi gần hai giờ đồng hồ rồi, tôi bỏ quên điện thoại ở nhà nên lo Vũ tìm tôi không thấy sinh bất an vô có.

Xe hơi bắt đầu chậm lại rồi dừng hẳn, tôi dừng xe cách quán bar một quãng khá xa. Bích Ly xuống khỏi xe, tôi không thể không kinh ngạc bởi chiếc váy mà cô đang mặc, ngắn hơn chữ ngắn lại ôm sát cơ thể, cổ áo cao ôm cái cổ thon của cô, bờ vai trần hiện, trước ngực một mảng vải bị khoét lộ ra da thịt trắng khiến tôi không dám nhìn. Sao cô phải làm vậy?

Tôi tự hỏi rồi lại tự trả lời có lẽ là cô bị ép.

Cô và người đàn ông đi vào cửa chính của quán bar, tôi muốn đi vào như họ nhưng nhìn đám bảo vệ bắt chợt tôi nhớ ra muốn vào bar phải ăn mặc ra là dân có tiền hoặc có vẻ ăn chơi. Còn tôi khi nhìn lại mình tôi khẳng định bảo vệ sẽ không cho tôi vào bởi tôi mặc một chiếc quần ôm màu đen và chiếc áo vải cotton màu trắng, nhìn chẳng có vẻ giàu có gì cả, ngược lại còn thấy đôi chút quê mùa.

Tôi đứng suy nghĩ một hồi mới tìm được cách để đi vào trong, không đi cửa chính thì đi cửa sau, tôi sẽ mang thùng cam vào trong và nói mình là người giao hàng, chắc sẽ thành công.

Nghĩ thế tôi chạy ra xe khuôn thùng cam lên vai, đi ra cửa sau. Phía sau cũng có một tên bảo vệ, tôi đánh bạo tiến về phía cửa, lúc đưa tay nắm lấy tay nắm cửa đột nhiên tên bảo vệ cản tôi lại, dùng ánh mắt dò xét quét trên người.

Tôi cố đàn áp nỗi sợ xuống, bình thần trả lời:

- Tôi đến giao hàng, lúc này một người pha chế ở đây đặt một thùng cam.

Anh ta vẫn còn rất nghi ngờ, thế nhưng không còn cản tôi nữa, tranh thủ cơ hội tôi chườn vào trong luôn.

Vác thùng cam này giờ nặng quá, lúc vừa đi vào trong đã vội vàng đặt thùng cam xuống một góc rồi đi phòng đi vào sâu bên trong.

Cũng giống như nhiều quán bar khác, ở đây có nhạc, có những con người tệ hại nhún nhảy điên cuồng. Người đông nghẹt nam có nữ có, ai cũng ăn mặc quá lò, hiếm thấy ai không xăm trổ hình rồng phượng. Tôi cố tìm quanh mà chẳng thấy Bích Ly đâu, rất lâu sau mới thấy cô đang ngồi trên ghế cạnh “hai ông chủ” to xác, chốc chốc lại rót rượu cho hai gã đó, cô đang làm gì thế này?

Tôi hoảng hốt nhìn cô. Đường nhìn cô nhận ra ai đó đang nhìn mình bằng ánh mắt thất kinh liền ngược lên, thấy tôi mặt cô liền biến sắc, lắp bắp nói:

- Nhã...Ái!

Tôi vội vã kéo tay cô ra khỏi hai gã kia, đúng là bịp bợm, già bằng cha tuổi mẹ Bích Ly thế mà còn...rõ ràng lúc này tôi thấy hai còn sờ lên đùi cô.

Tôi thấy rất tức giận, cô mắng tôi thậm tệ để cô có thể tự do làm thế này sao?

- Cậu làm cái gì thế? - Cô giằng tay tôi ra, trợn mắt nhìn tôi.

Tôi không bị “ác ma” trước mặt dọa sợ hãi mà ngược lại còn lớn tiếng:

- Làm gì à? Cậu thừa biết mà! Cậu mắng tớ nặng như vậy để đi đến đây làm những việc này à? Tớ nói cho cậu biết, tớ tới cứu cậu. Cậu bị ngốc hay già vờ ngốc, đến nơi này mà cũng đến được, vừa này hai gã kia còn có ý lợi dụng cậu cậu còn làm lơ như không có gì, vì thế nào cậu phải đến mức này?

- Cậu về đi! - Rất lâu cô mới phun ra một câu và là câu mà tôi không chờ đợi.

- Về? Cậu nghĩ tớ đến đây để nghe cậu nói “Về đi” thôi sao? Không, tớ sẽ cùng cậu về, cậu cần tiền tớ cho cậu tiền... - Tôi dúi bóp vào tay cô:

-...chỉ còn cậu nghĩ làm ở đây. Cùng về với tớ, ta sẽ quay lại thời như ngày xưa, sống như tri kỷ thấu hiểu nhau, chia sẻ buồn đau và hạnh phúc, được không? - Tôi nắm chặt bàn tay đẹp đẽ của Ly, giọng nói câu lỵ đến bất ngờ, ruột gan như xé thành hàng vạn mảnh.

Ánh mắt trong veo của Ly nhìn tôi như ngày nào nhưng trên mặt dính đầy lớp trang điểm cứng đờ, khóe mắt khẽ động rồi nhắm lại miễn cưỡng, lúc mở mắt ra đôi mi đã uon ướn, tuyệt tình ném cái vớ của tôi ra một bên rồi nói:

- Đừng giả tạo nữa, quay về, về đâu, về năm tháng nào tớ không nhớ?! Bên cậu tớ luôn không hạnh phúc!

- Cậu có từng một lần xem tớ là tri kỷ chưa?

- Chưa một lần!

Mọi người trong bar đổ dồn ánh mắt về phía tôi và cô nhưng tôi bất chấp khóc như mưa, hoá ra chỉ mình tôi xem chúng tôi là tri kỷ, một sự thật châm biếm. Rằng tôi chẳng có ý nghĩa trong cuộc đời cô và ngày hôm nay sự xuất hiện của tôi chỉ là dư thừa.

Cô quay đi tiến về con đường cũ, con đường bơ vơ và đen tối, tôi không thể để như vậy, tôi vói tay níu cô lại, rung rức khóc trong tuyệt vọng:

- Đừng..

Cô hất tay tôi ra, hung hăng cất bước với tiếng giày cao gót bộp bộp đau đớn đến xé lòng. Đột nhiên một cú va đập mạnh, đau đớn truyền đến làm tôi ngất lịm đi trong vô vọng, phía trước là thực ảnh Bích Ly đơn độc nếm trải đắng cay của cuộc sống, mắt tôi nhắm lại, chẳng thấy gì nữa.

Tiếng công tắc điện bật mở, tiếp sau là luồng sáng rọi chói mắt, tôi liên tục nháy mắt cho quen với ánh sáng hiện tại. Lúc mở mắt ra mới thấy mình đang ở trong một phòng kín, ánh sáng xuất phát từ bóng đèn treo đơn giản trên trần sáng lóa, sáng tới mức gay gắt. Trong phòng không có ai, giữa lúc hoảng loạn ấy tôi phát hiện mình bị trói cứng trên ghế, có cố mấy cũng chẳng thể thoát. Tôi la lớn kêu cứu:

- Cứu tôi với!

Bóng người đứng trong bóng tối mờ ảo ẩn hiện trước mặt tôi, hai lòng bàn tay vỗ vào nhau tiếng bồm bộp chua chát, tôi khẽ rung mình. Bóng người cất giọng ngọt lịm nhưng mang theo ngàn lưỡi dao sắc bén mà nói:

- Thật tiện, mỗi đáng tận miệng.

Giọng nói ám ảnh vang lên như giọng nói khoảng thời gian tôi bị bắt trong rừng, rõ mồn một từng âm sắc của người phụ nữ sắc sảo.

- Tôi không chị, có gì hai lần bắt tôi? - Tôi hỏi.

Chị ta từ trong bóng tối bước ra, ánh sáng chiếu lên dần tiết lộ toàn bộ con người cô ta, một chiếc váy nhung đen sang trọng, tay phải lúc nào cũng đeo bao tay da tới tận khuỷu tay và lần trước cũng thế. Khuôn mặt hiện ra sáng lên với ngũ quan tinh xảo, nét quen không khỏi làm tôi hồn lìa khỏi xác, người trước mặt là chị Ngân Đình, người mà tôi xem như một người chị gái.

- Ngân... Đình, tại sao lại là chị?

- Ái, ngay từ đầu đã là tôi rồi, cô quá ngây thơ cho rằng tôi xem cô như em gái mình ư? Mía mai! - Cô ta cười châm chọc.

Tôi quá tin người, ngay cả Khả Dư Khoa tôi cũng tin giống như tin chị ta, cuối cùng thứ mà tôi nhận được là gì ngoài đau đớn?!

Ngân Đình dùng đôi tay thon dài vuốt khẽ cằm tôi, ánh mắt đầy dịu dàng như ngọc sáng, dịu dàng gai người:

- Thật đáng tiếc, nếu như Tiểu Ái đứng ở bên cạnh Vũ quá lâu thì cũng đâu có như ngày hôm nay, có hối hận không?

Tôi nhếch môi khinh bỉ, vì yêu mà làm mấy trò bỉ ổi này rất dễ tiện.

- Không, ngược lại tôi còn thấy thật may mắn, có ngày hôm nay Vũ sẽ thấy được bộ mặt thật của cô, không còn ngu muội xem cô là chị gái tốt.

- Mày dám - Cô ta giọng tát tôi một cái thật mạnh, tiếng chát vang lên, đau rát truyền từ má phải làm tôi run lên nhưng cổ tửm ra bản thân không thấy đau, miệng vẫn cười giễu cợt.

Cô ta tức đến run người, mặt đỏ bừng đến mép tai, vung tay đánh chát vào má còn lại, nóng nảy quát:

- Mày không cần lo, Vũ sẽ đến nhưng để nhận xác mày!

Chị ta quay đi, nói với bọn đàn em:

- Trông nó cho kĩ, bịt miệng nó lại.

Đột nhiên cánh cửa bật mở, tôi nheo mắt nhìn ra bên ngoài, bóng dáng Bích Ly xô cửa chạy vào, hót hải hét lên:

- Ngân Đình, chị mau thả Nhã Ái ra!

Ngân Đình nhìn Ly bằng ánh mắt tức giận, nói:

- Lyly đây rồi, vào hầm mang vali ra cho tôi.

Tôi chẳng hiểu họ đang nói gì, vali là cái gì?

- Ngân Đình... - Ly vô vọng nói.

- Nếu cô không lấy... Cô ta sẽ không toàn thây! - Ngân Đình chỉ tay về phía tôi, tôi có thể thấy sự miễn cưỡng và bất lực trong mắt Ly, cô quay đi tôi liền muốn gọi nhưng miệng bị nhét búi vải chỉ thốt ra tiếng ú ớ.

Tôi nhìn bóng lưng Ly quay đi, trong lòng tràn đầy vô số cảm xúc ngổn ngang, lo lắng sợ hãi là thường tình, tôi chỉ không biết rốt cuộc Ngân Đình định làm gì tôi.

Dây thừng siết chặt vào người tôi, đau rất truyền tới cổ tay làm đầu óc tôi trở nên căng thẳng, ngực trái càng đau nhói, bỗng nhiên tôi thấy khó thở. Bấy giờ tôi mới nhớ ra lúc trưa tôi không uống thuốc. Ngực đau thắt đến tái tê, tôi cố gắng hít thở đều, trên trán ươn ướt, có lẽ là mồ hôi. Mấy tên kia đã đi ra ngoài chỉ còn một mình tôi trong phòng, tôi cố gắng điều hoà nhịp tim, tự trấn an bản thân mình phải cố gắng.

Ngân Đình bên ngoài bước vào, trên tay cầm theo điện thoại, ngọt giọng:

- Sắp rồi! - Ngân Đình tháo búi vải ra khỏi miệng tôi.

- Tại sao cô không rõ ra từ đầu? Yêu một người có gì là sai?

- Nực cười, tôi yêu Vũ tất nhiên phải “đá” những cô gái bên cạnh Vũ.

- Chị nghĩ làm vậy anh ấy sẽ đến với chị ư? Không đâu! Anh ấy sẽ hận cô cả đời!

Chị ta cười lớn, cười cuồng như tiếng gầm của mãnh thú hoang dã.

- Hận cũng tốt, cậu ta nhớ tôi cả đời, nếu cô chết đi...

Tôi khẽ rung mình, người đàn bà này quá mức nham hiểm, bắt giác mắng:

- Cô điên rồi!

Cô vung tay tát tôi một tát. Ly đẩy cửa đi vào, trên tay mang theo vali đen đưa cho Ngân Đình rồi nói:

- Em muốn nói chuyện với Nhã Ái một lát.

“Dây trói như cũ, mong là vậy.” - Ngân Đình mang vali ra ngoài, quay mặt lại cảnh cáo.

Ly trung bộ mặt bất cần ra đến lúc Ngân Đình đóng cửa lại, cô vội chỉ áp ứng:

- Ly... cậu!

- Tổ gọi cho anh Vũ rồi, tớ thấy số anh trong điện thoại của cậu. Trong vali kia là súng, chắc chắn chị ta muốn giết cậu, mau đi cùng tớ.

Tôi gỡ bỏ số dây còn lại ra, bước theo Ly nhưng tim lần nữa đau đớn, tôi gục xuống nền ôm chặt ngực trái. Ly thấy thế hét hoảng hốt:

- Đau ở đâu?

- T...im - Tôi vừa thờ vừa trả lời, tôi đúng là quá rắc rối, nếu Ngân Đình mà bắt được chúng thì chắc chắn Bích Ly cũng như tôi. Thế nhưng cùng lúc tôi đứng dậy được thì cánh cửa đã bật tung. Tôi đứng quay lưng về phía cửa chính còn Ly đứng đối diện tôi, trong đôi ngươi của cô tôi thấy được Ngân Đình đang chìa súng về phía tôi. Ly ngay lập tức ôm lấy tôi ngay khi tiếng súng nổ lên, cô chắn lưng tôi, tôi có thể cảm nhận được áp lực đè nén sau lưng mình rồi một dòng máu ấm nóng chảy thấm đẫm vai tôi. Bên tai tôi chỉ còn ong ong tiếng súng nổ và tiếng thét của Ly: “Không!”

Mọi thứ im lìm một giây đến khi tôi quay đầu lại thì Ly nằm dựa lên lưng tôi, đôi mắt trong vắt, tôi vội đỡ lấy cô. Trong giây phút cuối cùng ấy cô đã cười và nắm chặt tay tôi, tôi chỉ nghe thấy tiếng nấc nghẹn nơi cổ họng chưa xót của mình, Ly gắng gượng nói với tôi:

- Khi nào cậu về Hà Nội nhớ đến chùa ở đường số 3 thăm mẹ tớ giúp tớ, nói với bà ấy tớ xin lỗi...- Hoá ra cô suy sụp đến thế cũng vì bác gái, tôi, chỉ có tôi cố ý không hiểu cô:

- Ái, tớ xin lỗi cậu vì đã nặng lời, cậu tha thứ cho tớ nhé?

Ánh mắt bi thương của Ly nhìn tôi làm ruột gan tôi đau nhức, ngay từ đầu người cô chấp là tôi.

- Tớ tha thứ!

Cô cười, nụ cười ngây thơ như trước, thoáng chốc đôi mi nhắm nghiền, tim ngừng đập, tôi ngồi yên bên cạnh cô lần cuối cùng. Tất cả như một giấc mơ, tôi không ngờ mọi chuyện lại diễn ra nhanh như vậy, Ly vẫn trong sáng như ngày nào, không thay đổi, không biến chất, cô vẫn là bạn tôi, tôi khóc không nước mắt.

Ngân Đình, là cô ta cướp đi bạn tôi, không cho tôi nói lời xin lỗi cuối. Tôi phải, phải...

Tôi xông tới lao về chị ta trong lúc chị còn đang bất ngờ. Bất ngờ là đúng rồi, chị ta là người như thế làm sao hiểu được sự hy sinh to lớn cho người mình

yêu thương to lớn đến nhường nào.

Chị ta hoảng hốt, tay cầm súng run bần bật, miệng làm nhảm:

- Cô...cô làm gì thế?

Cô bắn súng loạn xạ, trúng vào đầu gối tôi, ngay lập tức tôi quỵ xuống, máu ứa ra ướt cả mảng quần, tôi vẫn đứng dậy nhưng bị đám thuộc hạ của chị ta kéo lại. Cảm xúc dồn nén khiến tôi la hét những gì mà ngay cả tôi cũng không biết, đám người nhét búi vải vào miệng khiến tôi không thể nói gì nữa.

Ngân Đình giờ súng trước mặt tôi, nói:

- Vũ đang trên đường đến.

Cánh cửa bị xô ngã và tôi biết thù phạm là ai.

Vũ đứng sững ở cửa, mắt quét về phía tôi, đáy mắt lo lắng tột cùng khi nhìn thấy đầu súng chĩa về phía tôi. Tôi muốn gọi Vũ nhưng từ trong cổ họng chỉ phát tiếng ú ớ khó chịu. Anh đi vào trong, một tên thuộc hạ kẻ dao lên cổ tôi, cảm giác ấy làm tôi rợn người, chỉ cần một nhát thôi.

- Ngân Đình, mau thả Nhã Ái ra.

Tay chị ta nắm chặt súng, tiến lại gần anh, một cảm giác lo sợ dấy lên trong lòng. Anh đứng yên ở đó chỉ sợ tiến thêm một bước tôi sẽ toi mạng.

- Trừ phi... - Chị ta vút nhẹ mặt anh:

-...chúng ta kết hôn.

- Không thể!

- Áp út.

Câu nói của cô ta nhấn mạnh, tên thuộc hạ kéo bàn tay tôi giờ dao sáng loáng. Tôi kinh hãi thét lên trong vô vọng, tiếng phập nhói lòng. Trên đôi bàn tay mất đi một ngón, nước mắt lăn dài, rất đau. Anh chạy về phía tôi nhưng bị Ngân Đình cản lại, xảo trá nói:

- Kết hôn hay thêm một ngón.

Trong giây phút này tôi chẳng nghĩ được gì, chỉ lắc đầu. Trong khoảng giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối, tôi thấy anh nắm chặt nắm tay, cuối cùng cũng trả lời:

- Được!

- Tốt lắm, mang giấy tờ vào đây cho tôi. Vũ, nên nhớ Nhã Ái đang trong tay tôi. - Chị ta nhẹ nhàng uy hiếp.

Tên thuộc hạ đi ra ngoài, anh vừa tiến mấy bước về phía tôi liền bị Ngân Đình cản lại:

- Đứng, Nhã Ái sẽ chết.

Anh dừng lại, nhìn tôi bằng ánh mắt kiên quyết rồi gạt đầu.

Giấy tờ được mang vào, theo tôi biết thì đăng ký kết hôn phải làm ở cơ quan có thẩm quyền, hơn nữa chúng tôi đều là người thuộc quốc gia việc kết hôn ở đây ít nhất phải thông qua đại sứ quán, sao có thể nói cưới là cưới?

Anh khom người viết vào tờ giấy nhưng lại dán ánh mắt vào khẩu súng trên tay Ngân Đình, ngay lúc chị ta sơ sẩy liền giật súng bắn chỉ thiên một phát, tôi hốt hoảng cuối gập đầu xuống. Bỗng dưng đầu óc quay cuồng, hình ảnh cảnh sát tràn vào mờ nhạt rồi một màn đen bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sau mấy ngày về nhà tôi trở lại trường, đúng lúc đề tiểu luận được giáo sư giao xuống. May là đề lần này không khó mấy, khó ở đây là thầy chủ nhiệm khoa hay yêu cầu quá cao, mấy tiết thầy trên lớp làm tôi cực kì căng thẳng, thế mà thầy còn bảo tôi tệ nhất lớp, kích động tôi và nhất quyết tiểu luận lần này phải thật tốt.

Mấy ngày nay Vũ bận tới mất tới mũi, đến thì giờ nói chuyện với tôi cũng không có, có hôm tôi chờ anh tới nửa đêm đến sáng hôm sau vẫn không thấy anh về, anh Liêu lâu lâu chỉ gọi cho tôi rồi bảo bận quá không về được, riết rồi tôi cũng chẳng thiết tới chuyện nấu cơm cháo gì. Lúc đói cũng chẳng muốn ăn, cứ đọc sách rồi đến trường, rồi đến thư viện thu thập tài liệu làm tiểu luận.

Bất quá tôi lại lười mấy chai rượu trong tủ ra uống nhưng lại sợ tửu lượng kém nên chỉ uống Brandy hay rượu truyền thống. Nhưng rượu nào uống mà chẳng say, đừng nói say không mà gọi là quất cần câu, uống từ chiều đến tận tối mịt, lấy điện thoại ra gọi cho anh, đáp lại là giọng đều đều của cô tổng đài. Không biết tôi uống bao nhiêu nhưng bây giờ chuyển sang uống chai không còn uống trong ly nữa rồi, gọi không được tức quá nên tôi bùng mồm khóc lớn. Tôi chưa từng nghĩ có ngày tôi lại vì một người đàn ông mà ra đến nông nổi này, không còn ra thể thống gì nữa.

Nhưng đêm nay khác, anh Liêu và Vũ trở về lúc hơn mười một giờ đêm, tề hon là tôi đang nằm ngay phòng khách uống rượu, thấy anh tôi cũng chẳng thiết nói nhiều, chỉ nói:

- Về rồi.

Anh Liêu thoáng bất ngờ nhưng rồi lại đi lên lầu, Vũ tiến thẳng về phía tôi rồi bế phốc lên làm chai rượu trong tay tôi rơi xuống sàn nhà kêu xoảng lên một tiếng, rượu vang đỏ văng ra khắp nơi. Anh bế tôi đi lên lầu, mảy cong nhũ lại mẫn:

- Máy ngày anh không có ở nhà em đã làm gì? Đừng nói là uống hết rượu của anh đấy.

- Biết rồi còn hỏi, chẳng phải anh đâu cần cái nhà này nữa, đâu cần em nữa đến một cuộc gọi cũng không có. Rốt cuộc đâu có quan tâm tới em còn hỏi để làm gì. - Tôi nói giọng điệu giận dỗi mà thật ra là giận thật, chưa bao giờ có cảm giác khó chịu thế này.

Anh mở cửa phòng, đặt tôi xuống giường rồi quay đi, tôi liền tức giận hỏi dồn:

- Rốt cuộc anh còn yêu em không? Sao lại lạnh lùng như vậy hay anh có người khác rồi?

- Anh mệt lắm, em đi ngủ đi, đừng hỏi nữa.

Đầu tôi bắt đầu nổi điên lên, mấy ngày liên tiếp không về, không nói chuyện cũng không hỏi thăm, có phải anh đã nguội lạnh?

- Anh lấy tư cách gì bảo em đi ngủ, bảo em không hỏi, anh mau trả lời đi, có phải anh đã không còn...

- Không có, Nhã Ái, anh rất mệt, em nằm yên đi có được không? - Anh cởi áo vest rồi leo lên giường ôm lấy tôi.

Tôi nghe anh thở nhẹ bên tai, có lẽ anh mệt thật. Tôi nằm im bên cổ ấm áp kia, mùi bạc hà trên người anh thoang thoảng quanh mũi mới thật sự dễ chịu làm sao. Chẳng mấy chốc mà tôi chìm vào giấc ngủ đến khi nhận ra mùi bạc hà đã biến mất, xung quanh không còn ấm áp lan tràn nữa mới tỉnh dậy. Bên cạnh không có anh, phòng tắm vang lên tiếng nước chảy róc rách. Chắc là anh nhớ ra mình chưa đi tắm nên mới thức dậy thế, lại còn tắm rất muộn nữa.

Gió lạnh không biết bằng cách nào lùa vào bên trong lạnh toát, tôi quấn chặt chăn mà vẫn thấy lạnh, lạnh hơn cả mấy hôm trước nữa.

Anh từ bên trong đi ra, tôi biết vì nghe thấy tiếng bước chân đều đều của anh, bước chân vô cùng quen thuộc. Rồi một phần nệm bị lún xuống, tôi biết anh lên giường nhưng không quay lại, có chút giận anh. Bỗng nhiên anh kéo tôi vào lòng, ti cầm lên chóp đầu tôi thủ thủ:

- Em chưa ngủ, anh xin lỗi, lu bu quá nên không gọi được cho em.

Tôi im lặng nghe anh nói, tức giận trong lòng không biết như thế nào lại bay mất hết chỉ còn lại lo lắng, lúc này tôi không chú ý nên không biết anh có ôm đi không nhưng lúc này tôi nhìn ra cửa sổ và có lẽ anh cũng đang nhìn ra cửa sổ. Lát sau tôi mới lên tiếng:

- Em xin lỗi.

Nhưng đáp lại là tiếng thở đều đều của anh, anh ngủ rồi.

Hai tuần trôi qua kể từ ngày hôm đó, tiểu luận của tôi hầu như sắp hoàn thành luôn rồi, vé máy bay đã có, chỉ chờ tới đăm ba hôm nữa tới thánh đường đưa Ly về rồi thu dọn hành lý là tuần sau có thể đi được.

Nói tuần sau để thấy dài thôi chứ thời gian trôi qua nhanh không tả nổi, mới đó mà đã đến ngày bay. Trước khi đi tôi không quên chào tạm biệt Cadi, cậu còn đặc biệt đưa cho tôi thêm một số thuốc và dặn phải uống đều. Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cậu ta tôi không thể không gật đầu.

Lúc lên máy bay tôi gặp được giáo sư khoa tôi, thấy còn kinh ngạc hơn tôi nhiều, lúc ngồi máy bay may mắn cũng ngồi gần nhau. Còn Vũ lại ngồi ghế trên tôi, máy bay vừa cất cánh anh đã ngủ mướt, tôi tranh thủ hỏi han thầy về bài tiểu luận sắp hoàn thành, có thầy chỉ dạy tôi mới phát hiện còn nhiều chỗ sai sót, định bụng khi nào về Hà Nội thì sửa luôn thể.

Mấy tiếng trên máy bay không đủ thấm thía cơn buồn ngủ của tôi, lúc xuống máy bay còn ngáp ngáp dài. Vũ thì đặc biệt hưng phấn vì lâu ngày về quê hương, mau mau vừa kéo hành lý ra ngoài. Tôi chào giáo sư rồi nhanh chóng đuổi theo Vũ, í ới gọi.

Anh nhìn phố xá Hà Nội năm hai lẻ ba có cái gì đó mới mẻ, cũng là hai dãy phố dài, nhà cao tầng lộp lộp, dây điện chằng chịt, hoa lá xanh tươi trên ban công từng lầu.

Tôi vừa kéo vali lên một chiếc xe xích lô, anh lại đi lên một chiếc xích lô khác, không khí thời bình đúng là khác trước kia rất nhiều. Chủ đạp xích lô mồ hôi nhễ nhại hỏi han tôi:

- Cô từ nước ngoài về à? Trông không giống người ở đây bây giờ.

- Vâng, cháu mới từ Canada về, nhưng cháu là người ở đây mà!

- Thật sao? Chú cứ tưởng cháu là người Sài Gòn, kia, người ở đây thế đấy! - Chú nhìn về hướng mấy cô cậu học trò phía đường bên kia.

Lòng tôi lại rạo rức mong mau tới nhà, mấy cô gái nữ sinh mặc áo dài trắng mang cặp tóc da, tóc tết thành hai bím đáng yêu, làn da ngăm ngăm nổi bật của người Việt. Ngắm lại nhìn tôi đúng là không giống người ở đây thật, chắc là do sống lâu ở Canada nên màu da thay đổi, thật đáng buồn.

- Bây giờ chúng ta về nhà em nhé! - Tôi quay qua hỏi Vũ.

Anh chưa kịp trả lời thì nước từ đâu nhẹ nhàng rơi xuống, tôi lau lau mới ngửi thấy mùi nước xả quần áo, ngược lên mới thấy một người phụ nữ tầm bốn mươi đang giũ đồ trên ban công hướng xuống lòng đường. Chủ đạp xích lô cũng bị dính nước liền ngược lên nhắc nhở người phụ nữ:

- Thím tư cần thận đấy, ướt hết rồi này.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng thím đáp:

- Biết rồi, nói mãi!

Tôi nhìn sang Vũ không nhịn được cười, lát sau mới nói:

- Ta về thẳng nhà nhé!

- Ủ!

Tiếng lạch cạch của xe đạp qua lại rất vui tai, người bán người mua tấp nập, nhộn nhịp và sầm uất lạ thường.

Sau khi xích lô dừng lại trước nhà tầng tập thể chúng tôi xuống xe, tôi đưa cho chú năm mươi ngàn, thời này hai mươi ngàn là số tiền không hề nhỏ, thấy tôi đưa chú nhiều tiền thế chú liền lên tiếng từ chối, lâu lắm mới chịu nhận.

Vũ đã trả tiền xong từ lúc nào, đang đứng nhìn lên phía trên cao, đôi mắt thoáng bất ngờ, lúc đi vào trong anh liền nói:

- Khác nhiều quá, lúc trước ở đây làm gì có nhiều nhà chung cư đến thế!

- Mẹ em lúc trước cũng có một căn nhà cấp bốn nho nhỏ nhưng sau đó không biết sao lại bị thu hồi, sau đó lại dọn đến đây. Dù sao sống nơi phố thị này có hàng xóm gần bên có lẽ sẽ tốt hơn.

- Thế nhà em ở tầng mấy. - Anh và tôi quất bộ cầu thang tới mấy tầng.

- Chắc là tầng năm, mẹ chỉ đưa cho em số nhà mà không đưa số tầng.

- Chắc chết!

Nói thế nhưng thật ra nhà mẹ tôi ở tầng ba, đứng trước nhà bấm chuông mãi mà không thấy ai ra mở. Anh đứng bên ngoài cùng tôi thấp thỏm không biết mẹ tôi có trong nhà hay không. Cô hàng xóm bên cạnh thấy tôi và Vũ đứng bấm chuông nên hỏi:

- Cháu là Nhã Ái đúng không?

- Vâng, thím có biết mẹ cháu đi đâu không ạ?

- À, mẹ cháu đi thăm bạn ở xa rồi, bà ấy có nhờ thím gửi cho cháu chìa khóa đây này!

Thím khó khăn lấy trong túi ra chìa khóa rồi đưa cho tôi, tôi nhận lấy rồi quay ra mở cửa.

- Là bạn trai cháu đúng không, đẹp trai quá!

- À, vâng. - Tôi thấy hơi ngượng ập ập ứng ứng.

- Khi nào rồi qua nhà thím chơi nhé? Nhà thím sát cạnh đây thôi!

- Vâng, khi nào được chúng cháu qua chơi ạ! - Anh nói.

Tôi mở xong cửa, anh kéo hai vali hành lý vào, thím đi về trước. Bước vào nhà tôi thấy choáng váng với mọi thứ, bụi đóng dày mặt ghế, anh đứng giữa

nhà lần mò tìm công tắc điện. Bóng đèn bật sáng, tôi đi về hướng cửa sổ kéo cao rèm lên, mở tung cửa sổ ra, Vũ đứng sau lưng tôi nhìn xuống bên dưới lòng đường, tiếng xe đạp leng keng và xích lô qua lại, bỗng nhiên bụng tôi kêu ọt ọt. Sau lưng lại vang lên một tràng cười lớn, anh nói:

- Chúng ta ăn gì đi, nhà có mì ăn liền không?

- Chắc là có.

Tôi chạy vào bếp, anh đi cùng tôi tìm cây chổi lông gà lau dọn sơ qua bàn ăn rồi mở tủ lấy ra hai gói mì ăn liền úp ra. Tôi ngồi bắt chân lên ghế thổi mì nóng khê than:

- Đã về đến đây rồi mà còn phải úp mì ăn liền, ngán quá. Chiều nay phải dọn dẹp hết nhà nữa, khi nào dọn xong chúng ta ra chợ mua thêm đồ ăn nhé!

Ăn mì xong tôi bắt đầu cùng anh dọn dẹp, mãi đến tận giữa chiều mới đi đến chợ.

Cả đêm cùng anh nói chuyện đã ghi vào tim tôi muôn vàn kỉ niệm, có mệt có vui, cũng có buồn ngủ giống như lúc ngồi cùng mẹ cạnh bếp lửa than nấu bánh chưng hồi còn bé, kỉ ức những thời tuổi thơ lùa về như sóng vỗ, mấy cái tết năm xưa còn có đốt pháo nữa nhưng nay đã bị cấm mất rồi. Ngày nay đốt pháo là vi phạm, chắc chắn bị “áp giải” đến phường.

- Vũ, anh có nhớ khi giao thừa năm trước hai ngàn, lần nào mọi phố phường cũng đốt pháo nổ rân trời, anh có nhớ?

Chúng tôi nhóm một bếp lửa tham lên cho ấm, không hiểu sao mùa này gió đông bắc về lại lạnh hơn so với những năm trước quá. Tôi nhìn vào bếp than hồng, tí tách nổ ra lốm đốm, màu lửa ấm áp dễ chịu, chìm ngập trong những dòng hồi tưởng mông lung. Về một thời bên gia đình ăn Tết năm xưa.

- Nhớ chứ! Mỗi lần giao thừa Hà Nội ngập trong tiếng pháo nổ, mùi thuốc cay cay nhưng rộn ràng mùi tết. Mấy đứa trẻ trạc tuổi anh còn hay chơi đùa trong chợ tết, đòi mua hết nhánh đào này đến nhánh đào khác. Từng nụ đào hồng tươi rất đẹp, lúc ấy mấy đi trong cô nhi viện cũng có lúc dẫn anh đi chợ tết nhưng ít khi mua nhiều quả bánh. Lúc ấy dù chỉ nhận được một miếng mứt gừng cay xè anh cũng thấy rất vui.

Tôi thấy giọng anh nhẹ đi, đến mức gần như im bật, mắt tôi cay cay, có lẽ sau năm hai ngàn mọi thứ cũng thay đổi nhiều rồi. Bất chợt tôi dựa lên vai anh, không phải là yếu đuối mà là muốn gần anh. Đây là cái tết đầu như cuối của chúng tôi và có lẽ lời nói chờ đến giáng sinh năm sau cùng ngắm mưa mùa đông uống cà phê sẽ không thành hiện thực. Tôi hít nhẹ mũi, mùi bạc hà thoang thoảng từ áo anh, từng khoảnh khắc này tôi sẽ trân trọng nó hơn bất cứ thứ gì của tôi.

Tôi luộc một nồi khoai, nghe tiếng nước sôi thật lâu, độ khoai vừa chín mới thử mở nắp xem chắc chắn đã chín chưa. Tôi thử mở nắp nồi, khoai chín vỡ vỏ ra, lộ ra phần bên trong vàng mượt.

Tôi vớt hết khoai ra ngoài, hơi nóng bốc lên nghi ngút, mờ ảo như màn sương. Trong lúc chờ khoai nguội, tôi mở ngăn bếp ra tìm mãi mới thấy một hộp đậu phộng rang liền mang ra, anh thấy thế liền kinh ngạc hỏi:

- Cái gì thế?

- Đậu phộng rang là mẹ em rang, thơm lắm

Mấy năm rồi mẹ giữ thói quen ấy, biết tôi rất thích ăn đậu phộng rang nên bà rất hay rang rồi để vào hộp kín, đến hôm nay khi tôi muốn ăn vẫn có.

Tôi mở nắp hộp lấy vài hạt cho vào miệng rồi đưa cho anh một ít. Mùi vị quen thuộc lan tràn ra khoang miệng, thơm ngọt mê ly.

- Có một năm nào đó vào ngày đầu năm anh đã cho một cô bé viên kẹo duy nhất anh có, hình như cô bé lúc ấy đang khóc.

Anh im lặng một hồi rồi lên tiếng, tôi nghe anh nói liền khẳng định cậu trai năm xưa cho kẹo tôi chính là anh. Cuối cùng sau bao lâu tôi cũng tìm thấy anh, hoá ra bao lâu nay tôi vẫn luôn bên anh không rời. Tuy nhiên tôi không nói ra mà chỉ chọc ghẹo anh:

- Hoá ra là thế, thích người ta rồi chứ gì, về Hà Nội rồi là nhớ đủ chuyện đến cả mối tình đầu nữa chứ!

- Đầu có, chỉ thấy cô bé ấy trông rất giống em hồi bé nên mới thăm dò xem có phải em không. Mà thôi... cô bé đó đáng yêu thế làm sao là em được!

- A, thế là anh nói em không đáng yêu, hừ, anh đi tìm cô bé đó đi!

Tôi vờ ngoắt mặt đi nơi khác. Anh ngay lập tức lên tiếng dung túng:

- Thôi thôi, cô bé đó đáng yêu còn em thì xinh đẹp, anh thích em xinh đẹp.

Tôi cố nén cười, ra vẻ không tin:

- Lời con trai nói ra đúng là không đáng tin, em không tin anh đâu.

- Nghe nói em đang ghen nha!

Tôi giật nảy người:

- Làm gì có, ghen gì mà ghen, em mà thêm ghen. Thôi, không nói nữa. Sao anh lại biết lúc nhỏ em thế nào được?
- Lúc chiều dọn dẹp phòng anh vô tình thấy ảnh lúc bé của em, đúng là trán cao rất ngang bướng, vừa nhìn qua đã biết là cô bé cá tính rồi.
- Em xem nó là lời khen vậy.

Tôi nháy mắt nói rồi cho mấy hạt đậu phộng vào miệng cười khanh khách. Đúng là hình như tôi đang ghen với chính tôi trong quá khứ thì phải.

Sáng hôm sau khi thức giấc tôi mới nhận ra mình ngủ quên mất mà còn ngủ xấu nữa chứ, nằm dài trên nền lạnh cong lưng về phía anh. Tôi khẽ nhúc nhích rồi ngồi dậy, anh cũng đứng lúc mở mắt ra, gãi gãi đầu ngái ngủ. Tôi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh không quên quay lại nói:

- Chúng ta ăn cháo nhé?

Anh không đáp lại tôi rồi đi vào phòng lấy quần áo. Đánh răng xong tôi ra bếp lấy gạo nếp bỏ vào nồi cơm rồi bật bếp ga, đúng là có bếp ga vào thời này xem như là khá giả lắm rồi, đáng tiếc đó chỉ là hào nhoáng bên ngoài còn thật ra lại là cái bếp cà tàng đến không chịu nổi, bật mãi không chịu lên nữa. Khó khăn lắm mới có lửa nấu, nước trong nồi sôi lên nghi ngút hơi, điện thoại tôi rung lên, trên màn hình cuộc gọi đến hiện lên chữ “mẹ”. Tôi khẩn trương nhấn nút nghe rồi nói:

- Mẹ, con nghe.
- Con về lâu chưa? Ở nhà có gì ăn không, hôm bữa mẹ đi gấp quá nên chẳng mua gì để sẵn cả.

Tôi lắc đầu, tay đảo đảo nồi cháo nói:

- Con lớn rồi mà, muốn ăn thì có thể ra chợ mua lấy mà, thế khi nào mẹ về, ta còn phải mua mứt tết với bánh kẹo nữa?
- Chiều nay mẹ về. Mẹ quên mất, thế con rể tương lai của mẹ có đang cùng ở nhà không?

Một tia ngại ngùng vọt lên từ đáy lòng tôi rồi lan ra, lan đến mặt, nóng bừng:

- Mẹ này, anh ấy là bạn thôi mà, làm gì có con rể tương lai chứ? Khi nào mẹ về thì dẫn con đi mua đồ tết nhé, con muốn mặc áo dài màu đỏ cam như hồi bé.

Bên kia khe có tiếng thở hắt ra, ngay lúc này tôi chẳng thể nhớ rõ ràng khuôn mặt mẹ, đã ba năm tôi chưa đối diện với mẹ bằng xương bằng thịt, thỉnh thoảng chỉ nghe được giọng nói của bà hay xem qua bức ảnh mà bà gửi đi. Đáng tiếc vì cuộc điện thoại đắt đỏ, phí gửi thư cũng đắt nên hiếm khi tôi và mẹ trao đổi nhiều với nhau. Giống như lúc này tôi chợt nhận ra mình chẳng còn nhiều khái niệm của mình về mẹ nữa rồi.

- Sao không nói sớm mẹ đi may sẽ vừa vặn hơn. Chứ mua áo hàng ngoài rất khó đẹp mà chưa chắc đã vừa, con gái mà mặc áo dài đó đi chúc tết chắc chắn sẽ có nhiều bao lì xì cho mà xem.

Tôi xuyết bật khóc nhưng lại kìm xuống không bật ra tiếng, khẽ nói:

- Mẹ nghỉ ngơi nhé, con phải làm một số việc rồi, khi nào mẹ về bất ngờ với sự thay đổi của con gái cho mà xem.
- Được rồi.

Mẹ cúp máy, tôi bỏ điện thoại vào túi rồi tắt bếp đứng anh từ trong đi ra:

- Mẹ em chiều nay sẽ về đó.

Anh kinh ngạc:

- Chiều nay á? - Nói rồi giọng điệu lại chuyển thành lo lắng:
- Anh chưa chuẩn bị tinh thần mà! Nếu như bác không thích điểm nào của anh thì sao đây. Không được rồi, làm sao đây, làm sao đây!?

Anh liên tục hỏi “làm sao đây” làm tôi thấy buồn cười hết sức, trông bộ dáng vừa lo lắng vừa khẩn trương của anh hết như đứa trẻ lo sợ khi cô giáo đến nhà vậy, đáng yêu chết được!

Tôi dọa anh, để xem xem anh sẽ làm gì:

- Mẹ em khó tính lắm đấy, mẹ đòi hỏi nhiều thứ lắm đấy. Nào là tố chất nè, công việc, sự nghiệp nữa nha...
- Anh quyết định rồi, không gặp mẹ em nữa, khi nào có thời cơ gặp sau.

Tôi xuyết nữa phá lên cười nhưng lại ra sức thuyết phục anh, đẩy việc anh gặp mẹ tôi trở nên nghiêm trọng hóa vấn đề:

- Nhưng anh nói rồi mà, nhất định lần này anh phải gặp mẹ em, nếu anh không gặp khác nào không chịu trách nhiệm với lời nói của mình à? Mẹ em đúng là rất khó tính nhưng anh rất ưu tú, chắc chắn sẽ tốt lắm!

Anh im lặng, lần đầu tiên tôi mới thấy mặt hình sự này của anh, cuối cùng anh gật đầu. Bỗng chốc tôi thấy mình như đang đưa anh ấy ra làm trò đùa rồi, khiến anh lo lắng nhưng thực ra mẹ tôi rất dễ tính, lúc nghe tôi nói là dẫn bạn về bà đã rất vui vẻ. Tuy nhiên để anh lo lắng một chút cũng tốt, lại có thể khiến anh chuẩn bị đầy đủ tư thế sẵn sàng.

Trước khi mẹ về có thông báo cho tôi, anh bắt đầu đi tìm quần áo, tôi nói anh không cần thế nhưng anh nhất quyết phải mặc quần áo thật chỉnh tề mới tạo được ấn tượng tốt, thế nên anh mặc sơ mi và quần âu.

Mẹ vừa bấm chuông tôi đã vội ra mở cửa, anh đứng ngay ở cửa chào cuối đầu nói:

- Cháu chào bác.

Mẹ tôi bước vào nhà, ánh mắt hết sức vui mừng nhìn anh - người mà bà gọi là đứa con rể mong ước bấy nhiêu năm nay.

Thế nhưng lúc anh ngẩng đầu lên, đôi mắt bắt kịp khuôn mặt mẹ rồi từ vui mừng chuyển sang ngạc nhiên rồi âm trầm lạ lùng.

Mẹ đứng như trời trồng một hồi, mắt kinh hoàng như đang nhìn phải thứ kinh khủng, không nói được lời nào.

Tôi đứng yên quan sát, rõ ràng giữa họ có điều gì đó mập mờ. Sự yên lặng họ tạo ra bao bọc tôi cứng nhắc không lỗ hổng, một bên là mẹ, một bên là anh, đôi mắt một đau khổ một căm hận.

Tôi cố gắng đè nén những câu hỏi rồi bùng bùng lên tiếng phá vỡ khoảng không gian im lặng:

- Mẹ chúng ta vào trong đi.

Nghe thấy tôi nói mẹ liền đi vào nhà, anh khẽ nhích người sang một bên rồi đứng sững ở đó. Tôi không hiểu vì sao nhưng khi thấy dáng vẻ anh tôi lại thật thương tâm, giống như một mình một thế giới vậy. Mẹ tôi vừa ngồi xuống ghế tôi liền lấy mấy xách rau quả và một ít thịt mang vào trong, lúc đi qua anh anh lại nắm cổ tay tôi níu lại nói:

- Anh có chuyện cần về Canada gấp, vé máy bay cho em anh kẹp vào sổ tay trên bàn trong phòng ngủ, em lấy đi.

Anh đi vào trong phòng, mẹ tôi không nói gì còn tôi thì vội vã đem mấy xách đồ vào trong. Vừa xếp xong gọn gàng cũng là lúc anh kéo vali đi ra ngoài, tôi vội vàng chạy theo.

Anh đi rất nhanh, tôi đuổi theo muốn hụt hơi mà không kịp, không biết có chuyện gì anh phải về gấp thế, hơn nữa anh cũng không nói lời nào với mẹ tôi.

Chạy qua liên tiếp mấy bậc cầu thang làm tôi mệt không thở nổi đành í ới gọi với theo:

- Vũ, khoan đã!

Anh đã đi khuất ra bên ngoài nhưng nghe thấy tôi gọi anh liền đứng lại. Tôi thở hổn hển đứng nhìn anh từ phía sau, vừa thở vừa nói:

- Anh... sao lại.. vội như thế? Có chuyện gì anh nói với em được không?

Anh im lặng, vai khẽ run, tôi đứng sau lưng nhìn tấm lưng rộng, bên ngoài người đi qua lại tấp nập.

Linh cảm lại mách bảo tôi nếu lần này tôi để anh đi anh sẽ đi mãi mãi không bao giờ quay về nữa, mãi mãi lạc trong thế giới xô bồ như con phố ngoằn ngoèo kia.

Sự im lặng của anh cũng như gió lạnh giữa mùa đông tê buốt, vừa lạnh lẽo vừa khô ráp, mỗi lần thổi qua da làm da co rúm lại, lạnh thấu xương tủy.

Tôi đứng yên mà lòng ảm ức, anh chẳng thèm trả lời câu hỏi của tôi, ít nhất lúc này tôi chỉ có thể miễn cưỡng khóc như trẻ con. Cứ tưởng nếu tôi khóc anh sẽ quay lại, nhưng không, anh lại tiếp tục bước.

Bước chân đặt xuống lòng đường, mạnh đến mức có thể đập tôi xuống vực sâu muôn trượng còn anh lúc này tự do như cánh chim chao liệng giữa bầu trời xanh. Tiếng bánh xe vali ma sát xuống nền đất xoạt xoạt như tiếng lá thu bị dẫm nát.

Tôi đứng lặng hồi lâu, lòng ngổn ngang những cảm xúc vụn vặt rồi gộp nhặt lại thành nỗi vô vọng lớn lao.

Tôi không trách anh đi mà không chịu nói cho tôi biết điều gì làm anh gấp gáp mà là tôi lo nếu như những việc tiếp theo giống như sự lo lắng lạ lùng của tôi nhưng chính tôi cũng không biết nguy hiểm gì.

Câu nói còn nữa của Ngân Đình không phải vô tình nói ra mà chắc chắn có ý nghĩa gì đó rất thâm sâu mà chính xác là một cái bẫy đặt sẵn.

Tôi trở vào nhà, lúc vào trong thì thấy mẹ đang đứng trước bàn thờ thắp hương cho cha, tôi cũng đi đến đứng sau mẹ lấy nén nhang thắp lên hương, một câu nói đầy ý cầu nguyện: "Mong Vũ bình an."

Lúc sau tôi mới đứng lúc mẹ đang đứng trong bếp mà hỏi bà:

- Mẹ ơi, lúc này mới gặp anh sao mẹ hốt hoảng thế? Không lẽ mẹ và anh quen biết nhau?

Mẹ đứng yên, mắt đờm buồn như áng mây cuối chân trời, một nỗi buồn sâu kín đến mức chẳng ai có quyền được biết. Không lâu sau áng mây trong mắt mẹ trôi mất, lại trở nên trong trẻo, môi cười nhẹ nhàng nói:

- Đầu có, chỉ là gặp được con rề tương lai nên mẹ nhất thời vui quá thôi. Chiều nay chúng ta ra nhà đi Loan mua áo dài cho con, nếu biết số đo mẹ đã may cho con rồi. Tiệm may nhà mình cuối năm đông khách lắm, tối mức mẹ quên mất may cho một bộ áo dài mới.

- Vâng.

Tôi chỉ trả lời lấy lệ thế, còn trong đầu không ngừng đặt câu hỏi nếu không có gì sao mẹ buồn thế?

Nhưng mà tôi không dám hỏi nữa.

Suốt kì nghỉ tết tôi rất vui vẻ, có ngày đi thăm bạn bè của mẹ tôi và những người hàng xóm cùng sống trong cùng khu nhà, có ngày tôi lại sửa lại tiểu luận, nhờ đó mà tiểu luận của tôi hoàn thành trước thời hạn hơn một tuần. Đặc biệt tết lần này mẹ tôi mua rất nhiều mứt, có đậu phộng bọc mè, có vỏ cam tẩm đường cực kỳ ngon.

Mấy ngày ở nhà cũng sớm kết thúc, tôi thường liên lạc với giáo sư và các bạn học ở Canada. Tuy nhiên gần đây cũng không có liên lạc với Mary, từ lúc cô ấy cưới Weasly chúng tôi không hay đi cùng nhau nữa, nói chuyện cũng chỉ qua điện thoại, đến hôm nay tôi đã rất lâu không nói chuyện với cô nhưng không dám gọi điện, chỉ sợ quấy rầy cô nên cũng không dám gọi.

Gần đây tôi không gọi được cho Vũ, còn anh Liêu thì lâu lâu gọi được vài lần rồi thôi. Nhận vé xong tôi về thu dọn quần áo rồi tạm biệt mẹ lên máy bay, trước khi đi không quên ghé vào chùa thấp nhen nhang cho Ly và mẹ cô.

Mấy tiếng trên máy bay tôi chán vô cùng, lần trước có Vũ đi cùng nên tôi rất vui nhưng lần này lại chẳng có anh.

Máy bay vừa hạ cánh tôi đã vội bắt xe chạy về nhà, đồ vật còn vương một lớp bụi mỏng, có lẽ đã mấy ngày chưa lau dọn. Tôi lo lắng gọi cho Apby hỏi thăm tại sao lâu không thấy anh về nhà, cũng may chị chuyển máy cho anh, bên kia vang lên tiếng thở mệt mỏi, anh ậm ừ một câu rồi nói:

- Tiểu Ái, anh rất bận, chắc em về Canada rồi đúng không? Anh mới thay số điện thoại nên em không gọi được, lát nữa anh nhắn số qua cho em.

Anh nói một dây làm tôi choáng váng, vừa nói xong đã định đập máy, tôi vội ngăn cản:

- Khoan đã, anh Vũ đâu ạ? Em về nhà rồi nhưng không thấy anh ấy, cũng không gọi điện được.

Tiếng thở dài lặp lại một lần nữa, có lẽ là điều khó nói hoặc là anh đang mệt mỏi, lát sau mới âm trầm đáp:

- Thật ra cũng không phải chuyện gì quá nguy hiểm nhưng hiện tại Vũ đang ở Macao. Mấy ngày trước cậu ta đột ngột trở về đây, anh có hỏi lí do nhưng cậu ta chẳng nói gì cả. Hôm qua Khả Dư Khoa đã gọi điện cho Vũ, nói rằng nếu muốn lấy lại số tiền đã mất thì đến Macao. Dư Khoa có một casino ở đó, cậu ta định chuyển sang cho Vũ. Chắc là Vũ còn nể mặt thằng lừa đảo đó nên chiều qua Vũ đã đi rồi. Sáng nay lại gọi điện cho anh nói sẽ đem bán casino kia cho một vị khách giàu có nào đó nhưng từ sáng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì cả.

Tôi bất động một giây, đây rốt cuộc là tin tốt hay tin xấu. Tôi quả thật chẳng hiểu con người của Khả Dư Khoa, lừa người một lần ắt có lần thứ hai, chưa kể Vũ không thông thuộc Macao bằng Khả Dư Khoa.

Tôi vâng vâng dạ dạ hai ba tiếng nghe anh Liêu dặn dò đôi ba câu rồi cúp máy. Tôi chỉ lo cho Vũ, đi âm thầm khiến tôi càng nghĩ nhiều đến câu nói của Ngân Đình.

Tôi xếp quần áo vào tủ quần áo xong lại quay ra dọn dẹp nhà cửa, lau dọn bàn ghế. Lúc dọn dẹp nhà kho mới phát hiện ra trong góc khuất có một cái máy nghe nhạc cũ kĩ, loa to xoè ra như bông hoa loa kèn đẹp đẽ. Tôi vẫn còn giữ một đĩa nhạc cũ, trông cái máy chắc là vẫn còn sử dụng được thế là tôi chạy đi lấy đĩa rồi lắp vào máy. Chiếc đĩa bắt đầu quay tròn tròn, bài hát Je T'anne kéo dài ra, càng nghe lại càng buồn, tâm trí hiện lên hàng trăm vạn lần mưa chuyển mùa, nhanh chậm không đoán trước.

Giống như một đoá hoa giấy đem tình yêu dâng trọn trái tim cho một đoá cẩm tú cầu lạnh lùng để nhận lại chính ánh mắt lạnh hơn tuyết, một câu chuyện buồn nhưng đẹp, đẹp như chính hai loài hoa đó.

Tôi cứ nghe lặp đi lặp lại bài đó rất nhiều lần, nghe đến khi dọn xong nhà, nấu xong bữa chiều. Thế mới biết khi phải làm việc thì thời gian trôi qua rất nhanh.

Tôi ngồi yên xem ti vi, đợi đến chiều thì điện thoại có tin nhắn, tôi mở ra mới biết là anh Liêu nhắn, anh nhắn tin để tôi lấy số điện thoại mới và báo tối nay anh ở lại công ty, tôi nhắn em biết rồi thì anh không nhắn lại nữa.

Để tính xem tôi còn bao nhiêu thời gian, hôm nay là ngày mười lăm tháng hai, tôi còn hơn hai tuần nữa sau đó tôi phải nhập viện, Cadi luôn bắt tôi nhập viện. Không sao, chờ Vũ trở về tôi sẽ tìm cách bỏ đi, còn hôm nào phải mời anh Liêu ăn một bữa cơm, xem như tận nghĩa thời gian qua anh quan tâm

chăm sóc và người anh trai tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngày hôm sau tôi mang tiểu luận tới trường, gần đây Mary và Cadi đang làm luận văn tốt nghiệp vô cùng bận bịu. Tôi định rủ cô đi ăn một bữa cuối, tốt nghiệp xong Mary sẽ đi Mỹ nên xem như đây là lần cuối chúng tôi gặp mặt nhau. Năm học này kết thúc sớm hơn năm trước, cuối tháng tư thì hết năm, nếu tôi nằm viện chắc sẽ có thể kéo dài thêm thời gian, sau khi bạn bè thi xong tôi có thể mở một bữa tiệc nhỏ để chia tay với các bạn cùng lớp.

Thấy tôi đến nộp tiểu luận giáo sư rất vui vẻ, còn hỏi thăm ăn tết có vui không. Sau khi nộp xong lại đi tới thư viện; đến tận trưa thì nhận tin rủ anh Liêu đi ăn, anh lái xe đến trường đón tôi.

Anh đưa tôi đến một nhà hàng Trung Quốc trong vùng, bên trong chủ quán và phục vụ đều là người Trung Quốc. Anh gọi cho tôi món há cảo đặc biệt và thịt lợn kho hai lửa. Một món trang trí trong tô gỗ sáng bóng màu mun, một món trang trí trong tô sứ trắng tinh khiết, rất bắt mắt và tao nhã. Hình như chủ quán quen anh Liêu, thấy anh liền chào hỏi rất mực thân thiết:

- Cảnh Liêu, lâu rồi mới thấy cậu tới ghé quán tôi. Đừng có nói là anh lại làm khách quen với quán ăn khác đấy nhé? Nhưng mà, ai đây, bạn gái à? Trông như sinh viên vậy!

Tôi chào một tiếng rồi giới thiệu bản thân. Anh Liêu cười cười nhìn người trước mặt đáp:

- Thôi đi, em gái tôi đấy, đúng là sinh viên. Tôi đưa nó tới đây chủ yếu giới thiệu nó với anh thôi. Sau này nó mà đến đây nhớ phải nể mặt tôi đấy!

Nói rồi anh quay sang nói với tôi:

- Đây là Lưu Tuấn Kiệt, chủ quán này. Anh ta bằng tuổi anh nên cứ gọi "anh" là được. Nói cho em biết nhé, cậu ta tài giỏi vô cùng, làm chủ nguyên mấy nhà hàng Trung Quốc lớn ở đây!

Tôi kinh ngạc nói:

- Tài giỏi đến vậy sao? Thế thì em nhất định phải làm quen để còn dựa dẫm nhiều nữa chứ!

Tuấn Kiệt nhếch miệng khiêm tốn:

- Làm sao bằng Cảnh Liêu được chứ! Tôi đây dương dương tự đắc đến mấy cũng không thể sánh kịp với anh ta, có điều, bạn bè lâu năm không gặp hóa ra lại rất hay, không cần phải cứ mời ăn mãi, lâu lâu gặp lại mời một bữa mới thấy có giá trị chứ, đúng không? Mà hôm nay Vũ đâu rồi, sao không thấy đến?

- Tất nhiên, tôi cứ vài tháng lại đến một lần, không phải cậu tiếc tiền mà không dám mời đấy chứ, nhưng mà hôm nay tôi còn có em gái, nhất định cậu phải "mời hết" đúng không? Còn Vũ đó à, cậu ta mắc việc ở Macao rồi. - Anh Liêu nói.

- Tất nhiên là vậy, em gái nhất định phải ăn thật ngon miệng, tất cả miễn phí, xem như kỉ niệm lần đầu gặp mặt. Thôi không làm phiền nữa, ngon miệng nha! - Tuấn Kiệt vừa nói xong liền đi vào trong.

- Nhưng...- Tôi ậm ừ.

Thật sự rất ngại vì chúng tôi mới gặp mặt lần đầu tiên, ăn miễn phí có phải rất thất lễ hay không?

Tôi dùng thìa múc một miếng há cảo cho vào miệng, mùi thịt béo ngậy và bắp cải ngọt mát lan tràn khoang miệng. Sao trước giờ tôi không thử ăn nhỉ?

Ăn xong canh há cảo phục vụ mang ra hai bát com ăn với thịt kho, nhìn bát com trắng tinh trên tay tôi chợt nhớ mùi vị quê hương, com nào cũng thế, thơm ngọt tận cùng.

Dường như anh Liêu ăn rất ngon miệng, anh đột ngột quay sang hỏi tôi:

- Em ăn thêm canh sủi cảo nữa không?

Tôi lắc lắc đầu:

- Thôi thôi, em còn phải để dành bụng ăn thêm món khác nữa! Chắc lâu lắm rồi anh mới ăn đồ Trung Quốc đúng không? Thường thì anh rất ít tự nấu ăn, ăn ở ngoài cũng đâu phải sở thích của anh.

Anh nói:

- Đúng vậy, anh không thích ăn ở ngoài thật. Và lại ở những nhà hàng khác nấu món Trung không ngon như ở nhà hàng này. Gần đây anh lại chẳng có thời giờ, từ công ty đến đây đã quá xa rồi, nếu thế thì ăn bánh mì còn tốt hơn.

Tôi ngược mắt nhìn anh, chắc là anh bận lắm:

- Hôm nay sao anh lại đưa em đến đây? Chẳng phải anh đang ở công ty sao?

Anh nói:

- Đầu có, lúc này anh đến một nơi gần đây. Mới nhận được tin nhắn của em anh đến ngay, đồ ăn nhà hàng này đúng là rất ngon. Đúng ra phải mời em đi ăn từ lâu rồi, nhưng chẳng có thời gian, lại sợ ảnh hưởng đến thời gian học tập của em, thế nên lôi kéo đến tận bây giờ anh mới có thể mời em đi được.

- Hoá ra thế! - Tôi nói.

- Thật ra cũng không có gì ạ, anh Liêu... Sao anh không mau mau lập gia đình chứ? Mau mau để em còn gặp chị dâu nữa! - Tôi nói.

Anh nhướn vai:

- Còn sớm mà, sao phải vội vàng? Anh chỉ mới ba mốt tuổi, thời gian còn rất dài, em cũng còn có nhiều thời gian để chờ chị dâu mà.

Tôi nói "vâng" một tiếng rồi lắc đầu:

- Em vội mà, em mau đi tìm bạn gái rồi ra mắt em đi. Sau đó sống một đời sung túc và hoà thuận. Chẳng phải anh Kiệt cũng có gia đình rồi sao, còn có con nữa. Anh xem, người ta bằng tuổi anh, người ta đã yên bình gia thất rồi, anh còn chờ gì nữa. Người đàn ông hoàn hảo như anh không lẽ không tìm thấy chân mệnh thiên tử hay sao? - Tôi hướng mắt vào bàn ăn bên cạnh, Tuấn Kiệt và gia đình cùng ăn trưa với nhau.

Anh nhíu mày nghi ngờ hỏi:

- Em sao thế? Em hơi lạ đấy!

- Đầu có, nhưng em thật sự mong anh sống thật tốt, hơn hết là phải tận dụng thanh xuân.

- Em thật là mau già quá đi mất!

Sau đó vội vàng cùng anh về nhà. Anh cũng không có ý nghi ngờ tôi, suốt dọc đường về chúng tôi nói việc học hành cùng với kì nghỉ hè sắp tới.

Mấy ngày sau cũng không có liên lạc gì với Vũ, tôi rất lo lắng. Ở trường cũng không có tiết vào buổi chiều, tôi ở nhà sinh ra suy nghĩ nhiều.

Trời chuyển sang hạ, mưa trên trời đổ xuống như xối, không khí đột ngột bị hạ xuống rất thấp khiến tôi thấy rất lạnh. Tôi pha một cốc cà phê, bật máy phát nhạc bài Je T' anime nhưng lại tắt đi, trong mưa đầu hạ thế này nên im lặng nghe tiếng mưa.

Tôi ngồi bập bênh lên kệ cửa sổ bằng gỗ mun đen tuyền, ly cà phê nóng nghi ngút đặt bên cạnh. Mưa đều đều rơi xuống, hạt mưa to long lanh đẹp như mơ rơi xuống làm chao đảo lá hoa trên vòm hoa giấy ngoài vườn. Rất yên bình như biển lặng trước mưa bão, đánh lừa mọi giác quan. Tôi vừa hít một hơi thở thoải mái thì ngoài cửa đột ngột giạt tung.

"Bình"

Tôi quay ra nhìn về phía cửa, anh Liêu xuất hiện ở đó, trên người ướt sũng nước, trên tay cầm điện thoại quất:

- Sắp xếp cho tôi ngay lập tức, nhất định bắt anh ta đem cắt thành trăm mảnh!

Tôi bị dọa đến giật mình nhảy xuống khỏi khung cửa sổ, lúc đó hoảng quá khua tay làm ly cà phê rơi xuống đất. Âm thanh vỡ tan như cắt vào lòng, vừa nghe đã thấy nhói. Tôi vội vàng bước xuống, chân giẫm phải mảnh sành bén, chỉ thấy hơi đau một chút. Nhưng tôi không chú ý mấy đến chân mà chỉ chú ý đến anh Liêu đang đứng đó nên vội chạy vào trong lấy khăn ra cho anh.

Tôi nghe tiếng "bốp" rất lớn, lúc từ phòng tắm lên mới biết âm thanh đó là do anh ném chiếc điện thoại xuống góc nhà vỡ tan tành. Tôi đưa anh khăn lau, về mặt anh vô cùng tức giận, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả mọi thứ vậy.

Khó khăn lắm tôi mới bạo gan mở miệng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Sao anh...

"Chó chết" - Anh tức giận chửi thề một câu.

Tôi im bật.

Anh lau khô tóc sau đó lại quay sang nhìn chân tôi, vẻ mặt anh ngay lập tức biến sắc, tôi cũng theo đó mà nhìn xuống chân của chính mình, bàn chân nhuộm đầy máu tươi. Máu đỏ nhuộm lên chân nổi bật, chảy xuống nền gạch men màu trắng.

Anh đứng dậy đi vào trong lấy hộp băng cứu thương ra rồi để tôi ngồi lên ghế nói:

- Không cần thận gì cả. Lúc này anh hơi lớn tiếng, chắc đã làm em hoảng sợ.
- Vậy là... có chuyện gì với anh Vũ rồi sao? - Tôi cố nén lo lắng trong lòng hỏi.

Anh thoáng dừng tay, vết máu đã được lau sạch, anh với tay lấy chai thuốc khử trùng thấm bông lau lên miệng vết thương. Đau rất truyền tới khiến tôi muốn rụt chân lại nhưng thôi. Anh cầm mặt xuống, giọng trầm thấp nói:

- Em phải cẩn thận chứ, nếu mảnh sành đâm sâu hơn nữa thì phải đi bệnh viện may lại đấy. Nếu em mà có chuyện gì anh không chịu trách nhiệm với Vũ đâu!

Tôi vẫn im lặng, anh thấm thuốc lên miếng bông rồi quấn gạc lại, quấn nhiều như một cái bánh cuốn vừa dài vừa tròn, bên ngoài rỉ ra một chút máu tươi. Tôi vẫn chờ đợi câu trả lời, anh không nói gì ngoài sự tức giận như lửa bốc cháy ngút trời. Anh đứng dậy đi xuống bên dưới, trên tay mang theo đồng băng gạc đang dính máu, tôi vội kéo tay anh lại:

- Chuyện của anh Vũ đúng không?

Anh khựng lại hồi lâu, bất giác trong lòng tôi tràn ngập đầy lo lắng, khó khăn lắm anh mới lên tiếng:

- Ở Macao bây giờ Vũ đang bị giam, anh đang nhờ người ở đó giúp nó. Hiện tại anh chẳng thể đi Macao được, công ty lại đang đi xuống, lần này chắc sẽ không trụ nổi. Nếu không có khoản tiền kia e là...
- Nghiêm trọng đến vậy sao? Bây giờ ở Macao đang như thế nào? Nhưng tại sao Vũ lại bị giam?

Anh cũng không rõ lắm, qua lời kể thì đúng là Khả Dư Khoa đã chuyển tên chủ casino sang cho Vũ nhưng thực chất casino đó đang làm rất thua lỗ, tham nhũng kinh khủng. Năm nay người từ đại lục đến kiểm tra lại không giấy tờ rõ ràng, Vũ vừa mới làm chủ nên chẳng thể nắm rõ được giấy tờ của khu ấy, thành ra sau lần cần quét tham nhũng nó bị người của đại lục bắt giam. - Anh xoa xoa thái dương kể lại.

- Nhưng từ trước giờ đừng nói là tham nhũng nhỏ, hầu hết casino đều làm ăn mập mờ hết mà, chỉ cần đưa một ít tiền là có thể qua được. - Tôi nói.

Anh Liều thờ ra:

- Nếu như vậy thì tốt quá rồi, mọi chuyện không suôn sẻ như bình thường, năm nay chính phủ đẩy mạnh chống tham nhũng, đừng nói là ít tiền, dù có nhiều cũng chẳng thể trốn.

Như tôi đoán, lần ấy anh đi đáng lẽ tôi không nên để anh đi như vậy, trong lời nói của Ngân đình cũng thế, luôn ẩn hiện sự thâm độc mà không ai có thể lường trước.

- Việc này có liên quan gì đến Ngân Đình không ạ? - Tôi hỏi.

Anh gạt đầu:

- Chắc chắn có, lúc trước casino đó là của Khả Dư Khoa cùng cô ta tạo ra, nhưng từ lúc hai người đến Canada thì nó được giao lại cho một người là Khuyến Đình quản lý, tất nhiên là vẫn luôn làm theo chỉ huy của Ngân Đình và Dư khoa, Ngân Đình ở trong tù nhưng không đồng nghĩa là không thể liên lạc với bên ngoài thông qua người khác. Anh chỉ sợ là do hai người họ thông đồng trả thù.

- Vâng, nhưng muốn cứu Vũ ra ngoài có cách nào không? Dù Khả Dư Khoa không còn làm chủ nữa nhưng đã từng dính dáng tới làm sao tránh khỏi bị bắt.

- Tất nhiên, nhưng cậu ta trốn rồi, cảnh sát Macao đang ra sức tìm kiếm mà không thể tìm ra. Có thể cậu ta trốn ra nước ngoài nên không tìm được. - Anh Liều nói.

- Vậy không còn cách nào khác nữa hay sao? - Tôi thất vọng.

- Không phải không có cách mà là rất khó nhưng em cứ yên tâm, anh và Vũ là bạn thân chỉ cốt bấy nhiêu năm nay làm sao anh có thể bỏ mặc nó được, nhất định anh sẽ tìm cách bảo lãnh nó ra sau đó sẽ tìm cách đưa nó về, thằng bé này cuối cùng vẫn tin rằng thằng nhóc Dư Khoa là bạn, nó quá trọng tình nghĩa tới mức ra nông nổi. - Anh Liều nói, giọng đầy chỉ khí.

Anh huyền thuyên một lúc lâu thì đi đâu đó ra khỏi nhà, tôi thấy anh đi rồi mới đi lên phòng. Vừa mới lên tới nơi thì điện thoại đột ngột reo lên, trên màn hình hiện lên tên Cadi, tôi không do dự nhấn nút nghe. Đưa điện thoại lên tai tôi đã nghe thấy giọng cậu:

- Cậu định khi nào nhập viện vậy? Không còn nhiều thời gian nữa rồi, nếu cậu không đi tới tới bắt cậu đi đấy!

- Tớ...- Tôi mắc suy nghĩ xem khi nào có thể nhập viện, nếu tôi bỏ đi lúc này liệu có phù hợp? Anh Liêu có trách tôi?

- Đừng có ậm ừ, tớ nói rồi, mau nhập viện đi, biết đâu cậu còn có thể may mắn...

Tôi bắt đầu nghĩ, nghĩ rằng liệu tôi cứ thế này có thể chờ được đến lúc Vũ trở về hay không?

Nếu lúc anh đã trở về rồi tôi có thể cứ thế ra đi như thế sao?

Anh trở về rồi tôi sẽ làm gì?

Tôi nên nói lí do gì để đi mà không bị anh giữ lại?

Cuối cùng...

- Được rồi, tớ đang có một ít công việc cần giải quyết, hai ngày nữa tớ sẽ nhập viện.

Đột nhiên từ ngực trái nhói lên, đau đến mức tôi đáng rơi điện thoại xuống nệm giường, có lẽ nhận thấy được sự lạ lùng mà Cadi vội nói lớn trong điện thoại:

- Cậu không sao chứ? Tớ nghe thấy tiếng “bộp” rất lớn, cậu không sao chứ, không sao chứ? Mau trả lời tớ đi!

Tôi vội vàng mở ngăn kéo bàn ra, bên trong một đồng hồ thuốc lẫn lộn. Tôi với tay lấy hộp thuốc màu trắng, bên trong có lọ thuốc màu trogn suốt như nước, mở nắp đồ ra một nhúm thuốc bị tròn tròn trong vắt, vội vàng vốc vào cổ họng. Mùi thuốc khó uống lan ra khiến tôi buồn nôn nhưng phải cố gắng nuốt xuống dạ dày.

Uống xong ngực trái ngay lập tức êm lại không còn nhói nữa, lúc ấy tôi mới thở phào nhẹ nhõm cầm điện thoại lên nói:

- Tớ không sao, tớ vô tình làm rơi cuốn sổ nên hơi ớn, tớ không sao cả, hai ngày nữa tớ nhất định sẽ nhập viện mà, cậu đừng lo.

Cadi “ừ” một tiếng rồi cúp máy.

Cả ngày hôm ấy tôi cứ ngồi thừ ra không làm gì, buồn buồn lại lấy máy nghe nhạc ra nghe đi nghe lại bài Je T'anime buồn rười rượi, chốc chốc rồi máy cũng hồng hồng không hát được nữa.

Máy radio nhỏ mà Ly đã tặng tôi lần sinh nhật năm trước tôi để trong ngăn tủ đã đến lúc dùng, tôi dò theo từng tần số, khó khăn lắm mới tìm thấy một kênh đang phát.

Tôi để yên nó trên bàn cạnh giường còn mình thì leo lên giường tựa người vào khung cửa sổ ngắm mưa nhỏ rả rích bên ngoài. Tôi nhớ Vũ, nhớ đến không chịu được, nếu như anh không đi Macao thì chắc giờ này chúng tôi đang bên nhau, và trong lúc này nếu tôi có ra đi tôi cũng không hối tiếc.

Tôi sợ nếu như anh trở về tôi lại không có dũng cảm để đi, bởi vì nếu tôi đi có thể sẽ không bao giờ quay về nữa và cũng có thể rời khỏi thế giới này, rời khỏi sự ám áp của anh. Nhưng tôi khao khát được bên người mình yêu thật lâu, giống như giấc mơ của tôi hằng đêm, chúng tôi sẽ sống thật tốt trong căn nhà này, lúc đó chúng tôi có những đứa con xinh xắn và ngoan ngoãn.

Giai điệu bài hát It's not goodbye buồn vang lên đều đều, máy radio phát rất to, chốc chốc lại có mấy tiếng rè rè nhưng lại rất rất ràng lời bài hát:

Giờ đây, nếu em chẳng thể còn được hôn lên bờ môi anh lần nữa

Chẳng thể còn được cảm nhận vòng tay ấm áp của anh

Thì em tiếp tục sống sao đây?

Ngoài anh, em chẳng thuộc về nơi nào nữa

Rồi một ngày tình yêu sẽ dẫn lối anh về bên em

Nhưng cho đến ngày ấy, con tim em vẫn sẽ trống trải

Em sẽ chỉ còn biết phải tin tưởng

Ở nơi nào đó, anh đang nghĩ về em

Cho đến ngày em để anh ra đi

Cho đến ngày hai ta nói tiếp lời chào

Đó không phải lời từ biệt

Cho đến khi em gặp lại anh

Em sẽ ở ngay đây chìm trong hồi ức của hai ta

Và nếu đúng thời gian thuộc về đôi ta

Sẽ chẳng còn những giọt lệ tuôn rơi trên con đường đó

Có một điều em chẳng thể phủ nhận

Đó không phải lời từ biệt

Anh nghĩ em đủ mạnh mẽ để vượt qua nỗi đau đó sao?

Và vượt lên mưa giông

Nhưng thật quá khó khăn để trở nên mạnh mẽ

Khi anh nhớ một ai đó sâu đậm..

Đó chỉ là vấn đề thời gian thôi, em chắc chắn vậy

Nhưng thời gian cứ trôi, em chẳng thể níu giữ

Vì anh sẽ chẳng thể cố gắng hết sức mình

Để lại cùng nhau sưởi ấm con tim tan vỡ của em

Tôi đã từng khóc rất nhiều và lần này tôi nhất định không khóc, có thể nếu tôi ra đi anh cũng có thể lựa chọn cho mình một con đường khác mà không cần quan tâm gì đến tôi. Chúng tôi rồi sẽ không còn có thể gặp lại nữa, anh rồi sẽ có một gia đình hạnh phúc như mơ, tôi tin như vậy.

Ngày hôm sau anh Liêu không về, tôi cũng chẳng nhận được cuộc điện thoại nào từ anh, một chút tin tức cũng không có.

Ngày hôm sau nữa, cũng là ngày mà theo hẹn với Cadi tôi phải nhập viện tôi nhận được điện thoại của anh Liêu khi đang ở trường, anh nói Vũ được thả rồi. Tôi chưa thể nhận ra đó là niềm vui hay nỗi buồn của tôi. Anh về thì tốt đấy nhưng tôi sắp đi, và nhất thiết tôi phải đi trước khi anh về, tôi khoogn thể gặp anh lần nào nữa ư?

Hôm đó tôi bỏ buổi học ở trường mà trở về nhà. Lúc mới đi tới cổng đã thấy xe của anh Liêu trong nhà, anh đã về rồi.

Tôi đi vào trong, trong nhà sạch sẽ đến sáng bóng, mùi thơm từ dưới bếp xộc lên thơm lừng, anh Liêu đang nấu ăn. Tôi len lén đi lên lầu thu dọn hành lý, đồ đạc của tôi không nhiều, sách vở cũng ít. Tôi cố gắng dọn nhanh để đi. Tôi kéo dây kéo va li lại rồi kéo xuống lầu.

Bánh xe vali va chạm lên nền đất vang lên tiếng xoạc xoạc, lúc đi đến những bậc cầu thang lại vang lên tiếng cộp. Tôi giật mình nâng va li cao hơn mặt cầu thang một chút sau đó lại tiếp tục đi tiếp.

Tôi đi khỏi cầu thang nhưng đúng lúc anh Liêu lại đứng chắn trước mặt tôi, tôi không dám nhìn thẳng anh mà chỉ nói nhỏ:

- Anh tránh ra, em phải đi!

Anh Liêu nhìn tôi rất ngạc nhiên, thuận tay nắm va li tôi kéo lại hỏi:

- Em định đi đâu?

Tôi đứng hóa đá ở đó, tôi không thể nói lý do. Nhưng anh lại giữ chặt vali không cho tôi đi, trong giây phút này tôi thực vô cùng khó xử, một lát nữa Vũ cũng về, tôi không thể ở lại đây lâu hơn nữa. Anh liêu ngay lập tức cười cười, miệng nói khá phóng khoáng:

- Đừng có đùa đấy nhé! Vũ sắp về rồi mà, anh nấu rất nhiều món ngon.

Vì anh nắm chặt va li lại nên tôi chẳng thể đi thêm bước nào nữa, vừa gấp gấp tôi vừa nói:

- Em thật sự không thể ở lại đây. Anh Liêu, em xin anh, em phải đi, thật sự không thể ở lại đây!

- Nhưng tại sao? – Anh nói.

Tôi run cầm cập:

- Được rồi, anh muốn biết lý do chứ gì? Em nói cho anh biết, em không ở lại đây nữa. Anh nói công ty sắp phá sản rồi chứ gì. Vốn ngay từ đầu tôi định tiếp cận các người vì có mục đích đó, bây giờ thì không còn nữa. Khoảng thời gian qua tôi thật sự không thể không thể chịu nổi nữa rồi, được chứ. Nhờ

anh chuyển lời với Vũ là tôi không cần anh ta nữa, hết rồi.

Nói xong tôi giật va li khỏi tay anh, một nước đi thẳng ra cửa mà không quay đầu lại.

Tôi rời nơi mà tôi xem là nhà suốt chín tháng qua, dù có không muốn cũng nhất định phải đi. Nơi này chôn giấu những kỉ niệm mà chắc đến chết tôi cũng không thể quên được. Tôi bước ra cửa, taxi đã chờ tôi sẵn ở đó, tôi quay người nhìn lại căn nhà lớn tôi từng sống, lòng nặng trĩu. Tôi đi như thế là đúng hay sai? Nếu như một ngày tôi hối hận vì quyết định ngày hôm nay?

Tôi bước lên xe taxi, ngồi vào ghế, qua tấm kính nhìn vào khu vườn. Giàn hoa giấy tôi và Vũ trồng đang rất xanh tốt, hoa lá rục rờ, tôi đi trong lúc chúng tôi còn chưa gặp mặt liệu sau này tôi có hối hận hay không?

Tôi giục taxi đi nhanh lên, tài xế cho xe chạy, lúc đi tôi nhìn thấy một chiếc taxi ngược chiều đi ngang qua, trong xe không ai khác chính là Vũ. Trông khoảnh khắc gần gũi hai xe giao nhau tôi đã thấy anh, anh tiều tụy và xanh xao. Tôi muốn dừng xe lại xuống xe chạy về phía anh, ôm lấy anh cho thỏa nỗi nhớ thời gian qua nhưng lại không dám nói, ngay cả nhìn nah cũng chỉ lên lút.

Xe khuất ra sau tôi còn ngoảnh đầu lại nhìn anh từ đuôi xe, đáng ngồi vững chãi như thế nhưng từ lúc nào tôi thấy xa đến mức không thể nhìn thấy nhau.

Hình như chúng tôi đi ngược về nhau, không còn chung đường như trước kia nữa. Tim tôi có một khoảng mát mát đau đớn, hẳn định mệnh của chúng tôi đứt rồi từ đây, tất cả rồi sẽ biến mất như cơn mưa phùn không vết tích. Tôi rồi sẽ biến mất như hạt mưa bụi nhỏ bé giữa một vùng đất rộng lớn.

Từ lúc nào chúng tôi lại xa cách như thế, tôi ngồi thừ trên xe không dám quay lại nữa, định mệnh vẫn là định mệnh, tôi chẳng thể chống lại. Định mệnh đưa chúng tôi lại với nhau rồi cũng khéo léo chia xa, tôi hận mình không thể chấp nhận được sự thật đó. Chúng tôi ngay từ đầu đã không có tương lai, dù bây giờ tôi có níu kéo hay không.

Xe dừng lại trước bệnh viện, Cadi đã đứng đó chờ tôi, tôi kéo va li xuống cậu liền đỡ lấy cùng tôi. Tôi cùng đi với cậu vào trong, cậu cũng hơn hờ mà nói chuyện. Tôi cứ trầm lắng như thế không biết cậu có đoán ra tôi có chuyện gì hay không, cậu vốn là người rất nhạy cảm, tôi có chuyện gì chắc cậu cũng biết. Nhưng trong lúc này tôi chẳng thể nào đóng kịch được, muốn tôi cười thì cười thôi nhưng tâm trạng cũng chẳng thể nào khá hơn.

Tôi đặt chân vào căn phòng mà Cadi đã sắp xếp trước, mới lạ, tôi thấy lo lắng. Nơi này là nơi tôi sẽ sống cuối cùng, cũng rất đáng bởi phòng khá rộng, ánh sáng rất tốt. Gió lạnh từ máy điều hòa thổi ra làm dịu đi một chút tâm trạng của tôi. Cadi đã rời đi từ lúc nào, một mình tôi đứng trong căn phòng đột nhiên tôi thấy sợ hãi nhưng không dám gọi cậu.

Nỗi sợ đó găm nhấm con người tôi, tôi sợ phải ra đi trong cô đơn, tôi muốn bên cạnh mình có người mình yêu thương, tôi sợ một ngày nào đó tôi sẽ ra đi ngay trong chính căn phòng này với nỗi cô đơn bao trùm. Không ai bên tôi, cứ thế mà rời khỏi thế gian một cách âm thầm. Tôi mức chết đi một tuần sau không ai phát hiện ra xác.

Chưa bao giờ tôi ham muốn được sống đến vậy, muốn mình sống thật lâu để tận hưởng hết mọi thứ trên đời này một cách toàn vẹn, ngắm nhìn người mình yêu thương chìm đắm trong hạnh phúc. Đến cuối cùng vẫn có mình tôi, tôi nhớ Ly, nhớ một lần mình bị bệnh đều có Ly ở bên cạnh chăm sóc.

Tôi biết được bệnh tình của bản thân, cũng biết vì tôi mà Cadi đã lo lắng rất nhiều nhưng không thể làm gì. Tôi nghĩ rằng dù thế nào bản thân cũng có thể sống lạc quan đến cuối nhưng không thể, cứ nghĩ một ngày nào đó không thể thức dậy vào buổi sáng để ngắm nhìn thiên nhiên đẹp đẽ, không thể mơ ước những điều lớn lao thì tôi chẳng thể lạc quan được.

Một tuần trong bệnh viện khá ổn, tôi hay nói chuyện với những người phòng bên, lâu dần lại sinh ra thân thiết hẳn. Ngày nào Cadi cũng đến thăm tôi, tuy nhiên có hôm lại bận quá không đến được.

Mấy ngày chán lại lôi ra mấy cuốn tiểu thuyết đọc đi đọc lại, đọc nhiều đến mức nhớ từng chi tiết vẫn còn đọc. Rồi cuốn tiểu thuyết của Lena cũng vậy, đọc hoài đến chán nhưng chẳng biết nên làm gì. Cadi thấy tôi thế liền đi mua cả đồng tiểu thuyết khác, hơn cả chục cuốn, cô bảo khi nào đọc xong lại mua cuốn khác.

Có một hôm Cadi đưa cho tôi một bức thư, không biết tại sao cậu lại có nhưng cậu đưa cho tôi rồi nói: “Cậu đi trị liệu trước rồi đọc sau.”

Tôi cứ nghĩ không quan trọng nên kẹp nó vào cuốn sách của Lena rồi đi ra ngoài. Buổi chia tay với bạn bè tôi cũng tổ chức, chỉ là một bữa tiệc nhỏ ở một quán karaoke gần trường đại học. Nhưng bạn bè tôi đến rất đông đủ, tôi cũng vui vẻ mà không để họ phát hiện ra mình có vấn đề gì. Sau bữa tiệc Mary kéo tôi đi ra xe của cô rồi nói:

- Chúng ta đi đâu một lát được không?

Tôi gật đầu rồi đi lên xe. Cô lái xe đưa tôi qua những con phố nhộn nhịp rồi dừng lại trước một quán ăn phong cách nhật bản.

Tôi đi lên cầu thang, Mary có vẻ quen thuộc với quán này rồi nên đi lên trước.

Vì là buổi tối nên phía ngoài lấp lánh ánh đèn điện, cô ngồi xuống tấm ga vuông vức như chiếc gối.

Tôi vừa ngồi vừa nhìn ra bên ngoài, từ tầng cao nhìn xuống thành phố xinh đẹp như một bức tranh màu sáng. Nhưng dòng xe cộ qua lại đều, ánh đèn như những chùm ngọc chạy thẳng trôi như dòng nước, xa xa có một cái cầu sáng óng ánh. Ánh đèn trên cầu chiếu xuống mặt nước bên dưới lẫn lẫn êm ả, tuyệt đẹp như đám mây trôi bồng bềnh. Trên bầu trời in đầy những ngôi sao to nhỏ như hạt kim tuyến trên màu áo của Mary. Mảnh sao gần đến mức như có thể chạm vào, nếu như không phải cách một mảnh rèm lụa mỏng tôi đã với tay lên rồi.

Chương 10

Nhân viên phục vụ kéo rèm vát lên cạnh cửa, hé lộ toàn khung cảnh lộng lẫy, Mary gọi món xong liền nói với tôi:

- Cậu thấy ở đây thế nào? Đẹp đúng không?
- Đúng là rất đẹp! – Tôi nói tiếp:
- Nhưng sao cậu đưa tớ tới đây? Đừng nói là để ăn và ngắm cảnh thôi đấy.

Mary cười cười không đáp, đến khi món ăn được bày ra cô mới lên tiếng:

- Ngày mai tớ đi Mi rồi. Hôm nay tự nhiên muốn đưa cậu đến một nơi thật đẹp, tớ cũng nghe những người khác giới thiệu ở đây rất đẹp, thức ăn cũng rất ngon. Sáng nay tớ tới nhà cậu nhưng không thấy có ai, cậu đi đâu vậy?

Tôi hơi giật mình vì cô nói đã tới nhà, chắc là mọi người đều đã đến công ty hết rồi. Tôi bắt đầu thấy tiếc nuối:

- Ngày mai cậu đi rồi sao?
- Tớ không muốn đi sớm thế nhưng bố bắt tớ đi cùng Waesly đến đó gấp. Không biết vì lý do gì ông lại làm như vậy. Nhưng thôi, đi thì đi, tớ chẳng sợ. Có điều lần này đi không biết khi nào về, chắc tớ cậu lắm!

Tôi nói:

- Cậu có thể gọi điện cho tớ mà!
- Biết là vậy nhưng đâu thể cùng nhau đi ăn như bây giờ, cũng không thể gặp mặt nhau thường xuyên. Tớ lại rất ghét làm bạn với người khác, tớ không muốn xa bạn cũ.

Nói đến đây tôi mới nhớ ra tính cách của Mary vốn xưa nay người khác không ngờ làm bạn thì thôi chứ cô không bao giờ nói trước, lúc trước có thể làm bạn với nhau cũng là tôi lên tiếng trước. Dù bao nhiêu năm trôi qua cô vẫn giữ như vậy, không thay đổi chút nào.

Những món ăn người phục vụ mang ra đều là đồ ăn truyền thống cầu nhật bản, ăn khá lạ miệng.

Chúng tôi ngồi đó nói chuyện rất nhiều, cũng nhờ thế mà tôi thấy khá hơn rất nhiều. Mai cô đi rồi, tôi nghĩ có khi cô cũng chẳng quay về. Có những chuyện tôi nghĩ rồi trong phút chốc đều trở thành sự thật.

Và tôi nghĩ lần này đi Mary có thể sẽ không về nữa, nhưng tôi không chắc bản thân mình có thể gặp cô lại thêm lần nữa. Bỗng chốc trong giây phút ấy tôi lại ủy mị nhiều hơn, dụi giọng:

- Cậu nhớ bảo trọng. Đến đó phải nhớ chăm sóc bản thân thật tốt. Chúc cậu thật hạnh phúc cùng Weasly nhé. Nhớ phải cố gắng làm việc đấy, cô bác sĩ của tôi ạ!
- Cậu nói cái gì mà lạ thế, tớ đi khoảng một năm sẽ về, chắc gì lúc đó tớ đã có thể trở thành một bác sĩ thực thụ đâu. Với cả hạnh phúc là gì tớ chưa định hình, Weasly mặc dù rất tốt nhưng suốt ngày đi làm với đi làm thôi, đến mình làm những gì, thích những gì canh ấy cũng không biết, huống chi những chuyện khác. – Cô nói.

Tôi cười khi khi:

- Thôi thôi cô nương, nếu như thế chắc cô đã không chịu cười. Ngày mai còn dắt cô đi Mi nữa mà, có khi anh ta thích nhưng không nói ra thôi mà.
- Nghĩ lại thì tớ và anh ấy cười nhau rồi nhưng cứ như ai việc người ấy, chẳng quan tâm gì tới nhau cả... Có khi lại như mấy đứa trẻ lo tìm hiểu này tìm hiểu nọ. Tớ mới biết được anh ấy rất thích ăn đồ trung quốc đó.

Tôi ngồi nhìn ra khung cảnh phía bên dưới nói:

- Khi nào cậu đưa anh ấy tới đây, ít nhất hai người cũng phải bồi đắp tình cảm ít lâu chứ! Mưa dầm thấm lâu, ai biết được sau này hai người sẽ sống rất hạnh phúc thì sao? Tớ nói thật nhé, khung cảnh ở đây đúng ra rất lãng mạn và xa hoa, cứ như đang ở Las Vegas ấy, trong khung cảnh này mà tỏ tình đúng là sẽ rất lợi thế, biết đâu khả năng đồng ý sẽ rất cao thì sao?

Mary xì mũi thở hắt ra:

- Đợi khi nào tớ và anh ấy đến rồi sẽ đến San Francisco chơi rồi chụp hình gửi về cho cậu, lúc ấy đừng có mà ganh tỵ đấy!

Tôi “hứ” một tiếng rồi cười nhẹ:

- Tớ cũng sẽ tìm chồng, sống hạnh phúc hơn cậu luôn cho mà xem!

Ăn xong bữa tối Mary đòi đưa tôi về nhà nhưng tôi từ chối, tự mình đi xe buýt về. Lúc vừa mới về bệnh viện thì Cadi cũng đang ngồi trong phòng bệnh của tôi. Thấy tôi vào cậu ta liền nhảy xuống khỏi giường, hớn hờ hỏi:

- Cậu và Mary đi đâu thế? Tớ nghe bạn học nói Mary sắp đi rồi?

- Tớ và cậu ấy đi ăn và nói một số chuyện, đúng là ngày mai cậu ấy sẽ đi.

Cadi nhúm mày:

- Sao cậu ấy không nói gì với tớ cả? Tớ đâu biết chuyện gì cả.

- Chắc cậu ấy không kịp nói. Nhưng mà các cậu có bằng tốt nghiệp chưa? - Tôi nói.

Cadi ngồi xuống ghế bành, gác chân lên cạnh bàn:

- Chắc là có rồi, tuần sau là lễ tốt nghiệp. Lúc ấy cậu nhớ phải tới dự đấy! Nhưng mà khoa tớ có rất nhiều người bị trượt phải học lại một năm nữa, họ cứ là chủ nhiệm khoa khó tính, luận văn tốt nghiệp làm tốt nhưng vẫn không đỗ.

- Nghe nói chủ nhiệm khoa của cậu vừa mới ly hôn với vợ, có lẽ vì điều đó mà thầy mới khó tính trong việc chấm bài luận.

Cadi ngạc nhiên:

- Trời đất, cậu nằm trong viện mà cũng biết nhiều quá hả. Ngay cả việc kín tiếng rằng thầy chủ nhiệm mới ly hôn cũng bị cậu phát hiện, xem ra tâm buồn chuyện của cậu cũng cao đấy chứ!

Tôi cười:

- Tớ mới biết lúc chiều thôi, tự nhiên đám con gái hết chuyện rồi nên lời mấy tin đồn này ra để nói, nhưng mà đúng là vậy đúng chứ?

Cadi gật đầu.

Tôi thoáng thấy xót xa. Thầy chủ nhiệm rất tốt bụng, lúc đầu tôi từ Việt Nam đến đây cũng chẳng quen biết ai, lúc ấy gặp được thầy. Tuy không phải cùng một khoa nhưng thầy rất tận tình trong việc hướng dẫn đăng kí kí túc xá cộng với việc làm thêm gần trường, nơi nào làm việc có an ninh tốt. Lúc đó tôi chưa quen biết Cadi nên rất khó khăn. Có một lần tôi vô tình đi ngang qua nhà thầy, thầy thấy tôi liền gọi vào nhà. Lúc ấy ấn tượng đầu tiên tôi nhìn thấy được ở thầy chính là người rất chịu khó.

Tôi còn nhớ thầy rất thích chơi cây cảnh bonsai, thầy còn tự tay cắt tỉa cho tôi một chậu nhỏ xù, tiếc là do tôi không chăm sóc kĩ nên cây đã chết, từ đó tôi cũng không thường nói chuyện với thầy nữa. Đến tận ngày hôm nay nghe tin này tôi mới bàng hoàng mà nhận ra rằng, vợ thầy ly hôn với thầy không phải vì hết tình cảm mà vốn không có tình cảm gì cả.

Cadi ra về khá sớm.

Cả đêm hôm đó tôi chẳng thể nào ngủ được, vì ngày hôm nay quá nhiều việc hay ngày mai Mary đi Mỹ, tôi cũng không rõ có phải tôi nhớ Vũ, chỉ biết bỗng dưng buồn một cách lạ lẫm.

Cả phòng chỉ có một mình tôi nằm im trên giường ấm. Tôi co người lại vào một góc giường, đêm mùa hạ lạnh lạnh. Tôi không đắp chăn mà đá sang một bên, điện phòng cũng tắt hết, tối om.

Chỉ có một khoảng sáng chiếu vào từ cửa sổ, bất giác tôi thấy hơi sợ. Tôi sợ cái chết chực chờ tôi nhắm mắt, tôi sợ phải bỏ lại những thứ mà mình hoài bão. Tôi mơ nhiều, mơ được trở thành một thực sĩ luật để có thể giảng dạy những sinh viên ngành luật. Tôi mơ cùng Vũ xây dựng một gia đình hạnh phúc như trong phim ảnh, có ba mẹ cùng con cái vô cùng đầm ấm. Tôi đã mơ rất nhiều nhưng trong giây phút này tôi chỉ mơ mình có thêm thời gian nhưng tất cả đều trở nên khó khăn, tôi cảm thấy mình như sắp không thể chống chọi nữa rồi.

Từng nhịp đập của trái tim hay nhịp thở của cuộc sống cũng đều trở nên khó khăn lạ thường. Và đầu óc trống rỗng khiến tôi chẳng thể suy nghĩ được gì, cứ sống như một con ngốc hằng ngày phải níu kéo cuộc sống một cách khó khăn.

Tôi chỉ biết dưới từng cơn đau người tôi nghĩ đến đều là Vũ, tôi nhớ khi còn ở cùng anh, tôi nhớ những lúc anh thức khuya hay những lúc tôi nằm trên giường nhìn thấy anh bên cạnh. Tôi không cô đơn như bây giờ, lúc ấy mỗi lần xoay người đều có thể nhìn thấy anh, chắc chắn rằng mình vẫn có người bên cạnh. Nhưng bây giờ thì sao? Tôi đã bắt đầu hối hận về quyết định của mình, nếu tôi không vì mạng sống của mình mà bỏ đi thì sao? Có lẽ ít nhất tôi

sẽ không cô đơn như bây giờ.

Không biết vì lý do gì tôi lại đi ra khỏi phòng. Toát khỏi cái vỏ bọc nặng nề khiến tôi bật bạch hết tất cả, đau buồn thì khóc. Tôi đi bộ trên hành lang, vừa đi vừa khóc như một đứa bé. Nếu có Vũ ở đây anh sẽ nói: “Em đã quá tuổi để vừa đi vừa khóc, nếu muốn khóc cứ đi về phòng”. Tôi muốn nghe câu này của anh.

Tôi đứng lặng một hồi trên hành lang vắng lặng, thương tâm khóc một trận thật lớn, lớn nhất từ trước tới giờ. Xong tôi lại đi về phía thang máy, nhất định tôi phải làm một việc.

Tôi nhấn nút đi xuống tầng một, số chạy chậm chậm, năm, bốn, ba, hai, một. Cuối cùng tôi bước ra khỏi thang máy rồi chạy đi.

Tôi chạy ra khỏi bệnh viện, bên ngoài đường phố vắng ngắt, tôi bắt đầu chạy như điên về nhà. Không biết chạy bao lâu, qua bao nhiêu dãy nhà mà tôi mệt đến chống tay xuống đầu gối thở hổn hển, mệt mỏi lạ thường.

Tôi đứng trước cửa nhà khép kín, bên trong nhà tối om không có lấy một tia sáng từ bên ngoài. Tôi thử nhập mật mã ở cửa nhà. Cứ tưởng anh đổi mật mã rồi nhưng không có, với mật mã cũ tôi mở được cửa ra.

Cánh cổng màu đen huyền dưới đêm tối càng thêm mù mịt. Hôm nay tôi trở về, cánh cổng không thay đổi nhưng hình như tôi thấy nó khác lạ, khác tới mức tôi không chắc có vào đúng nhà hay không rồi chợt nghĩ lại, cửa không thay đổi mà chỉ có tôi thay đổi. Chỉ gần một tháng mà tôi đã thay đổi. Bên trong cửa chính vẫn giữ nguyên mặt khẩu cũ, tôi đi vào trong căn nhà.

Trong nhà im lỉ, mọi thứ không thay đổi so với lúc tôi đi. Thật là lạ lùng, lúc tôi đứng bên ngoài không thấy có ánh sáng nhưng khi vào trong lại đột ngột nhìn thấy ánh sáng lơ mơ chiếu từ ngoài cửa sổ. Tôi nhìn xuống bếp, lạnh tanh như không được sử dụng. Tôi đi lên lầu, từng bậc cầu thang nhấp nhô tiến lên trên, lạnh toát như đá nước. Tôi lò mò đi lên phòng anh, chỉ cần nhìn anh một lần cũng tốt rồi.

Nhưng khi mở cửa ra lại chẳng có ai cả, trong phòng làm việc cũng chẳng thấy. Không thấy anh tôi nhưng tôi chợt nhớ ra mình bỏ quên cái máy radio của Ly tặng trong phòng nên mới đi vào trong. Không ngờ vừa đi được hai bước lại nghe loáng thoáng tiếng đài phát bên dưới lầu. Không chần chừ tôi chạy xuống dưới mà quên mất phải đóng cửa phòng, cứ thế chạy xuống bên dưới.

Tôi chạy theo nơi âm thanh phát ra, là chương trình âm nhạc đêm khuya. Đi đến cạnh cửa sổ tôi nhìn ra ngoài. Vũ ngồi trên ghế gỗ quay lưng lại, trên bàn có chiếc máy radio mà tôi tìm. Không hiểu có phải vì sắp đặt mà đài lại phát một lần nữa bài It's not goodbye, cô gái hát rất hay, từng dòng đều rất buồn:

Giờ đây, nếu em chẳng thể còn được hôn lên bờ môi anh lần nữa

Chẳng thể còn được cảm nhận vòng tay ấm áp của anh

Thì em tiếp tục sống sao đây?

Ngoài anh, em chẳng thuộc về nơi nào nữa

Rồi một ngày tình yêu sẽ dẫn lối anh về bên em

Nhưng cho đến ngày ấy, con tim em vẫn sẽ trống trải

Em sẽ chỉ còn biết phải tin tưởng

Ở nơi nào đó, anh đang nghĩ về em..

Phút giây im lặng đằng sau anh tôi chợt thấy lạnh lòng, đứng gần anh như vậy nhưng vẫn chẳng thể cảm nhận được rằng mình đang đứng bên cạnh anh, chỉ cảm thấy lạc lõng và đau thương.

Nhưng anh ngoảnh lại nhìn tôi, ánh mắt trong đêm tối sáng như ngọn đèn ấm áp, nhẹ nhàng vỗ về trái tim đang lạnh đi.

Tôi hốt hoảng lùi ra sau mấy bước, ấp úng không nói nên lời. Trong khoảng không gian yên tĩnh bỗng vang lên giọng nói của anh:

- Nhã Ái! Là em đúng không?

Tôi quay người chạy thật nhanh, không dám một lần quay lại nhìn anh. Tôi thấy mình thật ích kỷ, nhìn anh ư? Tôi còn đòi hỏi sao?

Anh đang nhìn tôi, đang đuổi theo tôi, tôi biết hết. Nhưng cho dù tôi muốn dừng lại thì lý trí cũng không cho phép, cho dù khát khao bên anh một lần đến đâu cũng không thể dừng lại. Trên người anh khoác một chiếc áo mỏng manh nhưng quen thuộc. Tôi cố gắng chạy thật nhanh, nhanh đến khi nào không còn nghe thấy tiếng bước chân anh nữa. Nhưng chạy đến một lúc vẫn nghe thấy tiếng anh gọi:

- Nhã Ái! Khoan đã, em dừng lại đi!

Tôi cứ cắm mặt chạy đi, bỏ trốn khỏi cái định mệnh trớ trêu khiến tôi phải khổ sở đến thế, khiến tôi thương tâm đến thế. Tôi hận mình từ ngay lúc đầu lại quá yếu đuối, nếu như tôi không đến đây thì lúc này cũng không có chuyện phải chạy trốn khỏi anh, việc làm mà tôi chưa từng nghĩ đến sẽ làm trong đời đối với anh.

Chạy đến đầu đường tôi dừng lại, ngoảnh đầu xem anh có đuổi theo tôi không. Nhưng phía sau lưng là khoảng đường vắng ngắt không bóng người. Tôi hít thở không đều, trông ngực đập thình thịch, ngực trái lại nhói đau lên từng đợt.

“May quá, anh không đuổi kịp.” Tôi chỉ nghĩ được có thế.

Hóa ra anh sống khá tốt, cũng không có đau khổ gì như tôi hay lo nghĩ, suy cho cùng tôi chẳng quan trọng gì cả. Nếu tôi đi đâu đó có lẽ không lâu anh cũng quên mất tôi. Nhưng không hiểu sao trong lòng lại căng tràn xót xa, tôi cứ nghĩ chỉ ít tôi đột ngột ra đi như thế anh sẽ gọi điện cho tôi nhưng hơn một tuần qua tôi canh chừng bên cạnh điện thoại vẫn không thấy anh gọi, có lẽ tôi quá đa tình. Dần dà tôi đã không còn nhớ lần cuối anh gọi điện cho tôi là khi nào nữa rồi.

Tôi trở về bệnh viện, chắc là đã khuya lắm rồi nên không có ai qua lại trước hành lang nữa. Tôi đi thẳng về phòng, xung quanh là tiếng thở nhè nhẹ cô liêu. Tôi chợt nhớ về thôn xóm ở Hà Nội, vào giữa đêm thế này ở đó cũng êm đềm như vậy, còn có tiếng dế kêu đệm vào đêm tối như bài nhạc giao hưởng hiếm người nghe. Thôn xóm tĩnh mịch giữa đêm tối có cố so sánh thế nào cũng chẳng ồn ào như thành phố nhưng về đêm thì nơi nào cũng im lặng như nhau.

Tôi mở cửa phòng ra, ngạc nhiên thấy Cadi đang ngồi trên giường bấm điện thoại. Ánh đèn từ màn hình soi lên khuôn mặt cậu sáng lác lác trong căn phòng tối om. Thấy tôi cậu tắt điện thoại rồi bật sáng đèn lên, nói:

- Cậu lại đi đâu thế? Nãy giờ tớ chờ cậu rất lâu!

- Sao cậu lại tới đây? Chẳng phải hôm nay cậu không trực bệnh viện mà? – Tôi đáng trông lãng không trả lời câu hỏi của cậu.

Cậu gãi gãi đầu:

- Y tá gọi điện cho tớ nói cậu không có trong phòng bệnh, định đi tìm cậu nhưng tớ không cần. Tớ đến đây chờ cậu, nhưng cậu đi đâu tớ biết rồi. Việc đi tìm cậu vốn cũng chẳng có tác dụng gì, tớ xong nơi cần tới cậu đều có thể trở về.

- Xin lỗi. – Tôi chợt nhận ra mình khiến Cadi lo lắng nên nói như vậy.

Cadi nhún vai:

- Xin lỗi thì tớ không cần đâu nhưng đã muộn rồi, cậu mau đi ngủ đi, tớ về đây! Nhớ, nếu thấy không khỏe phải nhấn nút báo cho y tá biết đấy.

Tôi gật đầu.

Cadi đi ra bên ngoài khép cửa lại.

Tôi biết Cadi đã biết tôi đến nhà Vũ. Nhưng tôi chẳng dám nói gì khác cả, cứ như bên cạnh cậu tôi ngày càng thêm khó xử, lâu dần khi bên cạnh cậu tôi không biết nên nói gì chophải, chỉ sợ cậu buồn thôi.

Sáng hôm sau tôi thức dậy khá sớm, mọi người trong bệnh viện vẫn chưa ngủ dậy. Tôi mở tủ lấy ra một chiếc áo khoác lớn dài chấm đầu gối khoác vào người. Vào đầu hạ mặt trời mọc khá sớm.

Lúc tôi đi bộ ra ngoài mặt trời đã lấp ló ở phía đông, hừng đông đã bắt đầu dần ló dạng, nắng vàng cả một góc trời. Đi bộ như thế này khiến tôi nhớ tới lúc tôi và Vũ cùng đi dạo trong công viên vào buổi tối hôm đó, xung quanh toàn là những hàng cây trơ trụi. Lúc này hàng cây ấy đã xang tốt cành lá, rạo rục cho một màu hè tươi vui. Giống như bắt đầu cho một cuộc sống mới, tập sống khác đi, thay đổi nhiều thứ sẽ mở ra nhiều cơ hội.

Tôi ăn sáng bên ngoài rồi trở về bệnh viện, chút ít tôi cũng giống như những người bình thường chứ không phải là một bệnh nhân.

Mọi người dưới căn teen rất đông, lúc đi ngang qua tôi nhìn thấy Cadi đang phát com miễn phí cho bệnh nhân nghèo và người già. Mỗi lúc nào cũng nở nụ cười ấm áp. Cậu cười nhiều nên tôi thấy cậu rất lạc quan, nhưng thật tình tôi không thấy được đằng sau nụ cười ấy có những gì nữa, giống như sau lần dự tiệc Giáng sinh nhà Linda vậy, cậu đột ngột như thế nhưng một lời cũng chẳng chịu nói ra, âm thầm giấu kín nước mắt.

Cậu cười chân phương thành thực, tay phát đều đều cửa một phần com cho người nghèo và một phần cháo cho người già. Chắc cậu biết tôi đứng nhìn mình nên ngược lên cười với tôi nói:

- Cậu muốn làm chứ? Mau lại đây.

Tôi đi về phía cậu, cùng cậu phát hết những hộp xếp trên bàn.

Tôi trở về phòng thì đã gần chín giờ sáng, lúc đi ngang qua một phòng tầng dưới tôi chợt thấy có căn phòng khép hờ cửa. Vốn tôi không chú ý nhưng lại nhìn thấy có bóng người quen thuộc ngồi đó liến đùng lại.

Tôi đứng bên ngoài cửa nhìn vào trong, dù biết đây là hành động không tốt nhưng tôi chẳng thể bước tiếp vì người trong phòng kia là Vũ.

Anh ngồi trên ghế cạnh chiếc giường trắng muốt, trên giường là một cô gái gốc Á xinh xắn, trên tay cô gái cầm bó hoa tiên thảo rất đẹp, trông rất đáng yêu và ngây thơ. Bên bàn anh đang ngồi gọt táo cho cô gái, tay thoăn thoắt miệng nói cười.

Giây phút ấy tôi không thể chấp nhận được hiện thực trước mặt rằng người đó là anh, cứ tự đánh lừa bản thân rằng đó là người khác. Tôi không biết cô gái kia là ai nhưng không vì thế mà tôi thích cô gái đó. Ngược lại tôi ghen tức với đóa hoa trên tay cô, cô nằm viện, có anh chăm sóc. Anh ngồi đó nhưng đâu biết tôi đang đứng ở đây. Bỗng nhiên trong phút giây ngắn ngủi tôi thấy vô cùng tức giận, ngỡ như sắp xô cửa chạy vào hỏi anh tại sao. Nhưng tôi chợt nghĩ tôi là anh của anh để có quyền hỏi anh câu ấy.

Tôi bỏ đi, phải là rất uất ức mà bỏ đi, muốn đi đâu để quên đi việc này. Tôi tự nhủ là anh chỉ cười với một cô gái khác tôi, chẳng có gì to tát cả.

Đi lòng vòng mãi tôi lại quay về phòng mình. Vào phòng rồi trong lòng tôi vẫn thấy khó chịu, bứt rứt không yên.

Không biết bao lâu tôi vẫn ngồi trên ghế quay mặt ra cửa sổ, đến khi Cadi mở cửa đi vào.

Cậu cầm trên tay xấp giấy tờ gì đó, vui vẻ đến mức chạy lại ôm chầm lấy tôi:

- Nhà Ái, có người hiến tim cho cậu rồi. Tốt quá, cậu được cứu rồi đó.

Tôi ừ ừ:

- Tốt quá!

Thế nhưng không lâu sau tôi mới giật mình mà hét toáng lên:

- Hiến tim sao? Ai cơ? Sao lại...

- Tôi không rõ lắm nhưng chỉ nghe báo lại thế thôi. Có một người bị bệnh rất nặng nhưng tim lại rất tốt. Người đó có ý muốn được hiến tim mình để cứu người khác. Rất may là qua xét nghiệm chỉ có mình cậu phù hợp với trái tim ấy thôi!

Tôi ngờ vực:

- Thật sao? Nhưng gia đình người cho thì sao? Tôi thật sự rất muốn gặp người đó!

Cậu trầm mặc hồi lâu rồi nói tiếp:

- Người đó không muốn gặp ai cả, ngay cả tớ...cũng không biết mặt người đó. Nhưng cũng không quan trọng, cậu được cứu được rồi!

- Sao lại không? Người đó là người cứu tớ, tớ thật sự muốn nói lời cảm ơn với người đó và gia đình nữa.

Cadi ngơ ngời một lát, rồi nói:

- Nếu người đó muốn gặp! Nhưng cậu cố gắng giữ sức khỏe thật tốt, nhất là không được để mình bị cảm hay sốt, tất cả đều gây trở ngại trong việc hồi phục. Và cậu nhớ là ngay một lần phẫu thuật.

- Tôi khẽ gật đầu, nhìn ra cửa sổ, cánh điều hòa chao liệng trên nền trời xanh biếc nổi bật. Nó bay chậm chậm, chực chờ khi cơn bão xuất hiện sẽ ngay lập tức tấn công, giống như một cái chết không thông báo trước, giống như một cái chết trong gang tấc.

Buổi chiều hôm ấy chính là ác mộng của tôi, tim tôi yếu đến mức không thể tự đập nữa, tôi đau đớn hơn bao giờ hết, vì đau mà gập cong người lại vỗ vỗ ngực trái. Lúc có lại một chút ý thức tôi mới nhấn nút gọi y tá. Thế rồi tôi không còn biết gì nữa. Lúc tỉnh dậy tôi nhận ra mình đang nằm trong phòng đặc biệt. Bên cạnh là máy trợ tim cùng máy oxy lớn nhỏ xếp đầy một bên giường, ống truyền trên tay đau tê liệt. Từ vết kim đâm rỉ ra một ít máu, màu khô biến thành màu nâu thẫm đóng trên lòng bàn tay trắng muốt, chắc là khi đâm kim vào tay tôi đã vùng vẫy rất nhiều nên mới bị chảy máu nhiều như vậy.

Tôi nhìn quanh chẳng thấy có ai khác trong phòng, không có Cadi hay một người y tá.

Tôi với tay lấy điện thoại trên bàn bên cạnh giường, tôi rất giận Vũ, không biết có phải vì lý do đó hay không mà tôi mở hộp thư soạn tin nhắn gửi cho anh, soạn câu "Chúng ta chia tay chưa?" rất ngu ngốc. Tôi còn đang không biết có nên nhấn gửi hay không thì đúng lúc Cadi mở cửa phòng. Cậu không gõ cửa làm tôi giật mình đánh rơi điện thoại xuống, lúc nhặt lên thì tin nhắn đã gửi đi. Thế nên tôi mới thấy hối hận tại sao lại gửi đi tin nhắn đáng xấu hổ thế, rõ ràng hôm đó tôi đã nói rõ ràng với anh Liêu rồi cơ mà. Tôi chẳng thể rút lại tin nhắn đã gửi đành mong anh đừng đọc.

Cadi từ bên ngoài hấp tấp chạy vào trong, nói:

- Cậu tỉnh rồi, tớ lo cho cậu lắm đấy. Đau lại không sớm gọi y tá, để đến sắp hôn mê mới gọi, cậu may mắn lắm đó.

Tôi thở ra, nghĩ, thật ra mình cũng quá may mắn, nếu như không được cấp cứu kịp thời chắc bây giờ tôi không thể nằm đây mà nói chuyện. Tôi tháo ống thở oxy ra, Cadi vội vàng ngăn cản nhưng tôi lắc đầu nói:

- Tôi ổn rồi mà, tớ thật sự không cần thở oxy.

Cadi để tôi tháo ống thở oxy ra, tôi hít thở không khí bình thường một lát mới ổn định lại được tinh thần.

Cadi nói đi ngoài để tôi nghỉ ngơi, lúc này tôi mới biết đã hơn mười giờ tối rồi. Tôi ngủ khá lâu nên bây giờ tôi chẳng thể ngủ lại được nữa, cứ chăm chú nhìn trần nhà nhưng vẫn cứ trần trọc mãi. Bình nước biển truyền xong thì y tá lại vào thay bình khác, mỗi lần thế tôi đều nhắm mắt vờ ngủ, hai bao lần y tá vào rồi không vào nữa. Không ngủ được tôi sinh ra nghĩ lung tung, không biết anh có đọc tin nhắn của tôi hay không, một phần tôi mong anh không đọc được một phần lại chờ anh đáp tin nhắn, tôi đúng là không thể phân biệt được đúng sai.

Không biết đến khi nào anh mới trả lời nhưng từng giây trôi qua với tôi đều như cực hình, dài chur từng thấy trong cuộc đời tôi nhưng tôi vẫn kiên nhẫn chờ anh hồi đáp lại.

Cuối cùng sự chờ đợi của tôi cũng được đáp trả.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Anh đáp lại tin nhắn của cô, cứ ngỡ là câu gì đó rất dài hay vô tình một chút, bất quá cũng chỉ có một câu “Ừ”. Nực cười thật, ừ có nghĩ là gì? Cô hỏi: “Ta đã chia tay chưa?” Anh đáp: “Ừ”. Vậy hóa ra cô và anh có chia tay hay chia cô và anh cũng không rõ nữa. Thứ quan hệ mập mờ này không biết sẽ kéo dài đến đâu, rốt cuộc cô là gì với anh?

Cuối cùng cô nhắn lại anh: “Ngày mai gặp nhau ở công viên cũ khoảng năm giờ.”

Tin nhắn đã gửi đi thì không rút lại được, trong phút chốc cô không thể nghĩ được điều gì. Cô muốn chấm dứt một cách dứt khoát hay cứ thế để mối quan hệ giữa anh và cô kéo dài, nếu như vậy chỉ ít giữa hai người còn có một sợi dây kéo lại. Ngày mai cô sẽ cắt đứt nó, ít ra là cô vẫn có thể im lặng để sống, im lặng trốn khỏi anh.

Không phải cô cố ý che giấu nhưng phải chấp nhận rằng y học của năm hai nghìn lẻ bảy quả thật khó có thể cấy ghép tim thành công, nếu như không thành công cô không còn cơ hội nào để chấm dứt với anh, cô cũng sẽ vô cùng đau khổ và anh cũng vậy.

Sáng hôm sau, trời nắng rất đẹp và cũng không gắt gao, trong bệnh viện các bệnh nhân vẫn sinh hoạt như ngày thường, thế nhưng cô lại phải đi trị liệu thêm lần nữa. Sau mỗi lần trị liệu thức dậy giống như bị hàng ngàn kim châm đâm vào người, hàng ngàn hàng vạn nỗi đau chồng chất lên, ác mộng không ngừng quấy phá, tất cả như địa ngục trần gian, vừa đau đớn vừa tuyệt vọng.

Buổi chiều nhanh chóng tới, không biết có nhanh chóng đi hay không nhưng chỉ có giây phút cô soi mặt mình vào gương và đó là giây phút duy nhất khiến cô thần thờ. Chỉ mấy tuần cô lại tiêu tụy như cái xác vô hồn, phải chăng bệnh tật lại có sức mạnh lớn đến như thế.

Khuôn mặt gầy hóp trong gương, hai má hóp lại như sắp lộ hết xương, đôi môi khô tím bạc, hốc hác tệ hại. Cô chợt thấy lo lắng tột cùng, cô không thể cứ như thế này đi gặp anh được.

Nghĩ vậy cô liền mở tủ ra, lấy hộp trang điểm bên dưới cùng đặt lên bàn. Trong lúc này cô sẽ trang điểm cho mình thật đẹp, và cô tiến hành, từng lớp phấn trắng vô hồn được bôi lên mặt, càng bôi càng thay đổi nhiều, bớt gầy hơn, hồng hào hơn. Nhưng tiếc là không thể che đi đôi mắt vô hồn và mặt môi.

Trang điểm xong cô lại ngắm nghía lại mình trong gương, khi chắc chắn rằng mình đã ổn rồi mới đi thay quần áo.

Cô mặc chiếc váy màu xanh mà anh tặng, khoác một chiếc áo ấm dài tận chấm đầu gối gần như che hết chiếc váy. Vì cô gầy đi nên chiếc váy khá rộng ra, vài rú xuống dài hơn chấm đầu gối một chút. Cô không khâu váy vào mà để thế, mặc váy rộng sẽ không thấy mình quá gầy. Cô không yên tâm nên quay mặt soi vào gương lần nữa, ản đường xanh xao dường như dù bao nhiêu loại phấn cũng không thể che được.

Cô vội vàng đi ra ngoài, không rõ lúc ấy đã mấy giờ rồi nhưng trời vẫn còn rất nắng. Công viên rất gần bệnh viện, đi khoảng năm phút là tới nơi. Cô chọn ngồi xuống cặp ghế dưới tán cây sồi đồng xanh lá nhưng chốc chốc lại có những chiếc lá vàng rơi xuống cuốn cuốn từ ngọn cây cao vút rồi từ từ rơi xuống ghé gỗ chỗ cô ngồi.

Cô chờ anh rất lâu, trong lòng vẫn vững tin là anh sẽ tới, cô vẫn ngồi đó nhìn dòng người qua lại một cách cô độc. Có những cặp đôi vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, có người đi dạo cùng bạn bè, tất cả đi qua lại rất đông nhưng cô không thấy bóng ai trong làn người đó giống anh, một người cũng không, anh là duy nhất.

Rất lâu sau đó trời rất nóng lại chuyển sang giông, mây đen kéo tới ngang trời, mọi người vội vội vã vã ra về, đùm kéo nhau rúc vào xe như chim về tổ. Cô bắt đầu không tin vào chính niềm tin của mình, rằng không biết anh có đến hay chỉ mình cô nghĩ mình còn quan trọng với anh, thật ra cô chẳng thể biết được rằng có người đang đứng từ xa nhìn mình đau lòng.

Cô bắt đầu tìm kiếm xung quanh, sợ anh tới mà không nhìn thấy cô nên cô đứng dậy, Nhưng không còn ai cả, mọi người đều đã về hết. Gió mạnh bắt đầu thổi tan tóe đồng lá khô được quét gọn. Bầu trời xanh xao mang từng đợt gió lạnh rít qua tóc cô. Cô với tay buộc gọn tóc lại thẳng xuống rũ rũ như không buộc, rất thoải mái và gọn gàng, cô thích thế và anh cũng thích thế.

Một mình cô ngồi đó nhìn xem thời tiết từng bước biến đổi, ghế gỗ lạnh ngắt hòa lẫn với màu sắc u ám càng thêm lạnh lùng cứng nhắc. Cô như con ngốc ngược nhìn về phía chân trời xa đằng sau nhánh sấu đông xà xuống trước mặt, có mây đen thành đám kéo tới uồn uồn. Lá bị gió cuốn thổi bay tán loạn, lá sấu đông bay tới tấp tới chân tôi rồi dừng lại, lạnh ngắt. Phía xa xa những ngọn cây ngã qua ngã lại như sắp gãy, rồi như mớ bong bóng rơi vào nhau. Bóng cô ngồi lơ lửng giữa con giồng thu vào mắt anh thật nhỏ bé.

Anh đứng khuất sau hàng cây dài khi anh và cô cùng đi dạo, nơi đây lưu giữ những kỉ niệm thật đẹp của hai người làm sao anh có thể lãng quên được. Nhưng chỉ vì cô im lặng nên anh im lặng, anh không thể nói rằng cô đừng giấu anh nữa, anh sớm đã phát hiện ra. Cô quá mạnh mẽ khiến anh cảm thấy lo sợ, sợ rằng mình chẳng thể giúp cho cô điều gì, chẳng thể dang tay ra ôm cô vì cô quá xa anh, cô và anh xa nhau quá rồi.

Tại sao lại rơi vào hoàn cảnh này? Cô đứng đó anh không thể tiến lại gần cũng chẳng thể quay về, chỉ có thể im lặng mà đứng đó cùng cô.

Chỉ cần cơn mưa này trôi qua hai người sẽ không còn như ngày xưa, không còn những giây phút cùng nhau trải qua từng mùa của cuộc sống, mùa thu, mùa đông hay mùa xuân.

Chỉ có đau khổ và nhớ nhung âm thầm, những suy nghĩ trái ngược nhau, gần trong gang tấc nhưng xa hơn bất cứ điều gì.

Chỉ vì cơn tim cô đập mà anh và cô lại một đứng một ngồi đó, cô không biết nah đến vậy thì cứ để cô nghĩ anh không đến sẽ tốt hơn.

Như câu hát trong đêm đông thương tâm như chẳng thể chia tay ra đời cũng chẳng thể ôm cô, đó e là định mệnh, chẳng phải cô gặp anh ngay từ đầu cũng là định mệnh, trải qua chín tháng thắm trầm ý nghĩa.

Cô ngồi đó vừa quật cường vừa đáng thương, dù thế nào cô vẫn muốn thấy anh một lần cuối, mai có thể cô sẽ phẫu thuật và cô có thể sẽ không còn thấy anh thêm lần nào nữa. Phải rồi, anh không biết đâu, anh vẫn chưa đọc tin nhắn nên anh không đến thôi, đến khi nào anh đọc tin nhắn anh nhất định sẽ đến, cô sẽ chờ đến lúc đó.

Nhưng chờ mãi không thấy anh, mưa nặng hạt rơi xuống, từng giọt nặng trĩu như nước mắt trong hai trái tim cùng đập. Đau khổ trong phút chốc bị nước thấm vào rất đến không chịu nổi, muốn vứt bỏ cũng chẳng thể mà giữ lại thì đau.

Anh giờ tay ra hứng mưa rơi xuống, có lẽ vì tám cây chỗ anh đứng quá dày nên không có mưa thấm xuống mà chỉ tí tách hai ba giọt nhỏ xíu mà thật ra cũng chẳng phải từ trời rơi xuống.

Cô cuối mặt cuối mắt rơi nước mắt, chắc chắn anh là anh chưa đọc tin nhắn, cô lầm tưởng đọc như thần chú, anh chưa đọc, anh chưa đọc. Chỉ có thể cô mới không tuyệt vọng mà nghĩ rằng anh không đến gặp cô là cố ý. Cô che mặt lại khóc nho nhỏ không để người khác thấy, cô là thế, chưa ai thấy cô khóc ngoài anh cả. Mỗi lần khóc cô đều dùng tay che mặt lại, miệng la aaaaaaaa dài thật dài, giống như “Tôi không có khóc”, từ bé đến giờ đều như vậy.

Giống như lúc bé khi ba cô mất, người đầu tiên công cô đã mất vì căn bệnh tim quái ác, lúc ấy mẹ sợ cô khóc cứ mãi dỗ dành nhưng cô không hề khóc, đến tận tối khi mẹ ngủ cô mới co ro lại một góc giường mà rơi nước mắt âm thầm, sợ mẹ thấy nên cô che mặt lại hay ít nhất là che mặt lại.

Anh là người thứ hai công cô, cô cũng khóc vì anh, khóc rất nhiều và rất lâu.

Anh đứng đó nhưng không dám lại gần cô. Nhìn cô khóc anh như thấy tim mình vỡ vụn, cô khóc xấu đến thế sao vẫn cứ khóc, anh chỉ muốn đến cạnh cô cốc đầu một cái rồi nói: “Em đừng khóc nữa. Khóc xấu như thế như vẫn khóc.”

Nhưng anh không thể đi lại bên cạnh cô được, anh biết nói gì đây vì bây giờ khác nhiều so với lúc trước.

Mưa rất lớn, giống như trong những bộ phim hàn đầu khổ, đứng cạnh nhau dưới mưa, mỗi người mỗi người một nơi một suy nghĩ, chẳng thể gần nhau.

Kết thúc của cuộc tình mà cô ngỡ sẽ đẹp tuyệt vời ra là thế, dù đó là sự thật cô vẫn chẳng thể tin được, chẳng hề chỉ có vậy, không còn gì cả hay sao?

Nhưng cô vẫn ngồi đó, đến tận lúc mưa ngừng rơi, nắng sáng hắt lên gay gắt, mọi người vẫn qua lại như chưa có chuyện gì xảy ra, chưa từng xảy ra một cuộc chia tay trong âm thầm, chỉ có sự im lặng chết người.

Cô bắt đầu thêm lần nữa nhìn quanh xem có anh không, thật ngạc nhiên phía xa có bóng anh ngồi trong xe, không rõ đang làm gì chỉ cảm đầu gục xuống vô lăng. Cô vội đứng dậy định chạy về phía anh nhưng chợt dừng lại, anh đã đến nhưng không đi gặp cô, không đến chỗ cô, hóa ra anh không muốn gặp, chỉ đến cho đúng mà thôi. Cô không đi nữa, chỉ ngồi xuống đó nhìn ra xe cho đến khi xe lăn bánh đều đều ra khỏi khu giữ xe của công viên.

Anh đã không muốn gặp cô, cô tất nhiên sẽ không quấy rầy anh thêm nữa, cô quyết tâm vậy.

Quần áo cô ướt nhẹp, cô đi bộ trên con đường về bệnh viện, mọi người nhìn cô rồi lắc đầu không nói gì, hóa ra không cần đi trong mưa vẫn có thể khiến người khác chú ý, là do cô quá nhu nhược mặc nguyên một bộ quần áo ướt nhẹp đi ra ngoài hay là do cô đang khóc nhỉ? Cô bất giác đưa tay lên quệt lên má, ướt ướt, có lẽ là do nước mưa vẫn dính trên má cô, cô không hề khóc vì cô rất mạnh mẽ cơ mà.

Cô đi hết đoạn đường khá ngắn nhưng lại bị kéo dài bởi những bước chân nặng trĩu, do dự không muốn đi tới nhưng cũng chẳng thể đổi hướng.

Cô đi vào bệnh viện, Cadi đang ngồi trên ghế chờ tranh thủ đọc báo. Thấy thế cô cố ý đi thật chậm như đứa trẻ mới ăn vụng. Nhưng cậu ta cùng lúc ngược lên đã nhìn thấy cô, thấy quần áo trên người cô rồi lại nhìn lên tờ báo:

- Vào thay quần áo ướt ra đi, để thêm chút nữa cậu sẽ bị cảm đấy! Thay xong xuống đây nhé, tớ muốn đưa cậu đến một nơi, rất rất quan trọng.

Cô gạt đầu rồi đi lên phòng của mình, cô có cảm giác Cadi rất lạ, cư xử hay ánh mắt, cậu không ngạc nhiên vì sao quần áo cô ướt hay cô đi đâu, cô sắp phẫu thuật rồi nhưng lại trốn ra ngoài ắt hẳn các bác sĩ đều không đồng ý nhưng cô không nghe Cadi nói lại với mình.

Sau khi thay quần áo xong cô đi xuống bên dưới, nếu như bây giờ cô đi ra ngoài cậu liệu cậu có bị viện trưởng mắng hay không?

Nhưng cậu không nói gì cả chỉ lẳng lặng lấy xe trong tầng hầm ra đậu trước cửa bệnh viện. Cô mở cửa xe ngồi vào trong, áp ứng hỏi:

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Đi đến một nơi rất quan trọng, rất đẹp, rất nguy nga và rất ồn.

-Ồn sao? Tớ không thích ồn ào, chúng ta đi nơi khác đi!

-Ồn không phải vì nhiều người đâu cậu đừng lo. Mai cậu phẫu thuật rồi, thật sự rất cần một tâm trạng tốt hơn mà.

Cậu khởi động xe, xe nổ máy rồi đi ra khỏi con đường ở bệnh viện.

Cô không biết đi bao lâu, đi bao xa và qua bao nhiêu tòa nhà lớn nhưng xe dần tiến vào một khu rộng lớn, hình như là bờ sông, cô thấy gió thổi mạnh lên bờ cỏ làm cây ngã nghiêng. Thật ra chính là bờ sông, bờ sông mà cô chưa bao giờ biết đến, chắc là nó ở cách xa thành phố. Ở đây không có nhiều cây, chủ yếu là những bụi cỏ um tùm màu vàng úa, nhìn như có thể lấy ra mà nhóm lửa ngay được vậy.

Cadi đứng gần bờ sông nhìn ra phía xa có ánh đèn lấp lánh, thành phố nhộn nhịp tỏa sáng trong chiều buông, óng ánh vì màu chiều sáng như ánh kim, phía tây có mặt trời đang lặn dần, rắng đỏ lan đầy một không trời rồi rộng ra nhiều hướng khác nhau. Thật sự đẹp như trong chuyện cổ tích, mới đây trời mưa lớn như không thể ngừng nhưng bây giờ trời lại rất đẹp nhưng không có việc gì xảy ra.

Ở một nơi sạch sẽ và rộng rãi có sẵn một bàn ăn rực rỡ ánh nến. Khi mặt trời khuất núi ánh sáng ấy le lói dịu dàng bao quanh tất cả, thấp thoáng màu cam đỏ lên nền đất khá khô.

- Ở đây lúc này không có mưa hay sao vậy? Đất không có ướt gì cả! – Cô nói.

Cadi cười cười:

- Nơi này cách thành phố về phía Bắc khá xa, không có mưa. Cũng vì thế mà tớ mới đưa cậu đến đây, đẹp chứ?

Cô gạt đầu rồi lại nói:

- Nhưng cậu bảo ở đây rất ồn ào, ở đây rất yên tĩnh mà. Cũng chẳng có nhiều người qua lại.

Cadi nhún vai:

- Bây giờ là vậy, nhưng lát nữa chắc chắn cậu sẽ nói “Ồn quá!” cho mà xem!

Cô và cậu ăn tối trên chiếc bàn xinh đẹp ấy, thời gian trôi qua không gian lại càng trở nên yên tĩnh hơn, nhưng không phải im lặng mãi.

Cô uống một ngụm một nước đột ngột nghe thấy tiếng pháo nổ huyền ảo, nhìn ra phía vòm trời đen huyền trầm mặc kia lại chợt xuất hiện màn pháo hoa rực rỡ. Đã bao lâu rồi cô chưa xem pháo hoa nhỉ? Có lẽ là năm năm rồi, năm nào người ta cũng bắn mừng tết nhưng cô không xem thật ngoài đời, có lúc cũng lắm lo như không có rồi cũng chẳng. Thật không ngờ pháo hoa ngoài đời lại đẹp, từng đợt pháo từng đợt pháo bắn lên xòe ra như đóa hoa to đẹp đủ màu sắc, tàn đi thì lại bông hoa khác thế chỗ, màu xanh màu đỏ. Tiếng pháo dồn dập huyền ảo, tiếng cô nói lạc trong tiếng ồn:

- Cậu nói đúng rồi đó, ồn quá đi mất nhưng sự thật là rất đẹp.

Cadi cười lộ hàm răng trắng muốt có hai cái răng khềnh đẹp mê người, trên mặt in lên hình bóng nhưng đóa pháo hoa đủ màu sắc, nói:

- Cảm ơn cậu!

- Cảm ơn việc gì?

Cadi trầm tư hẳn đi, trong sự ồn ào bên ngoài bấy nhiêu nét mặt cậu lại lặng yên bấy nhiêu:

- Tất cả mọi thứ, cảm ơn cậu đã xuất hiện, cảm ơn cậu làm bạn tớ, suốt một thời gian dài tớ vẫn chỉ có cậu ở bên. Ngày mai cậu phẫu thuật rồi, hứa với tớ hãy và sẽ tỉnh lại, vẫn như bây giờ, vẫn làm bạn của tớ, vẫn cười ậu vẫn sẽ bỏ qua, được không?

Cadi lo lắng, lo sau ngày mai cô không thể tỉnh lại được, sợ cô ngủ mãi, hằng đêm anh vẫn luôn nằm mơ thấy ngày cô ngủ trong im lặng, anh đau khổ hơn bao giờ hết. Cứ nhắm mắt lại nhìn thấy cô nằm trên chiếc giường trắng muốt dù anh có gọi cô bao lần cô cũng không tỉnh lại. Sau mỗi giấc mơ lúc tỉnh dậy cảm giác lại vô cùng chân thật, giống như sẽ xuất hiện ngoài đời, cô sẽ ngủ vậy.

- Ủ, tớ nhất định sẽ tỉnh lại, vui vẻ như bây giờ, khi đó cậu nhất định phải bắn pháo hoa mừng cho tớ tỉnh lại và khỏi bệnh. Khi ấy tớ nhất định sẽ tiếp tục hoặc luật, cố gắng thi lên thạc sĩ sau đó xin làm giảng viên ở trường. Nhưng nếu tớ... không thể tỉnh lại thì cậu đừng nói với mẹ tớ...

- Không có đâu, cậu nhất định sẽ tỉnh lại... – Cadi vội ngăn cản điều anh sợ nhất mà cô sắp nói ra.

Cô gật đầu, nhìn lên nền trời nhưng đen có nhưng tro tàn của pháo hoa đang rơi xuống từng chút một.

Pháo hoa thì rực rỡ thật đấy nhưng cũng sớm tàn lụi thật, vừa mấy giây trước sáng như trung tâm thế giới nhưng bây giờ đã tàn xuống như tất cả kết thúc của mọi thứ trên đời này, sau đó hóa thành hư vô bị chôn vùi bởi hàng ngàn điều vô hình, có khi chỉ còn lại một chút kỉ niệm trong lòng người rồi nhanh chóng tan biến.

Cadi đưa cô trở về bệnh viện khá sớm. Cô nằm trên giường không biết làm gì nên lấy cuốn tiểu thuyết của Lena ra đọc, lúc lật được vài trang bỗng một bức thư rơi xuống đất. Cô cúi người nhặt lên, trên bức thư có tên người gửi, là mẹ cô. Sau một hồi lâu suy nghĩ cô mới nhớ đến lần Cadi đưa cô bức thư nhưng hôm đó cô phải đi trị liệu sớm nên không thể đọc được bèn kẹp vào cuốn tiểu thuyết này, mấy ngày nay chẳng nhớ ra nên cô vẫn chưa đọc.

Cô vội vàng xé bao thư ra, tờ giấy bên trong gấp đôi chằng chịt chữ viết bằng mực đen. Những dòng chữ quen thuộc đều đều theo ô kẻ trên trang giấy. Cô thầm nghĩ: “Sao mẹ không gọi điện mà phải gửi thư thế này, chi phí gửi thư khá đắt.”

Cô đọc từng dòng:

“Nhã Ái con yêu!

Có những chuyện dù không muốn nhưng con người vẫn phải làm con à!

Mẹ thật sự xin lỗi con rất nhiều vì đã giấu những chuyện trong quá khứ mà không nói với con thời gian qua.

Con từng hỏi quá khứ của mẹ như thế nào đúng không? Mẹ sẽ kể cho con biết.

Những nhiều năm trước, mẹ còn rất trẻ, mẹ sống trong một gia đình vô cùng hạnh phúc. Mẹ từng yêu tha thiết một người đàn ông nhưng ông ấy là lính đánh bộ trong chiến trường miền nam, mẹ và ông ấy phải xa nhau thường xuyên, nhưng mẹ vẫn chưa bao giờ quên được ông ấy. Trong một lần trở về chúng ta đã cưới nhau, sau đó ông ấy phải đi tiếp.

Mấy tháng sau ta phát hiện ra mình đã có thai, con có biết không, lúc đó ta rất vui. Thật ra cuộc sống tất cả đều do một tay lo hết, từ mẹ chồng cho đến em út nhưng dù thế nào ta vẫn thấy vui vì ta vẫn tin rằng một ngày nào đó ông ấy sẽ trở về, cùng ta sống hạnh phúc trong hào bình. Nhưng chiến trường đã cướp ông ấy khỏi ta, ta không muốn làm gì nữa, sống như một người mất hồn cho đến khi sinh.

Khi sinh đứa bé ra ta cố gắng làm việc để giúp đỡ gia đình, nuôi dưỡng nó. Cuối cùng ta quyết định đón xe từ Huế đến Hà Nội sống cùng với một người di. Nhưng con biết không, nhà của người di ấy bị cháy, mẹ cùng đứa con trai phải lưu lạc mà không thể quay về Huế được nữa. Trong hoàn cảnh khó khăn đó mẹ không thể tiếp tục nuôi dưỡng thẳng bé được nữa. Cuối cùng mẹ phải đem bỏ nó cho một cô nhi viện.

Sau đó mẹ gặp được ba con, mẹ và ông ấy kết hôn, mẹ sinh ra con. Nhã Ái, con còn một người anh trai nữa. Người đó là Vũ.

Mẹ xin lỗi con, tất cả mọi chuyện đều là do mẹ, nếu năm đó mẹ không bỏ rơi nó thì mọi việc cũng không đến nỗi như thế này. Nhưng mẹ xin con, tuyệt đối hai đứa không thể.

Mẹ cứ nghĩ mình đã quên đi từng có một đứa con trai nhưng khi nhìn thấy Vũ mẹ nhận ra ngay, sau khi về Canada tìm Vũ nó có đến tìm mẹ. Mẹ không buồn vì cuối cùng nó vẫn không tha thứ cho mẹ mà buồn vì mẹ không thể nói ra sớm hơn, không thể ngăn cản hai đứa sớm hơn, không thể nói lời xin lỗi sớm hơn để lại trong tim nó một tổn thương quá lớn đến không thể tha lỗi cho mẹ được nữa.

Đối với hai đứa mẹ thật có lỗi với hai con, dù hai con có tha thứ cho mẹ hay không mẹ cũng không thể tha thứ cho chính bản thân mình.

Mong khi con đọc bức thư này thì đã không quá muộn.”

Cô đánh rơi bức thư xuống đất, Vũ là anh cô sao? Cô đã yêu chính anh trai của mình, sao có thể thế được? Chẳng thể như thế được, rõ ràng anh không nói gì với cô. Cô nghĩ tới đây mới biết vì sao hôm ấy anh không đi gặp cô mà chỉ đứng từ xa.

Mọi chuyện chỉ có mình cô không biết, chỉ mỗi mình cô.

Đáng buồn, cô cứ nghĩ mình nắm chắc được cuộc đời mình, không ngờ lại chẳng hề hiểu được bản thân, chẳng hiểu chuyện gì cả.

Trong phút ấy em chờ anh, ngắm nhìn làn mưa lạnh rơi xuống, tâm khảm nghĩ rằng ta không còn yêu.

Thất vọng bao như ngàn con dao, găm vào trái tim yếu đuối đau đến nghẹt thở.

Có những ý nghĩ như bóp nhẹt trái tim em, nếu ngày đó đừng cho nhau nụ cười, nếu ngày đó đừng vội yêu nhau.

Nếu ngày đó ta đừng gặp nhau, đi qua nhau như người không quen biết, cuộc đời mỗi người một riêng, không có dây quẩn cũng chẳng liên quan, liệu có

ngày hôm nay?

Như một kiểu định mệnh đáng ghét mà không thể vứt bỏ, em yêu anh.

Có những loại tình cảm không thể nói thành lời, không thể diễn tả, chỉ có thể im lặng. Liên tiếp biến cố xảy đến em không thể nào đoán được, xin lỗi, xin lỗi, em chỉ có thể nói được đến vậy.

Xin lỗi anh vì em quá ngu ngốc, anh im lặng cho tình ta qua đi, em lại cố lôi kéo nó về dần xé nhau.

Em hiểu anh rồi, hiểu anh rất rõ, anh không nói nhất định có lí do, anh không gặp em nhất định có lí do.

Cảm ơn anh cho em một cuộc đời hạnh phúc nhất từ trước đến giờ, cảm ơn anh đã xuất hiện trong đời em, nếu như có thêm một ước muốn cuối, chỉ có mong anh hạnh phúc hơn những gì anh đang có mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Trong màn sương ảo ảnh, ô thấy nhà thờ trắng sáng, vòm hoa rực rỡ. Bên trong mọi người gục đầu xuống tưởng niệm cho người con trai nào đó. Cô đứng giữa lối đi, nắng chiếu bóng cô in dài trên nền gạch men trắng, cô từng bước từng bước tiến tới nhìn xem người đó là ai nhưng đột ngột bị kéo quay ngược về sau. Tay cô bị một bàn tay to lớn siết chặt lấy, kéo vào lồng ngực cảm áp, vỗ về:

- Nhà Ái, không sao cả!

Giọng nói đó ấm áp hơn nắng xuân, trong trẻo hơn dòng suối, ẩn chứa tình cảm sâu sắc, nhưng anh nhanh chóng biến mất. Trên người cô là chiếc váy cưới trắng tinh, đóa hoa hồng đỏ trên tay rực rỡ sắc thắm, tang lễ nhanh chóng biến thành lễ cưới ngay lúc người con trai ôm cô biến mất, ai nấy đều vui vẻ hân hoan, cha sứ gọi:

- Mời cô dâu bước ra!

Không hiểu vì sao cô cứ tiến về phía trước nhưng người con trai đứng chờ cô ở đích đến lại bị che khuất lờ mờ trong màn sương ảo diệu, nhẹ nhàng chìa tay ra trước mặt cô, nắm chặt tay cô:

- Nhà Ái, Nhà Ái!

Cô giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, Cadi bên cạnh cô nắm chặt lấy bàn tay cô, đôi mắt đỏ hoe:

- Cậu hôn mê một ngày rồi!

- Tớ.... - Cô chưa kịp nói hết lời thì Cadi đã nói tiếp:

- Tớ đọc bức thư của mẹ cậu gửi rồi! Chắc cậu sốc lắm nhưng cậu phải nhanh chóng hồi, phục lại đi. Lịch phẫu thuật lại phải chuyển thành chiều mai rồi, cậu hay ngất nhiều quá, khi phẫu thuật sẽ rất nguy hiểm – Cadi nói rất nhẹ nhàng nhưng trong âm điệu lại rất lo lắng, thoáng chút cô lại thấy xót xa.

- Máy trợ tim bên cạnh cô chạy hết công suất, cô hít thở bằng ống oxy. Ngón tay trở bị kẹp lại, máy đo huyết áp nhấp nhô theo từng nhịp khác nhau.

Cadi với tay ôm lấy cô, vỗ nhẹ nhẹ trên lưng, nói:

- Chắc chắn sẽ không sao đâu! Tớ nhất định sẽ không để chuyện gì xảy ra với cậu. Nhưng cậu cũng phải hứa với tớ nhất định phải tỉnh lại, sau khi tỉnh lại nhất định phải thử hẹn hò với tớ một lần. Thật ra điều kiện của tớ rất tốt mà!

Những lúc nói cô họng cô như không phát ra âm thanh nhưng cổ cô nói phát ra âm thanh rất khó nghe:

- Tất nhiên...rồi!

Cô cứ suy nghĩ mãi đến người con trai trong giấc mơ của mình, người ôm cô và người đứng chờ cô bên cạnh cha sứ không phải là một, họ hoàn toàn khác nhau nhưng sao cô chẳng thể nhận ra ai dấu lí trí mách bảo rằng cô đều quen rất thân thuộc với họ, thân thuộc nữa là đáng khác.

Ngày hôm sau cô khỏi ốm, các bác sĩ đều đồng tình cô đủ điều kiện để làm phẫu thuật, tỉ lệ thành công khá ổn, 50%.

Cadi đứng bên ngoài nói chuyện với các bác sĩ cô đều nghe hết, nếu cô yếu đi trên bàn mổ nguy cơ tỉ lệ thành công sẽ giảm xuống rất thấp, 34% thành công. Và cấy ghép tim năm hai lẻ ba là quá khó.

Hôm đó cô gặp được hai bác sĩ người Mĩ, trong đó có người từng về trường đại học đóng góp bảo giảng cho khóa của Cadi một vài lần.

Ông khuyên cô nhất định phải giữ vững ý chí thật tốt, nhờ giữ được ý chí mà tỉ lệ thành công sẽ tăng cao.

Cô tin bác sĩ.

Cuối cùng họ cũng bắt đầu phẫu thuật.

Những thời khắc trước khi vào phòng mổ cô mới thấm thía được những gì mà thấy chủ nhiệm khoa y từng nói.

Giống như một cuộc chiến, Cuộc đời có những đau đớn, những thử thách và những phút yếu lòng, nếu con người không mạnh mẽ nhất thiết phải có ý chí để cố gắng, nếu chưa cố gắng thì đó không phải là cuộc đời, không phải khó khăn thực sự. Cho dù cố hết sức, đến mức hy sinh mọi thứ cũng phải nhất định phải làm xong thứ mà mình đã lựa chọn, đã lựa và chọn phải chịu trách nhiệm đến cùng. Đến cuối cùng mới không hối hận rằng lựa chọn của mình là sai lầm.

“Vì yêu tôi bất chấp”

Mỗi người làm điều gì đó trong cuộc sống này đều xuất phát từ một lí do mà người đó cho là đúng, cô nghĩ vậy, nghĩ giống anh.

Đến những phút cuối cô vẫn không từ bỏ mà quay sang hỏi Cadi:

- Thật sự không thể gặp người hiến tim cho tớ được hay sao?

Cadi lắc đầu:

- Người đó không muốn gặp, cũng không muốn nghe lời cảm ơn, không muốn cậu làm gì cả!

Cô gật đầu. Y tá đẩy cô vào phòng gây mê.

Cadi không dám nhìn theo, lòng bàn tay tay siết chặt vào lan can, đôi môi hồng hào khó gượng lên một nụ cười giả tạo, miễn cưỡng nhắm mi mắt lại trước nắng ấm.

Rõ ràng tình yêu không có tương lại, nhất thiết phải hy sinh lớn như vậy. Rõ ràng biết không có kết thúc nên sẵn sàng tạo ra kết thúc đẹp thế nào? Trên thế giới này rốt cuộc có điều gì trường tồn với thời gian đây?

Họ tiêm ống thuốc vào người cô, mắt cô hướng thẳng lên chùm đèn sáng trưng trước mắt, gay gắt, dịu dần, rồi mờ nhạt, cuối cùng là tối đen.

Bên trong căn phòng phẫu thuật đang sáng đèn, số y bác sĩ bên trong khá đông, Cadi chấp tay trước ngực ngồi phủ phục trên ghế chờ bên ngoài phòng phẫu thuật.

Đã hơn năm giờ đèn đèn trôi qua, đèn trong phòng vẫn sáng, buổi sáng chuyển thành buổi trưa, trưa chuyển thành tối, bên trong phòng vẫn không có động tĩnh gì ngoài vài ba tiếng tút tút, tiếng trao đổi với nhau giữa các y bác sĩ.

Đường phố giữa đêm hè mát mẻ và thoải mái, xe cộ qua lại tấp nập, dưới ánh nhìn cách mặt đường hơn năm tầng nhà xe cộ hóa ra lại vô cùng nhỏ bé, như một điểm chấm trong nền trời rộng lớn. Từng xe từng xe đi qua, ánh đèn từng chút từng chút hui hắt như một đóm lửa nhỏ. Lướt qua như một dải lụa nhưng đèn ống ánh hạt cườm đỏ nhu một đóm hoa gạo nở cuối tháng ba, ập ù và rực rỡ. Có khi anh còn chẳng thể phân biệt được cái nào là đèn đường, cái nào là đèn xe, chỉ biết đóm nào chuyển động là đèn xe mà thôi.

Góc đứng trên năm tầng nhà khiến cho Cadi cảm thấy thoáng cô đơn, Nhã Ái vẫn đang phẫu thuật bên trong, bên ngoài nhịp sống vẫn thờ, ngỡ như dù thế nào dòng chảy cuộc đời vẫn không dừng lại. Chỉ biết nếu có thể mọi thứ quay lại như lúc đầu, liệu anh có nhận ra sự quan trọng của người xung quanh mình, rằng bạn biết nếu mất họ bạn không sống được tiếp tục nữa. Một góc trời khi ấy sẽ không ánh bình minh tươi đẹp hay một chút thương nhớ hoàng hôn bao trùm thế giới.

Sau phẫu thuật, Nhã Ái hôn mê.

Khoảnh khắc anh hằng ngày đến chờ cô tỉnh dậy sớm đã quá quen thuộc rồi. Người con trai như thế liệu đi hết cuộc đời ta có thể tìm được ai? Dù đi đến hết sức liệu có thể dùng hết trái tim yêu người đó không? Cô có thể một lần giả vờ yêu anh cũng được mà!

“Nàng tiên cá tan thành bọt biển, mọi sinh vật dừng lại không còn chuyển động nữa, trơ mắt nhìn thấy cái chết của nàng trong giây phút bình minh ló dạng, đau đớn nhưng không tuyệt vọng. Nàng vẫn hy vọng rằng kiếp sau có thể một lần lại dùng hết trái tim và lí trí yêu vị hoàng tử đó. Nếu không thể hoàn thành nàng nhất định không thể lần nữa chết đi.”

Cadi đọc hết đoạn cuối của cuốn tiểu thuyết Nhã Ái thích nhất.

Cô vẫn nằm yên trên giường không cử động, anh tự anh ủi mình rằng cô sẽ tỉnh lại. Còn nhớ cô từng nói rất thích cuốn tiểu thuyết này, mỗi lần đọc xong đều khóc, không phải vì tiếc nuối cho nàng tiên cá chết đi tan thành bọt mà là khóc vì ngưỡng mộ sự kiên cường của nàng tiên cá. Vì thế cô chỉ thích mỗi cuốn ngoại truyện nàng tiên cá này mà thôi, cuốn này cũng là do Lena viết, là một cuốn tiểu thuyết đầu tay và làm nên tên tuổi.

Một buổi sáng như hàng ngày, ảm áp, trên lá còn đọng những giọt sương long lanh như hạt minh châu quý báu, Cadi xấp mặt trên chiếc giường có tấm chăn trắng toát. Máy radio phát bài nhạc phim Maxtcova_ Mùa thay lá, thương tâm và tiêu điều. Một không gian tĩnh lặng, tiền ghát như tiếng vọng ra giữa trùng trùng lớp lớp lá vàng. Mùa thu lại tới, giống như những mùa thu trước, thăm lặng thay màu lá, đổi sang từ màu xanh thành vàng, vàng sang cam, cuối cùng là màu lá khô ảm đạm, lá khô lặng lẽ đáp mình xuống nền lá khô vàng ruộm.

Trên góc cửa sổ, phía xa sau hai dãy núi, sau một đại dương dài rộng, đ đến một mảnh đất mới, ấp áp hơn ở đây. Cánh đồng ngô xơ xác khô rạc, những ngọn ngô cao chấy giòn trắng đứng, màu bắp khô vàng cam chói mắt. Cả đám ngô lụi tàn trong mùa thu xào xạc gió, một người phụ nữ mang gùi trên lưng khê khằng bê từng quả bỏ vào gùi. Chốc chốc lại ngược lên nhìn về phía mặt trời mọc, hướng một nỗi nhớ đến đứa con gái nơi xa xôi. Những tội lỗi mà bà làm trong quá khứ dù hằng trăm năm trôi qua vẫn không thể rửa sạch, những đám mây thoáng qua hiện ra trước mắt như nhắc nhở về những chuyện cũ mà ai cũng nhớ.

Mẹ của cô đến một vùng núi phía bắc để làm việc, ở đây cuộc sống rất yên bình, giống hệt như muốn trốn khỏi cuộc sống trong những tội lỗi khiến cho những đứa con của mình chẳng thể nào tha thứ.

Trong cuộc vật lộn với thời gian, cô còn có thể đứng lên một lần nữa, quật cường như những ngày đầu hay không?

Trong bệnh viện, căn phòng của một năm qua không thay đổi người bệnh, duy nhất có một bệnh nhân tên Nhã Á nằm đó, có một mình người tên Cadi chăm sóc. Hằng đêm vẫn có những tiếng kể chuyện đều đều, tiếng radio nhỏ nhỏ, có tiếng mày mồm kêu liên hồi, có tiếng hét gọi bác sĩ mỗi khi tình trạng bệnh nhân tệ đi. Kêu liên hồi nhiều thứ âm thanh, như âm thanh của quá khứ và hiện tại, âm thanh trong tương lai gần và nơi con người mộng tưởng.

Nhưng trong buổi sáng hôm ấy, căn phòng như bừng tỉnh sau giấc ngủ dài ngỡ như trong cuộc đời không thể lại, sống dậy trong kỉ tích mà giấc ngủ thiên thu.

Cadi thức dậy trong giấc ngủ ngắn, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy Nhã Á đã tỉnh, đang xoa đầu mình, đôi mắt cô trong sáng hơn ngọc thạch.

Cuối cùng sau một năm dài chờ đợi, cô đã tỉnh dậy, mang đến sức sống cho căn phòng này, cho Cadi và cho thế giới của cô. Anh vui vẻ như nhảy cẫng lên, không biết làm gì tay chân quơ loạn xạ. Cô cười nhẹ, cất giọng khàn đặc và không rõ chữ:

- Cậ..u đừng...c...ó mà trẻ...co...n thể chứ!

Cadi đứng sựng lại một lúc lâu, những cười nhưng lại không thể nói được lời nào, ôm chầm lấy cô.

Không hiểu ngay lúc đó cậu nghĩ gì lại hét toáng lên:

- Cuối cùng cậu cũng tỉnh, cậu tỉnh rồi, cậu tỉnh lại rồi.

Nhưng lại không quên trách móc, ít nhất là giải tỏa sự uất ức suốt một năm qua ngày nào cũng phải chờ đợi cô tỉnh lại:

- Cậu có biết không cậu hôn mê một năm qua, ngày nào tớ cũng đến chờ mong cậu tỉnh lại, nhưng cậu mãi mà không tỉnh lại. Tớ không nhớ đã đọc đi đọc lại cuốn tiểu thuyết mà cậu thích bao nhiêu lần, không biết bao nhiêu lần cậu gặp nguy hiểm nhưng tớ thật sự chưa bao giờ bỏ cuộc, chưa bao giờ từ bỏ ý nghĩ cậu nhất định sẽ tỉnh lại, không dám nghĩ rằng cậu sẽ mãi mãi như thế!

Cô ngược mắt nghe hết những gì mà cậu nói, những hình ảnh ấy vô cùng quen thuộc, giống như hằng ngày cô đều nhìn thấy nhưng thực chất là cô đang hôn mê sâu có lẽ đó là đồng cảm chăng?

Rằng những mơn mõi mà Cadi giữ hết thời gian qua cô đều có thể cảm nhận được.

Và sự chờ đợi là khó khăn nhưng cậu đã không từ bỏ lấy một lần, kiên trì bên cô không biết đến khi nào cô mới tỉnh lại.

Cô cảm kích ôm chầm lấy cậu:

- Cảm ơn cậu, cảm ơn vì luôn bên tớ, tớ đã biết rồi, cậu không cô đơn, tớ vẫn bên cậu. Tớ từng nghe cậu đọc cuốn tiểu thuyết ấy, tớ đã nghe rất nhiều lần, nghe từ chính trái tim cậu. Tớ biết mà, dù thế nào tớ vẫn sẽ luôn cố gắng không từ bỏ, tớ muốn tỉnh lại ngăn đi sự bất chấp của cậu. Tớ mơ nhiều, tớ mơ thấy cậu khóc, mẹ tớ khóc, Vũ khóc, ai cũng khóc, khóc vì tớ, vì tớ không chịu tỉnh lại. Tớ xin lỗi cậu, là do tớ, là do tớ.

Cadi đứng lặng, tay vỗ nhẹ trên lưng cô, cảm giác vô cùng chân thật không hề hư ảo như giấc mơ mà hằng đêm cậu vẫn mơ, mơ rằng cô sẽ tỉnh lại, sống hạnh phúc êm đềm. Thật ra điều kì diệu và kì lạ không phải duy nhất ở đây!

Sáu năm sau.

Trường đại học lớn giữa thu tiêu điều như một khu nhà trọ trọ dưới chân núi, những tán cây trong sân trường thay lá như bao năm.

Bên trong giảng đường tiếng học sinh trao đổi nhỏ nhỏ, giáo sư trên bục giảng bài về một vụ án mua bán giữa hai nước khác nhau, tiền thuế xuất nhập khẩu... Chốc chốc lại rộ lên tiếng cười của sinh viên mỗi khi giáo sư nói gì đó hay ho. Vụ án từ phức tạp lại chuyển thành vô cùng đơn giản, cơ hồ không hề phức tạp như những tiết học luật khác.

Giờ học kết thúc, giáo sư đi ra ngoài mới biết trời mưa lất phất rất nhẹ, tựa như những hạt bụi hơi nước bay giữa không trung mỗi khi gió mùa đông bắc

về ở Hà Nội.

Những học sinh đi ra từ các phòng học đều nhẹ cuối người chào giáo sư. Cô gạt đầu rồi đi thẳng ra cổng, nơi có một chiếc xe hơi màu đen đang chờ cô.

Trong xe có một hình bóng người đang ngồi cạnh vô lăng khom người lật từng trang giấy khổ A4. Cô đi nhanh hơn tiến về phía chiếc xe, người trong xe vẫn không biết cô đã và đang đứng bên cạnh anh. Cô gõ nhẹ vào cửa kính xe, anh liền gạt mình ngược lên nhìn cô, miệng nhoen cười:

- Nhã Ái, dạy xong rồi à? Tớ cứ mãi lo xem hồ sơ bệnh án mà quên mất đã đúng giờ trưa rồi.

Nhã Ái gạt gạt đầu rồi mở cửa xe ra ngồi vào trong, cadi khởi động xe tiến thẳng đến phía trước, thẳng lên đường lớn.

Thế giới đã thay đổi rất nhiều sau từng ấy năm, anh và cô cũng đã thay đổi rất nhiều. Cô là giáo sư ngành luật của trường đại học lớn nhất thành phố Victoria, anh là một bác sĩ thành đạt bậc nhất. Mọi chuyện đều rất êm thấm.

Anh rẽ sang một con đường khác, chắc vẫn là quán ăn mà hai người vẫn hay ăn.

Giữa ngút ngàn những tầng nhà cao chập trời, xa cộ tấp nập như mắc cửi lại có một quán ăn mang phong cách Pháp, vừa cổ kính lại vừa tiện dụng và thoải mái.

Anh và cô đi vào trong, nhân viên phục vụ cúi thấp người nói:

- Quý khách đã đặt sẵn chỗ chưa ạ?

Anh gạt đầu rồi nói:

- Cadi Drake, bàn hai người lúc mười một giờ!

- Vâng! Phiên ông chờ cho một lát.

Cô nhân viên tìm kiếm gì đó trên máy tính rồi quay sang nói với cô gái bên cạnh mình:

- Bàn số 3!

Cô gái kia đưa anh và cô đến một bàn ăn nhỏ trong một góc nhìn khá tốt, bên cạnh có một chậu hoa nho nhỏ vô cùng đáng yêu.

Bên trong sảnh rất lớn, tường ngoài được làm hoàn toàn bằng kính trong suốt, nhìn qua đã biết là một trong các loại kính đắt tiền rồi. Đằng sau tấm kính là khóm hoa cúc bách nhật tím biếc. Chi tiết ấy lại khiến cô thấy xốn xao trong lòng, không biết có phải vì lý do lần đầu tiên cô và Vũ chạy bộ sau đó ăn sáng cũng ở một quán ăn nhỏ có hoa cúc bách nhật mọc ở chân tường. Những ngày đó đã rất xa, chìm hoàn toàn trong quá khứ nhưng mỗi khi thấy lại những bông hoa cúc bách nhật lại khiến cô giật mình với hình ảnh Vũ đứng bên cạnh quầy phục vụ trên người mặc một bộ quần áo thể thao và...cười rất đẹp.

- Nhã Ái, cậu không sao chứ?

Cadi khẽ gọi cô.

Cô giật mình quay lại với hiện thực, lúng túng một hồi mới lên tiếng:

- Không có gì cả, tớ ổn!

Cô ngồi xuống ghế, phục vụ mang ra hai tấm menu dài một dãy toàn những hình ảnh đồ ăn. Anh nhìn qua một lượt vẫn không chọn ra món nào liền ngược lên hỏi cô:

- Chúng ta nên ăn gì đây?

Cô suy nghĩ một hồi vẫn chưa thể cho anh câu trả lời, tức thì lại nghĩ ra ăn mì pháp nên nói:

- Mì món chính, súp cua khai vị, bánh souffle tráng miệng.

Cadi gạt đầu, quay ra nói với nhân viên phục vụ. Còn cô thì quay đầu nhìn thẳng ra ngoài đường tấp nập khói bụi. Thay đổi quá nhiều rồi, lúc trước cô và Cadi cũng ăn ở đây nhưng đường cá không đông đúc như bây giờ, cũng không có nhiều khói bụi như bây giờ. Thành phố xây thêm rất nhiều tòa nhà, công viên trước kia cô và Vũ đi dạo cũng bị san phẳng, tất cả không còn sót lại được bao nhiêu kỉ niệm của anh và cô. Chỉ có một câu tồn tại suốt sáu năm kể từ khi cô tỉnh lại, rốt cuộc Vũ đang ở đâu? Ở Canada hay đã về Việt Nam.

Thật ra đáng nhẽ cô cũng có thể trở về tìm anh nhưng cô không dám, có lần cô đi đến đầu đường rẽ vào nhà anh liền dừng lại, cảm giác bứt rứt giống như hàng ngàn định kiến găm nhăm tận xương tủy cô, đau đớn như sắp mất đi sinh mạng. Vì thế cô không tìm anh.

Có lẽ không phải vì định kiến anh em giữa cô và anh không thôi mà cô còn lo sợ nhiều chuyện khác. Rằng sau bao năm anh vẫn đối xử với cô như lúc đầu hay đã thay đổi bởi con người chỉ cần thời thế thay đổi sẽ thay đổi theo ngay lập tức.

Sau mỗi lần như vậy cô lại bỏ chạy, chạy khỏi lũ quái vật mà suốt sáu năm liền cô không dám đối mặt, dù sáu năm có dài cô cũng không thể đánh bại đàn ông hình ảnh anh trong tiềm thức như một kho báu được cất giấu kỹ càng.

Bởi vì cô còn yêu anh, bởi vì anh và cô là anh em, bởi vì đã quá lâu rồi, bụi thời gian đã dần làm mờ tất cả, chỉ có cô là níu kéo quá khứ không buông mà thôi.

Cô sợ anh lại nhìn thấy mình, sợ quá khứ không suôn sẻ, sợ hiện tại quá khó xử, sợ tương lai xa cách, cô sợ tất cả.

Cả buổi ăn trưa với Cadi cô không nói gì cả, tất nhiên mỗi người lại có một suy nghĩ riêng. Dù sáu năm trôi qua có một bí mật mà Cadi vẫn không thể nói với cô, anh biết dù có bao nhiêu thời gian cũng không đủ để bên cô cùng cô xây dựng tương lai.

Cô ngồi trên ghế cầm thìa vào món bánh souffle phô mai vàng óng:

- Tớ có chuyện muốn nói với cậu!

Cùng lúc Cadi cũng nói một câu hệt như cô. Bất chợt cô phì cười:

- Cậu nói trước đi!

Cadi lắc đầu, vốn muốn nói ra cho cô bí mật hệ trọng nhưng lại sợ cô sốc nên không dám nói:

- Cậu nói trước đi, chuyện của tớ không quan trọng lắm đâu!

Nhã Ái ngật đầu nhưng lại im lặng hồi lâu mới lên tiếng:

- Tớ muốn đi tình nguyện ở Uganda một thời gian, có thể khoảng một năm hoặc hơn thế nữa!

Cadi thoáng chút thẫn thờ nhưng lại cười nhẹ:

- Nếu cậu muốn đi thì cứ đi thôi, tớ nghe nói cuối tháng mười một đoàn tình nguyện mới đi Uganda nên cậu cần gì phải vội? Nhưng mà cậu quyết định kỹ rồi đúng không? Có thật sự muốn đi không?

Cô gật đầu chắc nịch:

- Muốn đi, rất muốn. Cậu đừng nói ch Mary biết nhé, cô mà biết chắc chắn sẽ không cho tớ đi cho mà xem!

- Cậu đúng là... - Cadi cười nói nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, cô quyết định như vậy khiến anh rất sốc.

Có những chuyện trong tương lai khó mà đoán được, Sau bảy năm cưới Weasly Mary lại đưa ra một quyết định vô cùng độc đáo và cũng là sáng suốt đó chính là ly hôn. Đứa con của hai người chỉ vừa mới năm tuổi.

Vừa mới về nước Mary đã vội chạy đến nhà Nhã Ái theo địa chỉ liên lạc mà cô cung cấp cho Mary trên mạng. Thời địa này quá vắng vẻ, tới mức gọi video call xuyên quốc gia cũng trở nên bình dị. Đừng nghĩ tới phí ngoại quốc đã là một khoản tiền lớn nếu gọi nhiều lần, vậy mà cô và Mary cứ hơn một tuần là gọi điện, có hôm tám chuyện đến hết mấy giờ đồng hồ, vậy mới thấy tiền bạc chẳng có vấn đề gì khi ta nhớ bạn.

Chỉ trách Mary quá kín miệng, chẳng nói cho Nhã Ái việc cô đã ly hôn, chỉ lặng im mà đối trá suốt hơn một năm liền.

Xuống máy bay lúc bảy giờ tối, Mary cùng con trai là Sebastian đi taxi đến thẳng nhà của Nhã Ái.

Nhà của cô ở một khu chung cư giữa trung tâm thành phố Victoria, nhà nằm tận tầng mười nên đi thang máy khá lâu mới đến được. Thằng bé Sebastian mới năm tuổi nhưng vô cùng lém lỉnh, đứng trong thang máy không ngừng hỏi này hỏi nọ, phá phách chiếc vali mẹ kéo trên tay, giọng nói trong trẻo giữa không gian hẹp của thang máy trở nên ồn như tiếng trống:

- Mẹ chúng ta đi thăm dì Ay khi nào mới đến ạ? Con nhìn thấy mẹ nói chuyện với dì rồi nhưng sao mẹ không nói chúng ta đã về để đi chuẩn bị cơm tối cho chúng ta chứ! Nếu như bây giờ chúng ta tới gấp thế làm sao đi chuẩn bị kịp, còn nữa, con đói lắm rồi!

Mary chép môi, cốc đầu thằng bé rồi nói:

- Cứ tưởng con lo cái gì, ăn tối chứ gì? Chúng ta ăn bên ngoài, nhưng mà lúc này trên máy bay con ăn rồi, bây giờ còn đói ăn nữa à? Coi con xem, con có khác gì một con heo con rồi kìa.

Thằng bé lạnh lợi đáp lại:

- Không phải mẹ bảo con ăn uống nhiều là tốt sao? Cô hàng xóm ở nhà chúng ta cũng có một bạn nhỏ tuổi bằng con nhưng chẳng chịu ăn uống gì cả, mẹ hãnh diện vì con không kén ăn còn gì? Thế mà mẹ lại bảo con ăn nhiều quá nữa à?

Mary thẫn thờ nhìn con trai nhỏ tuổi đối đáp mà không thể nhịn cười nổi đành phải chịu thua:

- Rồi rồi, tôi biết lỗi tôi rồi ông tướng ạ!

Nói rồi cô lục tìm trong túi áo lôi ra một thanh socola, nhanh tay bóc vỏ bạc giấy bọc đưa cho Sebastian:

- Ăn đi rồi lát nữa dì Ay sẽ nấu cơm tối thật ngon cho con, dì mà ra tay nấu ăn thì đừng có mà ăn hết nồi cơm đấy! Nhưng mà chúng ta mới về nên chưa có nhà ở đây, bây giờ phải ở nhờ nhà dì ấy nên con không được quậy phá.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Thang máy mở ra, Sebastian chạy trước trong khi không biết nhà Nhã Ái ở nơi nào, là căn số mấy. Máy hi hục kéo mấy cái vali to ra khỏi cử athang máy rồi vội vàng lên tiếng gọi Sebastian đang cầm đầu chạy nơi nào:

- Con mau đứng lại!

- Sebastian! - Một giọng nói quen thuộc vang lên, hóa ra là nhà Ái vẫn nhận ra thằng bé ở ngoài đời.

Nhìn thấy Sebastian đáng yêu cô ôm chầm lấy thằng bé bé lên cao nói:

- Sebastian của chúng ta nhanh lớn quá, xuýt nữa dì không nhận ra con rồi!

Thằng bé cười khúc khích nói:

- Sebastian đáng yêu và mập thêm vài cân thôi ạ!

Nhã Ái một tay giúp Máy kéo vali vào trong nhà, cũng may là cô đang nấu đồ ăn tối nếu không thằng Sebastian sẽ không tha cho cô và mẹ nó.

Sau bảy năm không gặp nhau ngoài đời cô đã không thể nhận ra Mary nữa. Cô trưởng thành hơn rất nhiều, và cũng rất giống với một người mẹ một con, trong cách nói chuyện rõ ràng là chín chắn hơn so với trước kia.

Tôi hôm đó cô và Mary ngồi trong phòng khác xem tivi, Sebastian đầu hàng đi ngủ trước. Cô bật tivi lên. Kênh afc đang chiếu một chương trình dạy nấu ăn. Mà chính xác là cách làm món bánh táo đơn giản. Mary chăm chú xem ti vi còn Nhã Ái thì gọt vỏ táo. Mary nhìn lên ti vi chép miệng:

- Sao người ta khéo tay thế không biết, còn tở dụng vô cái nào thì cái đó ngay lập tức hỏng ngay. Muốn làm bánh cho Sebastian ăn mà cũng không xong nữa chứ!

Nhã Ái xếp mấy miếng táo lên đĩa, nhìn lên tivi rồi cười nói:

- Tiểu thư nhà Winston tất nhiên không biết làm bánh rồi. Nhưng sao cậu không về biệt thự nhà ba cậu? Cũng khá lâu rồi cậu đâu có trở về thăm bác ấy!

Mary nhún vai:

- Tớ ly hôn với Weasly rồi, tớ mà về bố tớ không mắng tớ hay sao? Tớ không muốn về đâu!

Nhã Ái thoáng bất ngờ nhưng không quá thay đổi tâm trạng, nhẹ giọng hỏi:

- Cậu lớn rồi, ông ấy tất nhiên sẽ không tự nhiên mắng cậu. Đáng lí ra khi ly hôn cậu phải nói với ông ấy! Tớ nghe xong cũng bất ngờ huống chi ba cậu!

Mary ngẩn người ra nhưng không nói gì, lát sau mới nói một chuyện khác:

- Tớ định xin vào bệnh viện của Cadi nhưng lại sợ người khác bêu xấu cậu ấy nói rằng cậu vì nể mặt tớ là bạn cũ mới nhận vào. Thật sự chẳng có cách nào khác nữa cả, các bệnh viện khác không có tuyển thêm y bác sĩ, tớ đã xin thử xem nhưng họ không cần. Đúng là ở Mỹ bác sĩ là nghề được đón nhận như thánh nhưng ở đây dư bác sĩ nhiều quá, thành ra thất nghiệp!

Nhã Ái nhún vai suy ngẫm một lát, thoáng có một ý tưởng:

- Sao cậu không mở một phòng khám riêng chứ! Ít nhất cậu cũng có kinh nghiệm làm việc ở Mỹ, có cơ hội học hỏi y học bậc cao hơn, nhất định đây là ý định không tồi đâu!

Mary gật gật đầu nhưng không nói gì, mắt vẫn đắm đắm nhìn lên màn hình tivi, dùng xiên cắm một miếng táo đưa lên miệng:

- Đúng là không tồi thật, tự mở phòng khám cũng có thể

tự mình làm những gì mình thích mà không ai có thể ra lệnh, vừa tự do khám bệnh theo đam mê, khám bệnh và phát thuốc miễn phí vào mỗi chiều chủ nhật cho bệnh nhân nghèo!

Mắt cô sáng rỡ lên:

- Tốt quá!

Nhã Ái thâm hiểu được những gì mà Mary đang suy nghĩ, có lẽ là quyết định ly hôn kia khiến cô rất vất vả hoặc cô vẫn chưa thấy ổn thỏa. Những chuyện hôn nhân này vốn quá phức tạp với Nhã Ái, cô không thể hiểu nổi tại sao có những cặp đôi đến với nhau không hề có tình yêu nhưng sau khi có con họ vẫn sống rất hạnh phúc, nhưng Mary thì khác. Rốt cục Mary vẫn không nói gì về ly hôn cho cô biết mặc dù hằng tuần hai người vẫn nói chuyện với nhau rất nhiều.

Mary dường như đã quyết định được một số điều quan trọng trong việc mở phòng khám, vui vẻ hẳn lên:

- Tôi sẽ mở một phòng khám ngoài đường lớn, có lẽ sẽ thuê mặt bằng ở đâu đó, cậu có biết gần đây có mặt bằng nào tốt không? Tiền bạc không thành vấn đề nhưng phải gần trường học một chút, một năm nữa Sebastian đi học rồi, tôi muốn nơi làm việc của mình gần nơi học tập của thằng bé.

- Không biết nữa, thật ra là tôi chẳng biết trường học gần nhất là ở đâu, nhưng mặt bằng thì hình như có một ở gần ngã tư cạnh mấy cửa hàng đồ ăn nhanh đầu phố!

Mary gật đầu:

- Ngày mai tôi sẽ đi hỏi xem cái đấy! Nếu như có tôi sẽ gọi cho cậu ngay.

Một tháng sau...

Tầm lịch đã được xé mất một tờ mới, ngày mười tháng tám năm ai không lẽ tám là ngày số khá đẹp. Cô ngồi trên kệ cửa sổ, bên cạnh có một ly sữa nóng. Cô nhớ rất rõ một ngày mưa thế này, cô cũng ngồi trên kệ cửa sổ ngắm nhìn vòm hoa giấy bên ngoài vườn trong nhà Vũ. Ngày hôm ấy anh Liêu tức giận thế nào cô còn nhớ khá rõ, hôm ấy cô giẫm chân lên đồng vụn thủ tình từ ly sữa của mình. Vết đau đó lành lại lâu rồi nhưng vẫn còn sẹo đến tận bây giờ khiến cô không thể nào quên ngày hôm đó. Cô nhớ những buổi sáng thức dậy đều nói chuyện vui vẻ với anh Liêu hay mỗi buổi sáng đều nhìn thấy Vũ ngủ yên, tất cả đều như mới ngày hôm qua.

Gặp Vũ hằng ngày khiến cô xem đó như là một thói quen, và rồi bảy năm qua đi ngỡ như thời gian làm mờ tất cả hình ảnh của Vũ trong tâm trí cô nhưng không, cô còn nhớ rất rõ từng chi tiết trên mặt anh, từng câu nói mà anh nói, ngay cả nụ cười ập ập thôi thúc trái tim cô. Đó trở thành một thói quen mà bảy năm qua đi cô cũng không thể quên được. Giống như từ nhỏ cô đã không biết mình có anh trai, và bây giờ cũng xem như mình chưa bao giờ có, chỉ thật tâm nhớ anh bằng trái tim yêu đương.

Hôm nay cô phải đi dự lễ cưới của một người bạn sống gần khu nhà của anh, cô không có cách nào từ chối mà cũng không có cách nào đi qua con đường đó.

Không chỉ có mình anh, quá khứ của cô còn hình bóng của người bạn thân nhất đời cô, người đã mất đi vì cô. Cho dù cả đời này cô có làm bao nhiêu việc tốt cô vẫn nợ Bích Ly một mạng.

Lúc cô đi xe hơi ngang qua nhà Vũ không hiểu vì sao cô lại rất muốn ngoảnh đầu nhìn vào trong. Vòm hoa giấy trên cánh cổng sum sê tỏa thấp xuống, hoa và lá hòa vào nhau, màu trắng màu xanh ẩn hiện dưới ánh nắng mờ nhạt của chiều tà. Căn nhà vẫn ở đó, âm thầm và lặng lẽ cũ đi nhưng đối với cô, một thời vui vẻ ở trong căn nhà ấy, cô đã trưởng thành trong căn nhà ấy.

Cô liếc mắt nhìn qua bên kia đường, căn nhà kiểu Hàn không còn nữa, có lẽ là họ đã phá đi xây một ngôi nhà mới to hơn đẹp hơn. Nhưng tường đá xếp vẫn giữ nguyên, mấy loại cây leo tường quấn riết lấy bức tường. Đá trên tường màu đen bị bạc màu vì thời gian, trên bề mặt đá vẫn trắng như bột. Cô lái xe lướt qua những bức tường dài, hết bức này đến bức khác rồi nhanh chóng bỏ xa chúng.

Đám cưới xập xình trong vườn hoa một căn biệt thự lớn, quang cảnh như đám cưới năm xưa, đám cưới dưới chân núi vào cuối thu, anh và cô cùng đi. Sau khoảng thời gian dự lễ cưới, tiệc tàn, cô trở về trên con đường cũ. Giống như bảy năm trước, những kí ức ứa về chậm rãi như vận tốc của cô bây giờ.

Hơn chín giờ tối, sương xuống phủ lên những ngọn cây lạnh. Cô không hiểu có phải định mệnh hay không nhưng xe hơi của cô lại hỏng ngay trước nhà anh. Nhã Ái tắt máy rồi đi xuống xe, mở nắp ở trước. Nhìn đồng dây điện kim loại chằng chịt cô chẳng thể hiểu nổi rốt cuộc nó hỏng vì điều gì. Nhìn đồng hồ trên tay cô bắt đầu mở điện thoại gọi điện cho đội sửa chữa xe lưu động.

Có lẽ đã quá muộn rồi nên họ hẹn phải mất gần ba mươi phút nữa họ mới có thể đến được. Không khí rất lạnh, vừa rét vừa buốt. Cô lại mặc một chiếc váy mỏng manh thành ra cô không đứng bên ngoài xe chờ mà đi vào trong xe. Nhưng không ngờ lúc cô đi ra đã bỏ quên không rút chìa khóa ra khỏi ổ, bây giờ cô không có cách nào là phải đứng bên ngoài chờ.

Cô không mặc áo khoác đứng yên ngoài xe một lúc lâu, lòng tự vẫn không hiểu sao đội sửa chữa lại lâu đến như vậy. Cô chợt nhận ra đầu xe khá ấm nên dựa người xuống, hành động ấy khiến cô vô thức nhìn lên bầu trời. Nền trời đen muốt, lấp lánh đôi ba ánh sao to, còn ở xa hơn lại thấp thoáng

những ngôi sao thoát ần thoát hiện, lấp lánh như vật báu mà ông trời ban xuống. Bầu trời cao sâu không thấy được hư không, sâu như lòng anh, cô không thể nắm bắt được anh nghĩ gì, cũng không biết được anh có những điều gì không nói với cô. Cô bất chợt cất lên câu nói: “Anh thế nào rồi?”

Nhưng tầm mười lăm phút sau vẫn không có người xuất hiện, đầu xe cũng lạnh dần, cuối cùng là rơi vào trạng thái lạnh ngắt của kim loại trong đêm. Đồng hồ điểm mười giờ tối, con đường vắng ngắt và dài tít tắp, cơ hồ không thể đoán trước được điều gì.

Chợt từ xa cô nghe thấy tiếng nói chuyện lúc to lúc nhỏ, bước chân không đều vang lên, tiếng thở mạnh và chi chiết của một đám thanh niên say khướt.

Một nỗi lo sợ tràn lên từ đáy lòng cô, cô đứng sững một hồi cho đến khi không thể đứng yên được nữa liền nhanh chân chạy vào trong căn nhà bên cạnh. Mở cửa chạy thẳng vào sân, núp sau một chậu hoa lớn hơn người.

Đám thanh niên say xin đi ngang đến tắc đường nào thì tắc đường đó ồn ào náo nhiệt hẳn lên. Đến sát với chiếc xe của cô, đám thanh niên lại dừng lại, chửi rủa gì đó rồi đá mấy cái vào bánh xe.

Cô bị tai, run rẩy.

Một lát sau đám người rời đi cô mới thở hắt ra nhẹ nhõm. Đứng dậy khỏi chỗ mình trốn cũng là lúc cô phát hiện ra mình đang đứng tổng căn nhà mà một lần cô cũng không dám vào. Cô chợt nhớ lúc này vì vội quá mà nhân đại mặt khẩu năm xưa, không ngờ lại đứng. Chẳng lẽ từ lúc cô đi anh không đổi mặt khẩu nhà hay sao.

Cô cũng từng đứng ở đây, vào bảy năm trước cùng anh vun đắp cho chậu cây này, đến ngày hôm nay nó đã lớn và cao to đến không ngờ. Bảy năm sau cô đứng bên dưới tán cây này, chỉ một mình thôi. Tất cả đều quen thuộc hết mức tưởng tượng, giống như bảy năm qua nó không hề thay đổi, vòm hoa giấy được cắt tỉa gọn gàng, trong vườn những loài hoa cũng được chăm sóc kĩ càng. Khung thép dày đặc vào những ngày đầu cô trồng vòm hoa giấy nay đã bị che khuất hết, nhìn vào không nghĩ bên trong lại có khung thép. Cây hoa giấy đã to hơn rất nhiều.

Căn nhà đóng kín cửa chính, khuôn viên sáng ánh đèn bốn u buồn, tĩnh mịch đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của cô.

Cô đi thẳng ra cổng nhưng đột ngột dừng lại, ngoảnh đầu nhìn căn nhà một lần cuối cùng, cô sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Có điều gì đó thôi thúc cô ngoảnh đầu lại nhìn thẳng vào bên trong. Lúc trước cô đến đây muốn lấy lại chiếc máy radio mà Bích Ly đã tặng mình nhưng lần đó lại gặp Vũ nên cuối cùng cô vẫn chưa thể lấy lại được, sau đó không biết bằng cách nào Cadi lại mang nó đến bệnh viện, mở cho cô nghe hằng ngày, Cadi đã gặp Vũ chăng?

Cô thẳng bước đi ra khỏi cửa, đóng kín nó thêm một lần nữa, trong lòng cố gắng lờ đi tất cả mọi chuyện vừa xảy ra. Cô chờ thêm một lát sau thì đội sửa chữa tới, vì họ không sửa kịp nên cô phải bắt xe về nhà.

Vừa mở được cửa nhà cô đi thẳng vào phòng ngủ, ngã người xuống giường nhắm mắt rũ xuống, chòm vào giấc ngủ mê man.

Mới sáng sớm Nhà Ái đã chuẩn bị bữa sáng, Sebastian và Mary vẫn chưa tìm được căn nhà phù hợp nên họ định sẽ ở nhà cô một thời gian. Họ đồng cho thuê nhà của Mary kéo dài hơn mấy năm nữa nên hiện giờ cô vẫn chưa thể lấy lại nhà.

Mary lái xe đưa Sebastian đến công viên giải trí gần chung cư của Nhà Ái. Hôm nay là lập đông nên trời có vẻ khác nhiều so với những ngày trước, ba tháng kể từ ngày cô đi ngang qua nhà anh. Nhưng cái cảm giác đó vẫn đâu đó đọng lại trong cô, nó không chịu buông tha cô, giống như đã ăn sâu vào tâm can cô, sinh trưởng một cách cứng cáp. Còn cô, cô tàn như một đóa hoa giữa mùa đông, quá yếu ớt để chống chịu lại thay đổi của cuộc đời.

Trời mưa lớn, cô đi vào siêu thị, ngày chủ nhật nên siêu thị rất đông khách, lại có rất nhiều chương trình khuyến mãi.

Cô đứng đó bên cạnh mấy thùng đựng lò nướng bánh, vì ở nhà cô hôm qua Mary đòi tự mình làm bánh táo nướng rồi tăng quá độ nóng nên lò bị cháy ngay bộ phận quan trọng, không có cách nào sửa được.

Cô chọn một loại lò khá lớn cho tiện, dù sao thì Sebastian rất thích ăn những loại bánh nướng và cô thì không muốn ăn bánh mua bên ngoài, họ làm rất không an toàn.

Cô ị ạch khuôn chiếc lò lớn bỏ vào xe đẩy, vì lò lớn quá nên người nhân viên giúp cô một tay. Sau đó cô mua thêm một vào loại bột bánh và hạt để làm bánh quy.

Trong dãy bột bánh người lại càng đông đúc hơn so với những dãy khác, khó khăn lắm cô mới có thể chen chúc lấy cho mình một bì bột mì loại trung bình và một túi bột ngô. Vừa thoát khỏi nơi đó cô lại gặp đúng người mà cô nghĩ anh ta không còn ở đây - Mạnh Cảnh Liêu.

Anh dường như cũng nhận ra cô, trong đôi mắt đen thăm thẳm thoáng chút thất thần, có lẽ đã quá lâu hai người không gặp rồi nên khi gặp lại cũng chẳng biết nên nói gì cho phải, chỉ khề lên tiếng:

- Anh Liêu!

- Nhà Ái!

Chỉ nhìn nhau như vậy một lát rồi cô bỏ đi, chẳng phải là không có gì để nói hay sao? Tốt nhất nên đi trước, bên cạnh anh cũng có một cô gái nếu không bỏ đi sớm cô ta hiểu lầm, nhưng chỉ có cô cảm nhận được dường như cô có điều gì muốn nói với anh và anh cũng vậy.

Cô không hiểu lí do vì sao anh đứng lại, đối diện với cô giữa dòng người qua lại đông như mắc cửi, không có chút thân thuộc như anh em trước kia, lúc trước cô đứng trước anh đều có thể tự tiện biểu lộ cảm xúc gần gũi buồn vui nhưng trong lúc này cô nhất quyết giấu kín suy nghĩ của mình, cảm giác giống như anh ấy không còn giống như người anh trai mà mình từng tôn trọng, không có sự thoải mái từng có, xa lạ hơn người đứng.

Hai người đứng đó, như viên kim cương không sáng, chỉ là nhìn nhau rồi nhớ về những hồi ức mà cả hai từng có, cảm giác ảm áp ủa về.

- Nhã Ái, lâu rồi không gặp!

Một cuộc gặp gỡ lạ lùng, sớm không gặp, muộn không gặp, gặp ngay lúc này, sau bảy năm, thời gian khiến ta nhớ lại những gì trong quá khứ xa xăm. Một cô gái khá quen mà cô không nhớ ra nổi, chỉ khẳng định được cô ấy rất quan trọng trong những việc đã xảy ra trong quá khứ của cô, cô gái nhoèn miệng cười nhìn cô. Trông nụ cười ấy lại hiền lành và vô cùng đáng yêu, cô giật thót mình nhìn nụ cười ấy, chẳng phải là người con gái cô nhìn thấy ở bệnh viện hay sao? Người mà cô ngỡ là bạn gái của Vũ đó sao?

Cô đi qua anh, tập trung vào giờ giấc để mua đồ thật nhanh sau đó về nhà dọn dẹp nhà cửa nhưng lúc ra quầy thanh toán lại phát hiện ra mình đánh rơi mất ví tiền. Trong đó không có nhiều tiền, thế cô đã để trong túi áo nhưng trong ví có giấy tờ xe và giấy chứng minh nhân dân nên cô đi báo khu tìm đồ thất lạc. Người nhân viên ngay lập tức thông báo với tất cả người trong siêu thị. Cô vốn định tính tiền xong sẽ về nhà, khi nào tìm thấy ví họ sẽ gọi điện báo với cô sau nhưng chân lại do dự không biết nên đi hay không liền ngồi tạm xuống khu ăn uống gọi cho mình một ly nước. Khoảng hơn mười phút sau người nhân viên đã báo tìm được ví của cô, không biết có phải là định mệnh hay không nhưng người nhặt được ví của cô lại là anh Liêu.

Cô chột chột dạ vì trong ví của cô có giữ một tấm ảnh của Vũ, có khi nào anh Liêu đã nhìn thấy hay không?

Ngay lúc cô đi qua anh đột nhiên anh cất lời:

- Chúng ta nói chuyện một chút được không?

Nhìn đáng vẻ nghiêm túc của anh khiến cô bất an không ngừng.

Cô gái bên cạnh anh ngơ ngác một chút rồi hiểu chuyện mang đồ đi tính tiền. Cô và anh đến một quán cà phê gần đó.

Ngồi đối diện nhau sau quãng thời gian bảy năm, cảm giác ấy lại lạ lẫm đến không ngờ.

- Đã rất lâu em không gặp anh, mọi chuyện vẫn tốt chứ? - Cô nói.

Anh đặt ly cà phê xuống bàn vội vàng, ánh mắt ngập tràn đau khổ nhìn cô, cô vốn không hiểu ý anh nhưng rõ ràng tim tràn ngập bất an, chuyện gì khiến anh đau khổ đến vậy?

- Rất tốt!- - Anh nói.

Tất nhiên là tốt rồi, cô nghĩ thế. Dù bảy năm qua anh vẫn ở lại đây mà không về Trung Quốc, vẫn kinh doanh tốt, như thế là quá ổn rồi.

- Nhưng...bảy năm qua em đã đi đâu? Anh từng tìm em để báo cho em một chuyện nhưng vẫn không tìm được em?

Cô nói:

- Em hôn mê một năm, sau khi tỉnh lại em đã đăng kí nhập cư lại đây, đổi tên thành Daisy, có lẽ là vì thế mà anh không tìm được em! Nhưng có việc gì anh phải tìm em?

- Thật ra anh... rất xin lỗi em, muôn lần xin lỗi em. Năm ấy anh rõ biết bệnh tình của em nhưng không nói một lời, còn giận em vì sao rời bỏ Vũ. Cuối cùng hôn mê sau bao năm anh lại gặp lại em, em có biết sau khi em đi có bao nhiêu chuyện xảy hay không? Công ty trở nên ngày càng tệ, không còn cách cứu vãn nữa, Vũ đem nó bán cho công ty cạnh tranh, anh buồn bao nhiêu cậu ấy còn buồn gấp trăm ngàn lần. Có những đêm anh tỉnh giấc nhận ra Vũ đi khỏi nhà rất muộn, sau mới biết nó đến bệnh viện tìm em. Nhưng anh biết nó không để em biết nó quan tâm em, nó đau đớn đến mức nào. Từng giai đoạn của em nó đều nắm chắc. Rồi anh trở về Thượng Hải bốn ngày, bạn gái, cô gái đi cùng với anh – Vân Huyền bị bệnh, anh nhờ cậu ấy đến chăm sóc Vân Huyền. Khi trở về lần đầu tiên anh nhìn thấy cậu ấy khóc, khóc và yếu đuối như một đứa con nít, cậu ấy nói rằng em ốm đi rất nhiều, xanh xao hơn rất nhiều, nói muốn chăm sóc em nhưng không có cách nào đứng trước em. Em có biết tất cả mọi thứ Vũ đều dối theo em.

Cô nghe hết tất cả mọi thứ, hiểu hết mọi thứ mà anh đang nói, chỉ là có một chút hối tiếc, một chút đau thương, một chút xót xa thôi, trong quá khứ có một người yêu cô hơn bất cứ thứ gì, cô hạnh phúc không? Tại sao cô chỉ thấy đau lòng vì người con trai ấy không nói gì với cô. Chia tay rồi cô vẫn nghĩ về anh, có khi nào cô đi một mình rồi nhớ đến anh, đáng tiếc cô và anh không có phúc phận đó.

- Sớm biết như thế này anh đã không để em đi, một ngày anh chợt phát hiện ra Vũ đi thử xem có hợp bộ phận với em hay không, nó nói nó sẽ hiến tim cho em. Em biết không, có những tình cảm cao thượng như vậy anh làm sao có thể ngăn cản cậu ấy được đây?

Cô chợt thấy mình rơi xuống vực thẳm không đáy, nước trong vắt lên lời vào từng ngóc ngách trong cơ thể, đau đớn không thể thoát ra, vùng vẫy chìm trong tầng nước dày vô cùng, thoáng thấy bóng hình anh trên mặt nước trong, gần nhau trong gang tấc nhưng với tay chạm tới lại rơi vào hư không. Gửi người yêu cũ của cô, anh liệu có biết những thứ anh làm cho cô có cho phép cô quên anh hay không?

Cô từng rất giận, vô cùng tức giận, anh không với cô, từ đầu như vậy, giả vờ hỏi hột không quan tâm nhưng thật lòng nhớ đến, giả vờ vô tình vô nghĩa nhưng rõ ràng lúc nào cũng nhớ đến.

Nhưng giờ phút này, khi trái tim trong lồng ngực của cô là của anh, cô chợt nhận ra im lặng chính là cách để yêu một người, tình yêu thật cao đẹp, cao đẹp đến không tưởng. Rằng dù yêu đến mấy dù đầu đếm mấy im lặng rồi người đó sẽ thấu hiểu.

Đáng tiếc cô hiểu ra đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Kết thúc

Cô mê man trong tiềm thức, nơi mảnh đất xinh đẹp có tấm bia mộ khắc tên anh, nơi từ địa sắc mùi thể tục nhưng cũng hồng hào như chốn bồng lai. Chôn từ đại ấy chìm trong khói trắng, ngập hồn người như chốn ma quỷ trong truyền thuyết. Cô bước đi như một cái máy, máy móc và chậm chạp đi vào nơi đó. Cô chỉ sợ duy nhất một nơi này, nơi nắm mồ của anh, là cô ngỡ nó không tồn tại trên đời.

Giữa hàng trăm tấm bia mộ khác nhau vuông vức dựng trên nền đất lạnh lẽo như một lời than oán cho một cuộc đời ngã nghiêng, biết bao cái tên xa lạ lần lượt xuất hiện như một câu chuyện dài. Sau cuối là những tấm bia ngày một cũ kĩ hơn, cô như lạc vào thế giới kinh dị, khói sương lơ mơ, ảo diệu. Cô thấp thoáng nhìn thấy tên anh, rất cô đơn, rất lạnh lẽo, dị thường.

Cô chỉ thấy duy nhất tên anh trong thế giới với ngút ngàn cái tên khác nhau, nơi đó vô cùng lạnh lẽo, anh chỉ đi một mình, không có ai đi cùng với anh cả. Giữa những nắm mồ cao thấp, ngọn cỏ quết vào lòng bàn chân cô ngứa ngứa, mùi cỏ mùa thu có mùi khô khan.

Nắm mồ vốn sớm đã rợp một lớp lá vàng của mùa thu, dày đến không thấy rõ lớp cỏ mọc bên dưới, cô ngồi xuống, thất thần nhìn vào tấm bia mộ. Lúc này chẳng có thứ gì có thể diễn tả được cảm giác của cô, có một chút nhớ nhung nhưng không biết nên làm gì, khóc sao? Khóc vì điều gì, vì anh đã chết rồi chẳng?

Trước mắt cô rõ ràng là tên anh nhưng cô không thể tin rằng anh đã rời xa cô, tại sao cô không thể bên anh khi còn khỏe, lúc bệnh tật đối mặt với tử thần anh vì cô phải chết, vì cô anh rời xa cô để cô sống lại, sống không thể bên nhau, bây giờ mỗi người một thế giới, thế đến khi cô mới có thể bên anh với đúng vai trò của mình là một người yêu dài lâu?

Tình yêu tại sao lại cao thượng đến thế?

Hôm sau cô trở về nhà Vũ, anh Liêu từ lâu đã không còn ở đây nữa, đứng trước căn nhà quen thuộc đến không thể quên này cô thấy tim mình trống rỗng vì nhớ tới hình bóng một người, thùng thư trước cửa nhà đã trở nên cũ kĩ đến mức khó nhận ra, cô đột ngột đưa tay lên tìm xem bên trong có thư hay không, không ngờ có thật. Là một bức thư dày cộm, cứng nhắc, cô vội mở ra, bên trong có một tấm thủy tinh trong suốt, bên trong ẩn hiện một đóa hoa giấy màu trắng, một đóa màu hồng, tấm thủy tinh tinh khiết hơn bất cứ thứ nước sạch nào, không cũ kĩ chút nào.

Cô dùng ngón đầu ngón tay chạm nhẹ lên tấm thủy tinh, lạnh ngắt như khi cô chạm lên tấm bia mộ của anh. Thoáng giật mình cô rút tay lại, miếng thủy tinh quá mỏng manh, như tình yêu, không biết khi nào vỡ tan. Miếng thủy tinh quá nhỏ bé, nắm chặt sợ vỡ, nhưng nắm chặt cô sợ nó rơi khỏi tay, xem nó như vật báu mà nắm trong bàn tay nâng niu.

Dòng chữ của anh trên giấy đã mờ đi nhòa ra mày tím tím nung vẫn rất rõ chữ.

Có những bức thư dù bị lãng quên vẫn là nỗi đau ngàn năm vẫn nhớ.

Chỉ cần cô một lần được gặp anh dù hết đời cô vẫn mãi nguyện, cô hối tiếc vì năm ấy rời xa anh quá sớm, nếu biết trước anh sẽ không còn trên đời này cô đã nhất quyết không rời xa anh, vì cô anh mới chết, tại cô tất cả là tại cô.

Cô lắng nghe tiền mưa rơi bên ngoài, vội vã chạy vào trong nhà. Mọi thứ đều được giữ nguyên vẹn, khung cửa sổ mà cô hay ngồi ngắm anh trở về vẫn ở đó. Từ khung cửa có thể nhìn toàn cảnh ra bên ngoài, bao gồm cả một vườn hoa, có vòm hoa giấy sum sê, con đường trải đầy cỏ tím cầu tím xanh, mộng mơ như giấc mơ của bảy năm trước, vòng xe anh chờ cô đi con đường có hoa cỏ tím dưới cơn mưa nắng ấm áp, khi ấy hạt mưa to và long lanh như hạt gạo trần châu của người Trung Quốc, đẹp và hoang sơ.

Còn bây giờ, ở đây hoang tàn như một căn nhà bỏ hoang, mưa to thật đấy, hạt mưa cũng lớn thật đấy nhưng không có anh, màn đêm tối đang bao trùm xung quanh cô, rõ ràng là đêm trăng như chẳng thể tận hưởng ánh trăng như lần cô cùng anh đi bộ, tất cả đều bị bóng tối che.

Anh là ánh sáng của cô, mất anh đời cô như đêm tối mà thôi.

Bên ngoài trụ đèn sáng lóa mắt, soi xuống nền đường bóng nước loang lổ, giọt mưa từ trên trời rơi xuống như những viên ngọc trai đen sáng lóa. Mưa cũng như ngày cô hẹn anh ở công viên gần bệnh viện, rõ ràng anh đã đến lại không chịu gặp cô một lần cuối cùng, nhạt nhòa như chìm vào tầng mây tầng êm.

Trong phong thư còn một cuốn album nhỏ xíu, những tấm ảnh cũ mỗi lần cô và anh đi chơi sau đó chụp lại đều được anh cất giữ trong đây, cô nhìn

những tấm ảnh như nhìn về kí ức trong quá khứ đẹp đẽ. Khó tin là những đồ vật này như vừa mới được đặt vào đây chứ không phải là vào bảy năm trước. Ngay cả tấm ảnh cô mặc chiếc váy màu vàng đội chiếc mũ rộng vành đứng bên cạnh vòm hoa giấy cũng được anh lưu giữ cẩn thận, cô thật không ngờ anh đều giữ tất cả, chợt nhớ đến lần bác bảo vệ đuổi bắt anh và cô vì hai người dám ném tiền xuống hồ có tượng thần, cô bật cười nghẹn ngào.

Mưa tầm tã trút xuống từng cơn như xối từng gáo nước lạnh lên người cô mở đầu cho một mùa đông như bao mùa đông khác. Vì đầu óc lẫn lộn quay về với quá khứ, cô thoáng phát hiện nhiều điều, Cadi cũng biết người hiến tim cho cô là ai, năm đó Vũ cũng nhất quyết không chịu gặp cô, Cadi cũng không nói cho cô biết.

Nắm chặt mọi thứ trong lòng bàn tay bao gồm cả tấm thủy tinh cô đi lên xe, khởi động xe phóng ra đường, hôm nay cô buồn quá, bỗng dừng lại như vậy, tất cả bình yên của cô đâu rồi, chúng biến mất hết rồi hay sao? Mưa ngày một to thêm, trắng xóa và nhạt nhòa. Cần gạt nước chảy qua đây lại gạt nước mưa trên mặt kính. Cô hạ tốc độ xuống thấp, chậm chạp quan sát cẩn thận lúc đi ra tiếp giáp đường lớn. Những bức ảnh và tấm thủy tinh cô đặt trên ghế phải, chốc chốc cô lại ngoảnh đầu sang nhìn xem giống như sợ chúng sẽ rơi mất hay bị vẩn đục gì ảnh hưởng.

Bỗng cô nhận ra điều gì đó, trên góc trái của tấm thủy tinh dường như có khắc một dòng chữ:

“Yêu nhớ gửi em, Nhã Ái.”

Nhưng cũng đúng lúc đó tim cô chợt đau quặn thắt, co rút rồi khó thở.

Không biết xe cô dừng lại khi nào, nhưng phương tiện khác qua lại nườm nượp, ai cũng mong trở về nhà sớm trong đêm mưa để có thể ở bên gia đình mình. Còn cô, đau đớn đến mức bật khóc, con người lại vẫn không thể tìm thấy hộp thuốc trong túi xách, vô tình cô đưa tay hất miếng thủy tinh rơi xuống, vỡ tan, đau đớn trong tim nhưng tâm trí lại nghĩ đến anh, tại sao anh lại đi bỏ lại mình cô đau đớn thế này?

Còn lại gì cho anh và cô, mỗi người một thế giới, tim cô đau thế này, ngày đó anh cần gì phải thay tim cho cô chứ, nhất thiết phải làm như vậy, anh nghĩ cô sẽ không biết thì sẽ không đau, cô rất đau, từng ngày từng giờ đều đau đớn mỗi khi nghĩ đến anh, anh nghĩ cô sẽ quên được anh sao? Anh từng khuyên cô phải thật mạnh mẽ vì không có ai có thể giúp cô sống tốt ngoài cô ra cả, cho dù anh luôn theo cô, bảo bọc cô vẫn không thể nắm bắt tất cả vấn đề của cô, vì thế nhất định phải mạnh mẽ. Anh có biết bao năm qua cô đã cố gắng đến mức nào vì câu nói của anh, anh bảo cô mạnh mẽ, cô mạnh mẽ đủ rồi, cô muốn mình yếu đuối để ít nhất cũng có một bờ vai để dựa vào, cô quá mạnh mẽ nên cô không dám thừa nhận mình nhớ anh, nhớ đến tận xương tủy, vì phải mạnh mẽ cô không còn lần nào nữa để bên anh rồi.

Cô cuối người nhặt tấm thủy tinh vỡ vụn, tấm thủy tinh bén nhọn cứa vào tay cô, chảy máu rất nhiều, máu đỏ tươi nhuộm hết bàn tay cô, từng nhịp đập của trái tim như kéo cô vào tận vựa sâu muôn trùng không thể nào thoát ra, chỉ thấy bóng dáng anh, khát khao đuổi theo nhưng không kịp. Cô dùng hết sức lực cuối người xuống nhặt hết những mảnh vỡ lên tìm cho ra chữ mà anh khắc, đột ngột bị chiếu sáng bởi ánh đèn màu vàng rực, cô chỉ kịp dùng tay che mặt lại, cảm nhận bản thân đang rơi vào nơi sâu nhất của thế giới, không có gì để bám vào, bơ vơ lạc lõng đến tận cùng, cô đơn bất tận.

Cadi trên tay cầm theo bằng đăng kí được đóng dấu đi ra bãi đỗ xe, vừa ngồi vào trong xe điện thoại đã rung lên liên hồi. Anh vội nhấc máy, bên kia đầu dây truyền đến giọng nói lạ lẫm:

- Có phải là người nhà của chủ nhân số điện thoại này không? Chủ nhân số điện thoại bị tai nạn trên quốc lộ X, mong là anh tới nhanh.

Cadi giật mình nhìn lại số điện thoại trên màn hình, tên Nhã Ái hiện rõ mồn một. Anh vội vã lái xe chạy đến theo địa chỉ mà người kia đã nói.

Từng dòng suy nghĩ đều dồn về hướng cô, mong rằng cô không sao cả, người đó nhất định không phải là Nhã Ái.

Cô nắm chặt mảnh vỡ thủy tinh trong tay, đến cuối cùng cô vẫn không thể giữ được thứ anh để lại cho cô, tất cả đều là lỗi của cô. Chỉ còn một chút kỉ niệm, một chút kỉ vật thế mà ông trời lại nỡ tước đoạt đi, sinh mạng của cô so với anh cái nào quan trọng hơn chứ? Đau đớn thế xác găm nhám cô, từng bộ phận trên cơ thể đều đau đớn run rẩy kịch liệt, rõ ràng nỗi đau thế xác lớn đến thế nhưng nỗi đau trái tim còn đau gấp vạn lần. Trong giờ phút ấy cô thấy mình như trôi trên dòng nước, nhẩn tằm nằm yên ở đây không nhúc nhích, những người qua lại đông khiến cô thấy mơ hồ, trời ngớt mưa, mây đen trôi đi về phía tây, lộ ra ánh trăng sáng tỏa trên nền trời trong veo. Cô nhìn lên ánh trăng hỏi tưởng về quá khứ.

Con người nếu cứ mãi hồi tưởng về quá khứ nhất định sẽ không có tương lai, nếu không nghĩ về quá khứ cũng sẽ không quan tâm đến hiện tại.

Cô là người thích hồi cố, thích suy nghĩ, vì vậy cô hay suy nghĩ về anh, anh ở nơi xa cô, rất xa nhưng dường như ở thế giới này cô nhìn thấy anh đang mỉm cười rất đẹp, nụ cười kéo cô đến những việc trong quá khứ, tươi đẹp như một bức tranh có ngôi nhà đẹp đẽ, có hoa trước sân nhà, có hàng rào bằng gỗ ngay ngắn, có ba người trong nhà sống hạnh phúc bên nhau. Viễn cảnh ấy sao mà đẹp đến thế? Nhưng hiện tại anh đã không còn ở bên cô nữa rồi.

Cadi lái xe điên cuồng trên đường, nhanh nhất từ trước đến giờ, mọi thứ trôi qua cửa sổ như một tấm băng chạy nhanh không nhìn thấy rõ hình ảnh trong đó. Cột mốc trên đường như vật nhỏ chạy qua nhanh như trôi trên mặt nước cuốn. Đến nơi xe cô tấp nập dừng lại, người đồng đốc, anh nhìn thấy một chiếc xe tải lớn bên cạnh chiếc xe hơi màu trắng quen thuộc.

Tâm trí như bị thiếu đốt, anh chạy thẳng về hướng cô, nơi cô cô đơn nhìn thần thờ lên bầu trời. Tim anh đập liên hồi, lòng đau đớn muốn bật khóc nhưng kìm nén. Bên trong chiếc bị mốp méo không có cô, anh đỡ cô ngồi dậy, nơi bị khuất bóng ánh đèn, chỉ tồn tại một màu trắng mờ của ánh trăng, chỉ có một chút ánh sáng ấy không đủ để xóa đi tăm tối mờ mịt.

Trong cơn mơ cô nhìn lên bầu trời, hướng lên các vì sao lấp lánh nhưng hạt trần châu quý giá. Cô đưa tay lên nhìn lại mảnh vỡ thủy tinh có khắc chữ của Vũ, ánh trăng vô tình chiếu xuyên qua, ánh sáng trắng bật ra tứ phương, chiếu lên người của Cadi.

Anh tự lúc nào đã ngây ngốc không biết nên làm gì, chỉ biết thét gào nhờ người gọi cấp cứu. Đôi bàn tay run run nắm chặt lấy đôi vai cô, nhìn đáng về

yếu ớt của anh bật khóc, khóc thương tâm. Từ đầu tới cuối đều chỉ dành trái tim dành cho một người mà đáy lòng biết không thể yêu. Dù bao năm qua cô vẫn chỉ xem anh như một tri kỷ, không bao giờ vượt qua giới hạn. Cô quá ngốc nghếch để bảy năm chờ một người giống Vũ, trong lúc này, biết được mọi chuyện rồi, vẫn có thể cười mãn nguyện như vậy. Anh có lỗi với cô, sớm tại sao không nói cho cô biết, đến mức này vẫn im lặng không nói nào.

Cô nhìn vào đôi mắt anh, đôi mắt màu xanh nước biển sâu thẳm không ngớt giọt sóng, cô không biết rốt cuộc anh có khóc hay không hay là do cô đang khóc nên nhìn thấy như vậy, khi ta khóc, mọi thứ đều khóc cùng ta mà. Cô với tay lên chạm vào mặt anh, đôi bàn tay vương một ít máu tươi, chạm vào má anh mỉm cười:

- Mọi chuyện đều sẽ ổn cả thôi!

Cadi nắm chặt đôi bàn tay cô, nói:

- Cậu tất nhiên cũng sẽ ổn thôi đúng không? Tờ nhờ người gọi cấp cứu tới, cậu sẽ được cứu, không sao cả. Sau đó vẫn như lúc đầu, chúng ta cùng đi Uganda làm tình nguyện viên, được không? Tờ đã đăng kí sẵn rồi, cũng đã được chấp nhận, chúng ta cùng đi thật nhiều nơi, sống một cuộc ông vô ưu vô lo, không sầu không muộn, thật tốt nhé, được không?

Cô kim nén không cho nước mắt chảy ra, cả đời cô nợ Cadi, cô không có cách nào trả cho anh, vì thế đợi đến kiếp sau, cô nhất định sẽ trả hết.

- Tờ xin lỗi cậu!

Giọng cô khàn đi trong tiếng mưa lớn, nghe náo lòng vô cùng. Câu nói đó lọt vào tai Cadi lại khiến anh đau đớn đến tận cùng, vì sao cô xin lỗi anh, cả đời này thật ra cô không thể bên anh nữa hay sao?

Bầu trời không chịu yên lại kéo mây đến, giống như trong phim truyền hình, khi chia xa sẽ có mưa, rất lạnh và cũng rất đau lòng, có khi nào giống như lúc cô hẹn Vũ, sau đó hai người không gặp nhau, sau đó không còn có thể gặp nhau thêm lần nào nữa, bây giờ cũng vậy, cô cũng sẽ không còn ở đây nữa, một mùa thay lá đã qua, sắp đến một mùa mới rồi, rồi cuộc sống sẽ khác đi rất nhiều, không còn đau khổ, nuối tiếc và hối hận.

Mưa rất to, hạt mưa rất lớn, rửa trôi mọi thứ, tất cả còn lại của cô và anh.

Bàn tay cô trong lòng bàn tay anh trở nên nhỏ bé rất nhiều, anh chợt cảm nhận được mình không còn có thể níu giữ cô lại, đến khi không còn sức níu kéo bàn tay cô rơi xuống đất, trên môi vẫn nở một nụ cười nhẹ, một nụ cười yên lành và mãn nguyện.

Anh nắm chặt bàn tay cô, cố níu giữ lại những gì đã mất, nước mắt hòa vào màn mưa nhạt nhòa đi dáng hình cô, mọi người đều tản ra ai về nhà nấy, xe cấp cứu vừa tới, y tá xuống khỏi xe nhìn thấy người con trai dưới mưa ôm thân thể người con gái trong tay, có người đa sầu đa cảm liền bật khóc. Kiếp này không thể trả hết nợ cho anh, kiếp sau cô nhất định sẽ trả hết nợ không còn gì nữa. Những tấm ảnh của cô không biết từ đâu lại bị cuốn bay ra tứ phía, bay đến mọi nơi, bay trên bay xuống thấp.

Đơn đăng kí tình nguyện viên của anh thấm ướt đầm trên nền nhựa đường đen thẫm. Vì cô anh đã vội vàng đăng kí làm tình nguyện viên, bỏ lại cả một bệnh viện lớn, bỏ lại cả một gia đình để đi cùng cô, tại sao đến cuối cùng cô lại không thể đi nữa? Tại sao vẫn không có được tình yêu của cô?

-----END-----

Bạn đang đọc truyện *Mùa Thay Lá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.